

Giới thiệu Thâu Tâm

Truyện Thâu Tâm là một trong những tác phẩm ngôn tình hay nhất của tác giả Tư Đồ Hiểu Sa

Truyện kể về một thiếu niên mù... Cùng một nữ tặc...

Đây chỉ là một câu chuyện về cuộc chiến giành tình yêu...

...

“Giữa gió và tuyết, hai thân ảnh khề nép vào nhau. Sự ấm áp đơn giản truyền tải nội tâm. Và trái tim chẳng hiểu vì sao lại đập lên liên hồi. Từng nhịp, từng nhịp như muốn nói: yêu chính là như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Thâu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Trăng vừa lên cao.

Ánh trăng soi sáng cả một vùng tuyết trắng xóa. Những hàng cây lụi tàn, chỉ còn lại khẳng khiu những cành gỗ khô khốc, sớm đã chẳng phân biệt được là loại cây gì. Những đồng tuyết chất đầy che lấp đi vạn vật. Con đường mòn đầy những vết xe ngựa, vết chân kéo dài xa tít tắp.

Đi hết con đường mòn dài nhỏ sẽ xuất hiện một tòa trang viện xưa cũ. Mái nhà bị tuyết phủ trắng, tường vôi loang lổ những vết ố, vết vỡ vụn. Đại môn màu đồng luôn khép chặt, không chào đón khách đường xa lai vãng. Trên tấm bảng gỗ trước cửa trang viện bị băng tuyết che lấp, thấp thoáng dòng chữ mà phải nhìn thật kĩ mới nhận ra: Băng Tuyết son trang.

Băng Tuyết son trang nằm ở lưng chừng Hắc Phong sơn, quanh năm bị tuyết trắng bao phủ, người trong trang gần như sống cuộc sống tách biệt với thế giới bên ngoài. Tuy nhiên, một sự thật không thể chối bỏ rằng, dù Băng Tuyết son trang ẩn dật tại nơi hoang vu, nguy hiểm này thì vẫn không tránh được sự ghé thăm của những vị khách lạ, những người luôn khao khát bí tích võ công của Băng Tuyết son trang.

Giang hồ đều biết, xét về binh khí, Thần Khí son trang của Liễu gia là thiên hạ đệ nhất, xét về quy mô thì Tuyết Mệnh môn của Hoa gia lớn nhất, còn xét về võ học, Băng Tuyết son trang Hàn gia luôn đứng đầu. Võ học bao đời của Hàn gia luôn tinh xảo, chứa đựng đầy huyền cơ mà không phải ai cũng có thể lĩnh hội. Kể có thể lĩnh hội thì luôn trở thành cao thủ đệ nhất thiên hạ mà không ai không kính sợ. Võ học Hàn gia không truyền cho người ngoài mà chỉ truyền cho con cháu Hàn gia. Chính vì lẽ đó, đã bao kẻ vì chiếm đoạt bí tích tại Hàn gia mà bỏ mạng, kẻ trước vừa ngã xuống, kẻ sau lại đứng lên, chưa từng dứt đoạn.

Mà đêm nay, trời đêm trăng sáng, bốn bề vắng lặng, có một kẻ không sợ chết tiến vào Hàn gia trộm đồ.

Kẻ nọ thân pháp linh hoạt, thân hình như con sóc nhỏ đi từ mái nhà này sang mái nhà kia. Bàn chân dường như không chạm đất, hư hư thực thực, không phát ra một thanh âm dư thừa nào.

Vạt áo của người nọ theo gió khẽ lay động. Mái tóc dài, đen mượt tùy ý buộc lại bởi một sợi vải màu xanh ngọc, nhẹ nhàng phiêu lãng trong gió. Thân ảnh xinh đẹp trong đêm trăng không biết là tiên, hay vẫn là yêu.

Đầu người nọ khẽ cúi xuống nghe ngóng bên dưới. Sau khi xác định phía dưới có tiếng nói chuyện, người nọ mới đưa tay bới ra đồng tuyết trắng trên mái nhà, để lộ ra một phiến gạch, nhẹ nhàng nhấc ra.

Ánh sáng từ trong phòng thoát ra, cùng với đó là tiếng nói chuyện khe khẽ.

“Chủ tử, người còn gì phân phó không ạ?” Giọng nữ mềm mại vang lên.

“...” Người ngồi sau tấm rèm phất tay, không nói gì. Thị nữ kia vâng mệnh lui xuống. Trong phòng một mảnh yên tĩnh. Qua hồi lâu, tiếng hít thở đều đều truyền tới chứng tỏ người trên giường đã ngủ say.

Kẻ trộm trong đêm nhẹ nhàng mỉm cười. Thân ảnh như cánh bướm nhẹ nhàng hạ xuống bên cửa sổ phòng vẫn đang rộng mở, rồi lại nhẹ nhàng phi vào phòng.

Căn phòng này được bày trí hết sức đơn giản. Một chiếc giường lớn, một bộ bàn trà, một tủ quần áo, ngoài ra chẳng còn gì. Nói đây là gian phòng cất chứa bí tịch Hàn gia chắc chẳng ai tin. Nhưng thần châu đã xác định nơi đây chứa bí tịch thì chắc chắn sẽ không sai.

Đảo mắt nhìn quanh, kẻ trộm vẫn không tìm thấy có gì kỳ lạ. Căn phòng này bình thường đến kỳ lạ, nhưng lại không tìm ra được điểm kỳ lạ ấy từ đâu mà ra.

Kẻ trộm chán chường, ngồi xuống bên bàn trà, tự rót cho mình một chén trà, đưa lên miệng uống mà không chút đắn đo, quên mất rằng bản thân là một tên trộm, đang ở trong địa phận của người ta.

“Khách đường xa tới chơi không biết có chuyện gì?” Giọng nam thanh tú thoát ra từ trên chiếc giường lớn, sự đột ngột này khiến cho kẻ trộm bị sặc trà. Tiếng ho thất thanh vang vọng trong căn phòng.

“Mẹ kiếp, người muốn hại chết ta sao?” Ngôn từ thô lỗ kết hợp với chất giọng dịu ngọt không hề tương xứng. Dựa theo giọng nói có thể dễ dàng nhận ra đây là một cô nương, chỉ là, cô nương này có chút... thô lỗ.

Đôi mày thanh tú khẽ nhíu, người nằm trên giường có chút không vừa lòng với ngôn từ của kẻ trộm này. “Nửa đêm tiến vào bản trang, người cũng nên biết trước kết cục là cái chết đi.” Giọng nói băng quơ lại chứa đựng sự uy hiếp đáng sợ.

Kẻ trộm lúc này mới nhớ ra, nàng là đang đi trộm đồ, không phải tiến vào uống trà. Đôi môi cong lên tạo thành một nụ cười xinh đẹp, nàng bước từng bước tiến đến bên chiếc giường lớn, vén lên tấm màn che. Mục đích của nàng rất rõ ràng, chính là muốn ép cung người nọ khai ra nơi cất dấu bí tịch.

Vừa nhìn thấy dung nhan của người nằm trên giường, ý định ban đầu của nàng bỗng chốc tiêu tan. Dung nhan kia quả thật mẹ nó đẹp. Khuôn mặt tuấn lệ như được phủ một tầng sương nhân nhật. Đôi môi mỏng màu cánh sen mím chặt. Sống mũi cao thẳng. Mày mi không tô mà đậm. Và đôi mắt sáng lên tựa như một vì sao trong đêm. Nam nhân này quả thực đẹp đến chết người.

“Người...”

Chưa kịp phản ứng lại trước tuấn dung phi phàm này, cổ nàng đã bị bàn tay thanh tú bóp chặt đến khó thở.

“Nói, mục đích của người.” Cánh môi xinh đẹp khẽ mở, hơi thở tựa băng sương tiếp xúc với mặt nàng khiến nó đỏ lên. Một cảm giác kỳ lạ lan tỏa toàn thân.

“Khó... khó thở...” Nàng cố cựa ra bàn tay trên cổ mình, miệng cố mấp máy thành tiếng.

Người trên giường nhíu mày, không tự giác nói lỏng sức mạnh nơi bàn tay. “Giờ nói đi.”

Ánh mắt lưu chuyển, nàng một chưởng đánh vào trong ngực hắn, lợi dụng lúc hắn tránh đòn mà tách xa hắn. Nàng phi thân đến bên cửa sổ, ném lại một câu, sau đó biến mất trong màn đêm.

“Người cứ chờ đây.”

Cùng lúc đó, cửa chính của phòng được mở ra, hai thị nữ tiến vào, đồng loạt quỳ xuống.

“Chủ tử, có thích khách?” Lúc này, bọn họ đi tuần tra, mới phát hiện trên mái nhà phủ tuyết có lưu lại vết chân. Vết chân đó dẫn tới phòng chủ tử nên bọn họ vội vã tới kiểm tra, chỉ sợ chủ tử xảy ra chuyện gì.

“Các người tới chậm. Thích khách vừa chạy mất.” Giọng nói có chứa vài tia phật lòng. Hai thị nữ đang quỳ phía dưới không tự chủ phát run.

“Xin chủ tử tha tội.”

“Lui xuống, mỗi người nhận năm mươi đại bản.” Nhẹ nhàng ra lệnh, đối với hai thị nữ thân tín của mình cũng không hề nương tay.

Hai thị nữ nhận mệnh lui xuống. Căn phòng yên tĩnh trở lại. Đêm, vẫn còn dài.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Vừa đặt chân vào phòng trọ chữ Thiên trong quán trọ Bảo Vân, Tô Bích liên đi đến bên bàn trà. Nàng không khách khí nhận lấy chén trà trong tay Vệ

Nhiên, tu ừng ực, sau đó, ngồi xuống, hai chân gác lên bàn trà, không khách khí hỏi hần:

“Ngươi nói bí tịch ở trong căn phòng thứ ba trong dãy nhà phía nam, ta vào đó, kết quả thì sao? Ngoại trừ một cái bàn, một cái giường, một cái tủ thì còn cái gì nữa đâu. Ngươi dám lừa ta.” Nàng bức tức nói. Chén trà trong tay liền bị bóp nát, vỡ tan thành nhiều mảnh.

Vệ Nhiên nhìn thấy vẻ mặt hung thần ác sát của nàng, không tự chủ mà mặt mày co rút. Hần khẽ nghiêng mình đến bên nàng hỏi: “Thật không thấy gì?”

“Còn hỏi?!” Nàng bức tức giương cao chân, đá vào trên mặt hần. Trên khuôn mặt ngăm đen xuất hiện một dấu gầy màu đỏ. Phát tiết xong nhưng nàng vẫn không hề cảm thấy thoải mái, ngược lại, càng cảm thấy khó chịu. Chân nàng lại vuron cao, ý định tạo nên một dấu ấn khác lên nửa kia của khuôn mặt hần.

Vệ Nhiên chịu được một lần nhưng không nhịn được lần thứ hai. Hần khẽ nghiêng mình tránh khỏi quyền cước của nàng, phi lên xà nhà, nói vọng xuống. “Ta điều tra được bí tịch ở căn phòng đó, còn điều tra được, vào ngày 15 hàng tháng, trang chủ của Băng Tuyết sơn trang thường tới đó luyện công. Chỉ cần tránh ngày 15 hàng tháng ra thì với võ công của ngươi, việc trộm bí tịch là rất dễ dàng a.”

“Ngày 15 hàng tháng?!?” Tô Bích nghiêng rặng nói ra từng chữ. Nàng cầm lên ấm trà, ném mạnh lên người hần.

“Nóng!!! Ngươi...” Vệ Nhiên gào lên. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tối đen của nàng, ý định phát uy của hần bị dập tắt, như bao lần khác. Hần đưa tay lên gãi gãi mũi, tầm mắt lơ đãng lướt qua ngoài cửa sổ. Ánh trăng chiếu vào khiến khoảng sân cạnh cửa sổ sáng lên kỳ ảo. Hôm nay, trăng thật là sáng a.

Trăng? Sáng? Ack, cái kia...

“Tô đại tiểu thư, hôm nay là ngày 15 sao?” Hần cẩn thận hỏi, không nhận được phản hồi từ nàng, hần lại nói tiếp. “Cái kia... ta quên, thực xin lỗi.”

“Cút.” Âm thanh lạnh băng vang lên.

Vì thế, trong đêm, ai đó đã trở thành trẻ lạc, đành đến miếu nát tranh chỗ ngủ với đám khất cái.

Giang hồ có tứ đại thế gia: Tư Đồ, Hàn, Hoa, Liễu.

Giang hồ có đệ nhất minh chủ: Mộ Dung Khiếu.

Giang hồ có đệ nhất thần y: Bạch vô thường.

Giang hồ có thần thám: Phiêu Phiêu.

Trong giang hồ, muốn hành tẩu thì nhất định phải tránh đắc tội với bốn thế lực trên. Bởi một khi đã đắc tội thì ngươi chỉ có hai con đường lựa chọn. Một là rời khỏi giang hồ, thoát ần nơi thâm sơn cùng cốc. Hai là chết.

Đó chỉ là giả thiết đặt ra đối với những kẻ vô danh, nhưng nếu như những thế lực trên đấu tranh với nhau thì sao? Hình như, câu chuyện sẽ diễn biến theo một hướng khác, giống như hiện tại vậy.

“Ngươi nói kẻ ta gặp hôm đó là trang chủ của Băng Tuyết sơn trang?” Tô Bích, nữ tử mà giang hồ biết tới dưới cái tên thần thám Phiêu Phiêu, nói. Thân phận của nàng, trên giang hồ, chỉ có một người biết được, đó chính là kẻ đang ngồi trước mặt nàng, Vệ Nhiên.

Vệ Nhiên đứng bên cửa sổ, bắt lấy con bò câu đang đậu bên ô cửa. Hần lấy mật thư nhỏ dưới chân bò câu, sau đó mới quay lại trả lời Tô Bích.

“Đúng vậy. Gian phòng đó, ngoại trừ trang chủ thì không kẻ nào được sử dụng cả.”

“Ta nghe nói, vị trang chủ của Băng Tuyết sơn trang bị...” Nàng dừng lại một chút, thật khó khăn để phát âm ra chữ kia.

“Không sai, hần bị mù.” Vệ Nhiên gật đầu nói.

Tô Bích vừa nghe một chữ “mù” kia, tâm trạng thật sự bị kích động. Nàng vỗ mạnh xuống mặt bàn, nóng nảy nói: “Con bà nó, bị mù cư nhiên còn có thể nắm cổ lão nương chính xác như vậy? Mù cái gì chứ? Hần ta nhất định là đang giả vờ.”

“Ngươi bị hần nắm cổ?” Vệ Nhiên ngạc nhiên nói. Phải biết rằng, tuy võ công của Phiêu Phiêu trên giang hồ không thuộc hàng cao thủ, nhưng nói về kỹ năng né tránh cùng khinh công của nàng thì chính là thiên hạ vô địch. Vậy mà, tên kia lại có thể dễ dàng bắt được nàng như vậy. Nói vậy, võ công của hần quả thật rất không thể coi thường.

“Lừa ngươi làm gì? Lừa ngươi ta làm con ngươi.” Nàng tu một ngụm trà cho bồ tức, sau đó, hung hăng tóm lấy cổ áo hần. “Nói, vì sao ngươi muốn ta tới Hần gia trộm bí tịch.”

Nàng đối với cái bí tịch gì đó là không có hứng thú. Không luyện được võ thì lấy bí tịch để làm gì? Mang về xếp chữ chắc? Đối với nàng, chỉ có kim ngân tài bảo mới có lực hấp dẫn. Nếu không phải tên Vệ Nhiên này đe dọa, cùng dụ dỗ, nàng cũng không thèm tới cái nơi trống không còn gì để trống này làm gì.

Tầm mắt nàng dừng trên khuôn mặt của Vệ Nhiên. Trong mắt toát ra tia lửa, hung thần ác sát đến khiến người ta toát mồ hôi lạnh. Mà sau gáy Vệ Nhiên, mồ hôi quả thực cũng đã tuôn ra như tắm.

“Bình... bình tĩnh...” Vệ Nhiên lắp bắp nói. Hai tay đưa lên nắm lấy tay nàng, cố gắng xoa nắn, vuốt ve, ý đồ làm nguôi ngoai cơn giận của nàng. Nếu không thể đạt được mục đích đó, hẳn ít nhất cũng có thể kìm hãm lực nơi bàn tay nàng, sau đó, thừa cơ tẩu thoát.

“Nói mau. Ngươi tin hay không ta giết ngươi.”

“Tin. Ta tin. Mau buông tay. Ngồi xuống, từ từ nói.”

“Hừ.” Nàng lạnh lùng buông tay, ngồi xuống bên bàn trà. “Ta cho ngươi thời gian nửa chum trà, không nói rõ ràng, ta thề, ta cho ngươi thành thái giám.”

“Ta nói, ta nói mà. Từ từ...” Vệ Nhiên cung kính rót cho nàng một chén trà, nhu thuận ngồi xuống đối diện nàng. “Có người thuê ta ăn cắp bí tịch Hàn gia.”

“Cái kia... ra giá bao nhiêu?” Nàng cũng không quá bất ngờ. Vệ Nhiên trên giang hồ tuy không có danh tiếng gì, không mấy người biết tới. Nhưng sự thật, hẳn chính là đầu mối duy nhất để tìm đến nàng, để nàng có thể thu thập tài bảo. Hẳn chính là một nhà buôn tin tức.

Hắn nhìn nàng, ngoắc ngoắc ngón tay. Khi nàng ghé sát bên cạnh hắn, hắn nhỏ giọng nói vào tai nàng: “10 nghìn lượng... vàng.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn. “Vàng?”

Hắn gật đầu, nhìn nàng đắc ý cười.

Nàng cũng cười, ý cười tràn sâu vào trong mắt. 10 nghìn lượng vàng nha, không phải số tiền nhỏ đâu. Nhưng rất nhanh, ý cười trong mắt nàng lại bị thay thế bằng tia sát ý. Nàng đưa tay bóp chặt cổ họng của hắn, âm hiểm nói: “Và ngươi định độc hường nó?”

“Ta... ngươi buông tay.” Hắn gắng sức gạt tay nàng ra, sau đó, cố gắng hít thở thật sâu. Một ngày nữ nhân này không bóp cổ, không uy hiếp hắn vài lần là không sống nổi hay sao ấy?

“Thì ta vừa nói còn gì. Giờ ngươi làm hay không làm?” Hắn cố gắng bỏ qua quá khứ, hướng tới tương lai. Nữ nhân này thấy vàng là quên hết mọi sự, về một phương diện nào đó, nàng cũng là một kẻ dễ lợi dụng. Hắc hắc...

Nàng nhìn hắn, ngẫm nghĩ một chút.

“Kế hoạch. Không thể dễ dàng trộm mà không có kế hoạch gì khi mà đã bị người ta đề phòng.”

Hắn cười đến âm trầm. “Ta có một kế này.”

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Dưới chân Hắc Phong sơn là Tây Quan trấn. Nơi đây mặc dù địa hình hiểm trở, khí hậu lạnh giá quanh năm nhưng vẫn xem như là một trấn đông đúc. Tây Quan trấn được chia thành hai thôn: thôn thượng và thôn hạ.

Thôn thượng có Tô gia làm nghề buôn bán cổ vật, là đại phú thương được người người ngưỡng mộ. Thôn hạ có Tiêu gia mở tiểu cục, trên giang hồ cũng có chút tiếng tăm, được người người kính trọng. Hai nhà Tô-Tiêu làm bá chủ cả hai thôn thượng-hạ, tranh giành tiếng tăm, mâu thuẫn từ bao đời nay. Đến bây giờ, hai nhà vẫn tiếp tục tranh chấp.

Hơn hai mươi năm trước, gia chủ của Tiêu gia Tiêu Bình gặp được kỳ duyên, trong một lần lên núi săn bắn, đã cứu được Hàn phu nhân đang bị sói tấn công. Vì cảm kích ơn cứu mạng của Tiêu Bình, Hàn trang chủ lúc bấy giờ đã trao cho Tiêu Bình một khối ngọc bội làm vật đính ước, mong muốn mai này nữ nhi Tiêu gia sẽ trở thành tức phụ Hàn gia. Sự kiện này đã khiến cho thế cân bằng giữa hai nhà Tô-Tiêu bị phá vỡ, Tô gia tức giận nhưng không thể làm gì, đành ngậm ngùi tụt hạng phía sau Tiêu gia.

Trong Tô phủ, Tô lão gia cầm chén trà trên tay kể lại câu chuyện này mà run run không thôi. Tô lão gia đã sống gần bảy mươi năm trên đời, chứng kiến nổi nhục không thể xóa của Tô gia, cảm thấy hổ thẹn với tổ tông. Bao lâu qua, Tô lão gia vẫn cố gắng tìm đủ mọi cách để lật đổ thời cuộc hiện tại. Nhưng kết quả thu được lại chẳng hề như mong muốn.

Tô lão gia nhìn xuống một nam, một nữ ngồi bên dưới, khàn giọng nói. “Vị thiếu hiệp này, ngươi đã nghe câu chuyện của ta, vậy có cách giúp ta sao?”

Sáng hôm nay, gia đình trong phủ chạy vào thông báo có người muốn gặp Tô lão gia, nói có thể giúp lão gia giải được uất ức trong lòng bao nhiêu năm nay. Vốn cũng không tin, cho rằng người tới chỉ là phường lừa đảo, nhưng khi gia đình chuyển tới một mẫu giấy, Tô lão gia liền vội vàng gọi người thiếu niên bên dưới này vào. Tô lão gia biết đây là cơ hội để lão thay đổi thời thế hiện nay.

Vị thiếu niên ngồi bên dưới, toàn thân được bao bởi bộ thanh sam y phục, nét thư sinh hiển hiện rõ ràng qua tư thái của hắn. Nhưng đôi mắt của hắn lại hiện lên vẻ lâu lăm không phù hợp. Người thiếu niên này không ai khác chính là Vệ Nhiên.

“Tô lão gia yên tâm, từ trước đến nay, ta luôn là người giữ chữ tín.” Hắn trịnh trọng đáp.

Tô Bích đứng bên cạnh hắn, tựa như một bức thạch tượng. Nghe thấy câu nói này của hắn, dưới lớp mạng che mặt, nàng khẽ cười mỉa mai. Người tin vào lời nói này của hắn luôn có kết cục không tốt đẹp gì.

Trong mắt Tô lão gia hiện lên tia toan tính. Là người lấy kinh thương để sống, lão không bao giờ đặt lòng tin vào bất kỳ một kẻ nào. “Người tính làm thế nào? Có thể nói cho lão phu biết hay không?”

Vệ Nhiên giảo hoạt cười. “Nghe nói, Tô gia có một tiểu thư, năm nay vừa tròn 16.”

“Vậy thì sao?” Tô lão gia nghi hoặc hỏi.

“Tiêu gia vì có quan hệ thông gia với Hàn gia mới chiếm thế thượng phong?”

“Đúng vậy.”

Nụ cười trên môi Vệ Nhiên càng sâu, hắn nói: “Vậy nếu bây giờ, thông gia với Hàn gia không phải Tiêu gia mà đổi thành Tô gia, Tô lão gia cảm thấy sao?”

“Chuyện đó... dĩ nhiên là rất tốt. Nhưng mà...” Nghĩ đến tư sắc của cháu gái mình, Tô lão gia ngập ngừng nói.

“Ta hiểu.” Vệ Nhiên gật đầu, hắn cũng biết vị Tô tiểu thư kia, quả thực so với quý còn muốn quý hơn. “Tô tiểu thư đó không được, nhưng nếu là Tô tiểu thư này thì sao?”

Hắn nói, đưa tầm mắt nhìn sang Tô Bích bên cạnh.

Nàng không biết từ khi nào đã tháo xuống tấm mạng che mặt, dung nhan xinh đẹp được lộ ra. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, làn môi nhỏ nhắn hồng hồng, đôi mắt hạnh lấp lánh. Thân hình yếu điệu, tà váy khẽ bay. Vẻ đẹp của nàng tuy không khuynh quốc khuynh thành nhưng đủ để khiến người ta mê muội. Nhất là, nàng so với Tiêu tiểu thư còn thêm vài phần xinh đẹp.

Tô lão gia nhìn nàng, trong mắt lóe ngân quang. “Điều kiện của ngươi?”

Vệ Nhiên cười cười. Bước đầu như vậy là hoàn hảo.

“Lần đầu tiên ta biết, Vệ Nhiên ngươi hóa ra cũng rất chi là thông minh.” Vừa bước vào gian phòng Tô lão gia chuẩn bị cho nàng, Tô Bích đã mở miệng tán thưởng.

Vệ Nhiên chấp tay ra vẻ hữu lễ, cúi đầu. “Quá khen, quá khen.”

“Hừ, ngươi muốn Tô lão gia kia trao cho ngươi 5 nghìn lượng vàng, nếu không hoàn thành nhiệm vụ trộm đồ, ngươi cũng không thiệt gì nhiều.” Nàng nói. “Nhưng mà, sao ngươi chắc chắn tên Hàn gì gì kia sẽ từ hôn với Tiêu gia?”

“Haha... ta đã tìm hiểu trước, Tiêu tiểu thư Tiêu Hồng kia rất là chán ghét Hàn Dục, nàng ta vẫn muốn xóa bỏ hôn ước này. Nay, ta bắc cho nàng một cái thang, nàng lại không trèo xuống hay sao?”

“Cứ cho là vậy. Nhưng Hàn gia chắc gì đã kết thân với Tô gia?”

“À, việc này, hắc hắc... Cái mà Tô lão gia muốn là hạ bệ Tiêu gia. Nếu Hàn gia từ hôn, Tiêu gia sẽ xuống dốc. Theo hiểu biết của ta, nếu không có Hàn gia dựa lưng, Tiêu gia đã sớm tiêu vong. Cho nên...”

“Ngươi đúng là hồ ly tinh!” Tô Bích nhìn nụ cười giảo hoạt trên mặt hắn, không khách khí chỉ trích.

“Quá khen, quá khen.” Vệ Nhiên mặt dày nói.

“Hừ.” Nàng mới lười cùng hắn so đo. Khẽ hừ một tiếng, nàng đi đến phía sau bức trướng in hình hoa mẫu đơn, thoát xuống bộ y phục rườm rà. Trước giờ, nàng vốn không thích mấy bộ y phục của đám tiểu thư khuê các, vừa vướng víu, lại vừa phiền phức, không hiểu các nàng tại sao lại có thể thích loại y phục như vậy?

Thấy nàng toàn thân một bộ y phục dạ hành bước ra từ sau tấm trướng, Vệ Nhiên tắc lưỡi cảm thán. “Thật đáng tiếc cho một mỹ nhân như ngươi.” Hắn vẫn cho rằng, Tô Bích rất xinh đẹp, chỉ có điều, nàng chẳng bao giờ biết “sử dụng” vẻ đẹp đó của mình. Thật sự rất lãng phí a!

“Không cần ngại nhiều chuyện!” Nàng đưa đôi mắt sắc bén nhìn hắn.

“Ngươi mặc như vậy là định đi đâu?”

“Đi càn quét Tây Quan trấn.” Chưa nói dứt lời, thân ảnh của nàng đã biến mất sau cánh cửa.

Vệ Nhiên lắc đầu cảm thán. Nữ nhân này a, không lúc nào chịu ngồi yên.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Mới sáng sớm, Tô phủ ở thôn thượng đã xuất hiện một cỗ xe ngựa, thoát nhìn đã biết nhà họ Tô sắp có một cuộc hành trình dài.

Xe ngựa lớn được phủ rèm màu hồng nhạt, nhẹ nhàng lay động trong gió. Phía trước xe là ba con tuần mã được lựa chọn kĩ càng, một ngày có thể đi được cả ngàn dặm. Người đánh xe là một thúc thúc đã ngoài ngũ tuần, đang cố gắng ghì lại ba con tuần mã. Đứng cạnh xe ngựa là một đám gia đình Tô phủ.

Từ cửa lớn của Tô phủ, một đoàn người chậm rãi bước ra. Người đi đầu chẳng phải ai khác chính là Tô lão gia. Theo phía sau lão là một cô nương xinh đẹp cùng hai nha hoàn thanh tú.

Bước đến trước xe ngựa, Tô lão gia nhẹ nhàng cầm tay vị cô nương xinh đẹp kia, ra chiều yêu thương nói: “Bích nhi, đường núi nguy hiểm, cháu phải cẩn thận. Trên núi tuyết lạnh, nhớ mặc thêm áo ấm.”

Tô Bích bị Tô lão gia cầm tay, có chút khó chịu nhưng cũng không hất ra. Nàng nhu thuận mỉm cười, vẻ mặt ấm áp như tiết trời ngày xuân, xua tan đi băng giá. “Gia gia, Bích nhi biết rồi.”

Tô lão gia gật gù đầu, đưa mắt ra hiệu cho hai nha hoàn đỡ nàng lên xe. Sau đó, lão nhìn theo đoàn người ngựa đang dần đi xa, trong mắt hiện lên nét vui mừng khó dấu.

Đoàn người ngựa đi tới đâu liền thu hút ánh mắt của mọi người ở nơi đó. Đám người thôn thượng thì nhau chỉ trỏ bàn tán.

“Đó chẳng phải xe ngựa của Tô gia sao? Không biết đi đâu nữa.”

“Ngươi không biết sao? Người trong xe là Tô tiểu thư, đang trên đường tới Băng Tuyết sơn trang báỉ phòng.”

“Vậy sao? Sao ngươi biết?”

“Thúc thúc của con trai của bạn của bạn của A Hậu nhà bên làm việc trong Tô phủ, A Hậu nghe bạn hắn kể lại nên biết.”

“À... Vậy Tô tiểu thư lên Băng Tuyết sơn trang làm gì?”

“Cái này...”

“Cái này, ta biết, chắc là lên báỉ phòng rồi.” Lời vừa nói ra liền bị một đám người phỉ báng. “Ngu ngốc, cái đó ai chả biết.”

“Theo ta đoán, Tô tiểu thư là đến tuổi cập kê, đi tìm chồng rồi.”

“Tới Hàn gia tìm chồng? Hàn gia có mỗi một vị trang chủ nha.”

“Mà Hàn trang chủ không phải là hôn phu của Tiêu tiểu thư sao?”

Nói đến đây, đám người mới hiểu rõ mọi chuyện, đưa mắt nhìn nhau. Tô lão gia thực sự là một con cáo già nha.

“Mà ngươi biết gì không, hôm qua nhà đại thẩm bán đậu phụ cuối phố mất miếng ngọc gia bảo.”

“A, cái này ta biết, nhà tiểu ca đầu phố cũng mất một bức tượng quan âm bằng vàng nga.”

“Tương gì, nhà ta còn mất cả một pho tượng phật bằng ngọc kia.”

“Ai da, nhà bên cạnh nhà ta cũng mất hai viên dạ minh châu gia truyền nga.”

...

“Đạo này đạo tặc hoành hành, phải báo quan phủ truy bắt thôi.”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

...

Nghe đám người xung quanh nghị luận, Tô Bích ngồi trong kiệu, mặt cũng đen đi một nửa. Đám người ở đây cũng hào phóng quá đi. Mất đồ không lo đi báo quan lại còn dư thời gian ngồi đây tán chuyện. Thật là một đám người kỳ quái.

Vệ Nhiên dịch dung thành tiểu nha hoàn theo hầu Tô Bích, nhìn thấy vẻ mặt của nàng, khoe miệng tà tà nhếch lên. Hắn không ngờ, trong vòng mấy ngày, thần thái lại có thể gây ra được nhiều án trạng như vậy.

Hai người, mỗi người một tâm trạng, từng bước tiến gần tới mục tiêu. Mà tiếng đàm luận của thôn dân thôn thượng vẫn kéo dài mãi không dứt.

Hai cỗ xe ngựa đồng thời dừng lại trước cửa lớn của Băng Tuyết sơn trang. Từ trên xe ngựa, hai tiểu thư hai nhà Tô-Tiêu đồng thời bước ra.

Tiêu Hồng đưa mắt nhìn sang cỗ xe ngựa bên cạnh, sau khi nhìn thấy dung mạo của Tô Bích, trong lòng không khỏi dấy lên tia ghen tị. Nàng từ trước đến nay luôn được xem là mỹ nhân đệ nhất Tây Quan trấn. Nay, xem ra, nàng có được danh hiệu ấy là vì Tô gia tiểu thư chưa từng xuất hiện trước người ngoài.

Nhận thấy tầm mắt ghen ghét, Tô Bích ngẩng đầu, bắt gặp khuôn mặt như hoa như ngọc của Tiêu Hồng. Nàng ta có một khuôn mặt tinh xảo, mỹ lệ, làn da trắng hồng tựa như vừa uống rượu. Mái tóc dài được vấn cao, vài sợi nhẹ nhàng rơi xuống bên gáy, xinh đẹp vô cùng. Hoa tâm cài đầy trên đầu, thể hiện sự phú quý của Tiêu gia.

Tô Bích nhìn nàng mỉm cười, nắm lấy bàn tay Vệ Nhiên, nhẹ nhàng xuống xe ngựa. Đồng thời, Tiêu Hồng ở phía bên kia cũng bước xuống. Cả hai cùng nhau bước lên bậc thềm trước cửa Băng Tuyết sơn trang.

Nha hoàn bên cạnh Tiêu Hồng nhanh chân bước lên phía trước, khẽ gõ hai cái lên cửa đồng. Âm thanh trong trẻo vang vọng khắp không gian. Một đụn tuyết trên tấm bảng đề tên sơn trang rơi xuống.

Qua một lúc lâu, một lão nhân khoảng chừng năm, sáu mươi tuổi bước ra. Lão hơi ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của hai vị tiểu thư trước mắt, nhưng rất nhanh, đã mỉm cười, nói: “Tiêu tiểu thư, người đến chơi! Còn vị này là...?”

“Tô gia, Tô Bích, lần đầu gặp mặt, lão bá. Xin hỏi tôn tính đại danh của lão bá.” Tô Bích nhẹ nhàng cúi người, chào hỏi lão nhân gia. Người trong Băng Tuyết sơn trang, nàng không muốn đắc tội với bất kỳ ai.

Lão nhân quả nhiên rất hài lòng trước thái độ của nàng, nụ cười trên môi tăng thêm vài phần ấm áp. “Lão gọi Thức bá, là tổng quản Băng Tuyết sơn trang. Không biết, Tô tiểu thư tới là có việc gì?”

“Bích nhi phụng mệnh gia gia tới bái phỏng Hàn thiếu gia.” Nàng nói, trên mặt hiện lên một chút thẹn thùng của thiếu nữ.

Thức bá từ vẻ mặt của nàng đoán được đôi điều. Lão nhìn sang Tiêu tiểu thư, thấy nàng cũng không phản ứng gì, có chút khó xử.

Tiêu Hồng đã đi nửa ngày đường có chút mệt mỏi. Hơn nữa, tại Hắc phong sơn lại lạnh như vậy khiến nàng càng thêm khó chịu. Nàng bày ra vẻ mặt cau có, hướng Thức bá lớn tiếng. “Còn không mau mời chúng ta vào, muốn để ta lạnh chết hay sao?”

Thức bá cười cười, nhanh chóng mời hai nàng tiến vào. Nếu Tiêu tiểu thư đã không ngại, lão cũng chẳng việc gì phải khó xử.

Thức bá dẫn đoàn người tiến vào trong đại sảnh của Băng Tuyết sơn trang. Trong đại sảnh bày hai lư hương lớn tỏa ra hương thơm ấm áp, không khí trong đại sảnh cũng ấm hơn rất nhiều so với bên ngoài.

Sau khi sai người dâng trà lên, Thức bá liền hướng hai vị tiểu thư nói câu xin lỗi, rồi nhanh chóng tiến ra phía sau biệt viện, mời chủ tử của hắn tới.

Tô Bích nhấp một ngụm trà, cảm thấy cả người thư thái rất nhiều. Nàng mặc dù lớn lên tại phương Bắc, cũng không ngại lạnh. Nhưng nhiều năm nay, nàng lại ở tại phương Nam, giờ lại phải chịu cái giá lạnh này, có chút không quen.

Tiêu Hồng uống xong một ly trà, ăn thêm vài miếng điểm tâm, sau đó, mới quay sang nhìn Tô Bích. Nàng xuất thân võ lâm, đối với tiểu tiết cũng không quá cầu nệ nên hỏi thẳng.

“Tô tiểu thư tới là muốn gặp Hàn Dục, muốn cùng hắn kết thân?”

Câu nói này, nếu đổi lại là nói với người khác, chắc chắn sẽ khiến người ta khó xử. Nhưng đây là nói với Tô Bích, cho nên, nàng cũng chỉ nhàn nhạt mỉm cười, nhàn nhạt gật đầu, hai má cũng nhẹ nhàng hồng lên. Mục đích của nàng khi tới đây chính là như vậy.

“Vậy Tô tiểu thư có biết ta là ai không?” Tiêu Hồng lại hỏi.

“Biết.” Tô Bích gật đầu, khẽ đáp.

“Biết mà còn muốn cùng Hàn gia kết thân?” Tiêu Hồng có chút lớn tiếng. Nàng chỉ là muốn dọa vị tiểu thư trước mắt này một chút.

Tô Bích khẽ co rúm người, đã diễn là phải diễn thật đạt. “Tiêu tỷ tỷ, ta sai rồi.” Hai mắt nàng phiến hồng, rung rung như sắp khóc.

“Hừ.” Tiêu Hồng nhìn về mặt của nàng, chán ghét quay mặt.

Hai người cứ vậy duy trì cho tới khi Thúc bá trở lại.

“Thật có lỗi, trang chủ hiện đang bế quan tu luyện, thỉnh nhĩ vị tiểu thư lưu lại ít ngày, chờ trang chủ xuất quan sẽ đến gặp nhĩ vị.” Thúc bá có lễ nói.

Tiêu Hồng khó chịu nhíu mày. Lần nào nàng tới, cái tên mù kia cũng đều lấy lý do như vậy đuổi nàng về. Lần này, hẳn mời nàng ở lại, cũng coi như có chút khách khí rồi.

Ngược lại, Tô Bích lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Nàng còn đang không biết lấy lý do gì để ở lại. Giờ, Thúc bá lại nói như vậy, nàng cầu còn không được.

Sau đó, Thúc bá sai hai nha hoàn dẫn hai nàng tới hai gian phòng giành cho khách.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Băng Tuyết sơn trang được nhuộm một màu trắng xóa của tuyết cuối mùa. Những cây mai trong sơn trang bắt đầu đâm chồi, xuất hiện những búp lá xanh non hiếm thấy. Tuy nhiên, khi mùa đông tới, hoa mai dù có nở thì cảnh sắc nơi đây vẫn là một màu trắng xóa. Bởi những gốc mai kia cũng là những gốc mai trắng.

Bên lương đình, hương trà khẽ tỏa ra mang lại chút ấm áp. Hương thơm phiêu tán trong không khí, có chút hư ảo, rất nhanh liền tan biến bởi cái lạnh cuối đông. Món điểm tâm màu sắc thanh nhã đã sớm đông cứng. Bàn đá lạnh băng. Trên ghế đá có một người đang ngồi.

Tuyết rơi. Từng hạt tuyết nhẹ nhàng phiêu đảng giữa không trung. Gió khẽ lùa qua, cuốn tuyết bay lên tạo thành một vòng trắng nho nhỏ. Gió cũng khiến cho tà bạch y của nam tử khẽ bay.

Mái tóc dài đen nhánh được buộc lại bởi một dải lụa trắng viền đen. Khuôn mặt bạch sắc tựa như một loại men sứ thượng đẳng. Đôi mắt nhắm hờ như có như không. Làn mi khẽ rung tựa như cánh bướm mùa xuân. Người nọ ngồi đó, xinh đẹp tuyệt luân, cũng cô độc tuyệt đối.

Vạn vật xung quanh vì hình bóng cô độc của người nọ mà cũng trở nên cô quạnh.

Tô Bích đã ở lại Băng Tuyết sơn trang được vài ngày. Cuộc sống ở nơi đây nhàn tản khiến một người như nàng cảm thấy buồn chán. Mỗi ngày trôi qua, sự buồn chán trong nàng lại càng ngày càng đầy thêm.

Rời khỏi biệt viện, Tô Bích dạo bước trong Băng Tuyết sơn trang. Nàng men theo những dãy hành lang dài tưởng chừng như bất tận, xuyên qua những lương đình, tòa viện, vườn cây. Cảnh sắc dù biến đổi đôi chút nhưng dường như nơi nào cũng như nơi nào. Tất cả đều là một màu tuyết trắng, cây cối khẳng khiu, tường vôi lạnh lẽo.

Những con người sống tại Băng Tuyết sơn trang này quả thật đều có một ý chí thật kiên cường, cũng thật lạnh lẽo. Tô Bích thầm nghĩ như vậy.

Nàng dừng chân trước một khoảng sân nhỏ, xa xa là một lương đình. Nàng bắt gặp men theo lối mòn của những dãy cây. Cây cối nơi này có chút khác biệt, được phủ trong màu xanh non của búp chồi mùa xuân. Chính sự khác biệt này đã hấp dẫn bước chân của nàng.

Từng dấu chân xuất hiện trên nền tuyết trắng xóa. Nàng bước đi trên tuyết tựa như bước trên mây, không một âm thanh nào phát ra. Xung quanh chỉ còn lại tiếng gió thổi gào. Tuyết vẫn đang rơi.

Bước tới gần lương đình, nàng chợt nhìn thấy thân ảnh cô độc ngồi đó. Có thể nàng hoa mắt. Nhưng trong khoảnh khắc, nàng có cảm giác xung quanh người đó toát ra một luồng ánh sáng trắng, tựa như một vị thần tiên lưu lạc trốn nhân gian.

Rất nhanh, nàng nhận ra, đó chẳng phải thần tiên gì, đó chính là trang chủ của Băng Tuyết sơn trang Hàn Dục, chính là nam nhân nàng đã gặp đêm hôm

đó.

Nàng dừng lại bước chân, không biết nên bước tới chào hỏi, hay vẫn là quay người rời đi. Dù sao, nàng trên lý thuyết là chưa từng gặp hắn, không nên xảy ra sự cố bất ngờ như vậy. Và lại, hắn không nhìn thấy, nàng có rời khỏi, hắn cũng sẽ chẳng hề biết tới sự hiện diện của nàng.

Suy nghĩ vòng vo, nàng quyết định quay đầu. Chỉ là, không biết vì có gì, vạt áo của nàng lại bị mắc lại trên cành cây. Nàng khẽ động, vạt áo lay chuyển, rung động tới cả cành cây, tuyết rơi xuống, tạo thành những âm thanh rất nhỏ. Âm thanh rất nhỏ này người luyện võ lại nghe thấy đặc biệt rõ ràng.

“Ai vậy?”

Nghe thấy thanh âm từ tĩnh từ phía sau truyền lại, mỗi nàng khẽ cong lên thành một nụ cười bất đắc dĩ. Nàng khẽ xoay người, bước tới bên lương đình.

Đứng dưới những bậc thang, nàng loay hoay không biết tiến lên hay dừng lại. Hồi lâu, nàng quyết định lên tiếng.

“Xin lỗi, ta bị lạc đường.”

Hàn Dục mở mắt, nhìn về phía âm thanh dịu ngọt vang lên. Nữ tử phía trước hắn có lẽ đang có một bộ dạng yếu đuối, đôi mắt chắc đang nhìn về phía hắn, khẩn khoản sự giúp đỡ. Tất cả đều là tưởng tượng của hắn, bởi sự thực thì trong mắt hắn chẳng có gì ngoài một mảnh tối đen.

Tô Bích nhìn hắn. Ánh mắt hắn thật sâu hấp dẫn nàng. Giống như đêm hôm đó, đôi mắt hắn vẫn sáng lên tựa như vì sao trong đêm tối, thoát ra một chút tinh nghịch của tiểu hài tử. Vậy mà, đôi mắt ấy không thể nhìn thấy ánh sáng.

“Lạc đường? Cô nương là khách của Hàn gia?” Hắn có nghe Thúc bá nói lại có Tiểu tiểu thư cùng Tô tiểu thư tới thăm. Người trước mắt không biết có lai lịch thế nào?

“Ta... ta họ Tô, tên một chữ Bích, là đại tiểu thư của Tô gia. Ta lần này đến là để gặp trang chủ của các ngươi.” Nàng một lần giới thiệu bản thân trước, rất sợ nam nhân trước mắt này như hôm đó, nhẹ nhàng nắm lấy cổ nàng, bóp chặt.

Sau đó, nàng thì thào nói tiếp. “Ta đang đi dạo thì bị lạc.”

Hắn gật đầu. “Nha hoàn theo hầu đâu?”

“Họ ở trong biệt viện.”

“Tiểu thư tới đây một mình?”

“Đúng vậy.”

“Tiểu thư không nhớ đường về?”

“Ta bị lạc.”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn. Không hiểu hắn rốt cuộc là đang muốn hỏi cái gì. Nàng rõ ràng đã nói, nàng bị lạc, hắn còn hỏi lại như vậy hay sao? Nhưng cuối cùng vẫn là thoát ra một câu như vậy.

“Vậy thật phiền, ta lại không biết đường.”

“Tại vì ngươi manh(mù).” Nàng nói thầm trong lòng, ngoài miệng nói. “Ngươi cũng là khách của Hàn gia sao? Vậy làm thế nào bây giờ?”

Hắn đưa tay khẽ vẫy. “Tiểu thư, nàng trước cứ ngồi đây một lát. Chút nữa sẽ có người tới giúp nàng.”

Nàng bước lên trên bậc thang, ngồi xuống đối diện hắn. “Đa tạ công tử, không biết tôn tính đại danh của ngươi là?”

“Ta họ Hàn, tên Dục.”

“Vậy... chẳng phải là trang chủ Băng Tuyết sơn trang sao?” Nàng ngạc nhiên nói. Sự ngạc nhiên này đương nhiên là giả tạo.

Hắn gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nàng nhìn hắn, muốn nói mà không biết nói gì. Mục tiêu đang ở ngay trước mắt, vậy nhưng, nàng một chút cũng không muốn hành động. Trái tim của kẻ này, nàng muốn trộm, nhưng lại không biết làm thế nào xuống tay.

Nàng nhìn ra ngoài trời tuyết rơi, khẽ thở dài.

Mà hắn, nghe thấy tiếng thở dài của nàng, hai mắt chằm chằm nhắm lại.

Ngoài trời tuyết rơi. Trong lương đình, hai người im lặng. Mỗi người một suy nghĩ, không biết liệu có giao nhau?

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Không biết trải qua bao lâu, chỉ biết tuyết đã rơi đầy trên con đường nhỏ, những đụn tuyết đã cao hơn gần một trượng và bầu trời dần ngả sang sắc màu u ám. Tô Bích cùng Hàn Dực vẫn ngồi đối diện nhau trong lương đình. Ấm trà đã nguội lạnh, không gian chẳng còn lưu lại chút hơi ấm nào.

Tô Bích nhàm chán đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Tầm mắt dừng tại hồ nước bên cạnh. Mặt nước bị đóng băng tạo thành một tấm gương mỏng, trong suốt, thu thoảng còn nhìn thấy từng đám cá vàng đang bơi lượn bên dưới. Lạnh như vậy, mà cá vẫn sống. Nàng không khỏi cảm thấy chúng thật kỳ diệu.

Khẽ nở nụ cười, nàng quay đầu nhìn về phía trước. Tuấn dung thanh thoát ở ngay trước mắt, cảm giác chỉ cần với tay là có thể chạm vào. Chỉ là, nam nhân đang nhắm mắt dưỡng thần, an nhàn như một con mèo nhỏ này, kỳ thực lại là một con hổ lớn. Nếu chẳng may kinh động đến giấc ngủ của loài chúa sơn lâm, hậu quả thật chẳng dám tưởng tượng.

Đã ngồi ở nơi này lâu như vậy mà vẫn chưa có kẻ nào đi ngang qua, nàng thầm nghĩ, phải chăng hạ nhân ở Băng Tuyết sơn trang này là những kẻ lười biếng, chủ tử của họ ngồi đây mà không ai đến hỏi han, chăm sóc.

Nhìn đông rồi lại ngó tây, suy nghĩ miên man những vấn đề chẳng ăn nhập gì với nhau, Tô Bích chợt cảm thấy mí mắt nặng trĩu. Nàng hôm qua rất khuya mới đi ngủ, hôm nay lại dạo chơi cả một buổi, cảm giác có chút mệt mỏi. Đưa mắt nhìn Hàn Dực, bàn tay nhỏ nhắn khẽ vung lên trước mặt hắn, rồi lại gõ nhẹ lên mặt bàn, nàng rất muốn xác định hắn là đang nhắm mắt dưỡng thần thật hay là đã chìm vào giấc ngủ.

Sau một loạt những hành động gây rối, thấy hắn không phản ứng gì, nàng có thể khẳng định, hắn đã ngủ từ lâu. Nàng cắn môi, cố gắng không cười thành tiếng. Hóa ra, trang chủ Hàn Dực cũng có thể đáng yêu như vậy, nhắm mắt dưỡng thần mà cũng có thể ngủ quên. Nàng đoán, hắn vẫn thường làm như vậy nên hạ nhân mới không đến đánh động hắn.

Nghĩ vậy, nàng cũng chẳng còn kiên nhẫn, nằm nhoài trên bàn đá lạnh lẽo, nhắm mắt đi gặp Chu Công. Lúc cùng Chu Công đánh cờ, trên môi nàng, nụ cười vẫn không hề biến mất.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đều của người bên cạnh, Hàn Dực mới mở mắt ra. Hắn nhẹ nhàng phẩy tay, một bóng đen chợt xuất hiện trước mặt hắn.

“Trang chủ.”

“Đưa nàng về phòng đi.” Hắn nhẹ nhàng phân phó.

Kẻ mặc áo đen không nói gì, lẳng lặng bước tới bên cạnh nàng, bế nàng dậy từ trên ghế đá, chuẩn bị mang đi.

“Điều tra một chút thân phận của nàng.” Hắn lại lên tiếng.

“Dạ.” Hắc y nhân đáp lời, sau đó khinh công đi mất.

Trong lương đình chỉ còn lại một mình Hàn Dực, hắn ngồi lặng yên hồi lâu, rồi cũng đứng dậy, men theo lối mòn nhỏ trở về thư phòng của mình.

Sáng sớm, sương mù bao phủ cả khung cảnh của Băng Tuyết sơn trang, khiến cho nơi đây càng thêm vài phần hư ảo. Không khí trong lành, yên tĩnh bỗng bị một âm thanh vang dội phá vỡ.

“Hàn Dực, người ra đây cho ta!!!”

Tiêu Hồng ở lại sơn trang đã hơn nửa tháng, đến cái bóng của Hàn Dực nàng cũng chưa nhìn thấy. Sự tự tôn kiêu ngạo của nàng bị chà đạp, cảm giác tức giận từ lâu đã không thể kìm nén.

Nàng đường đường là đại tiểu thư của Tiêu gia, một trong những thế gia giang hồ được người người kính trọng. Trên giang hồ, nàng cũng có được danh xưng khiến người người thêm muốn: giang hồ đệ tứ mỹ nhân. Vậy mà, nàng lại bị ép hôn với một kẻ mù, suốt ngày ẩn cư tại nơi núi rừng nghèo nàn này. Hơn nữa, cái kẻ mù đó lại còn không biết thân biết phận, dám bỏ mặc nàng không hề quan tâm, nàng tới gặp hắn cũng không cho gặp. Hắn tưởng hắn là ai chứ? Còn nàng lại là ai chứ?

Thân phận hôn thê của Hàn gia nàng từ lâu đã muốn buông xuống. Chỉ tại lão cha quá mức ham hư vinh, luôn muốn cùng Hàn gia kết thân, như vậy, địa vị Tiêu gia trên giang hồ cũng tăng lên.

Tại sao lão cha nàng không nghĩ đến, Hàn gia dưới sự lãnh đạo của một kẻ mù, không bao lâu sẽ biến mất khỏi hàng tứ đại thế gia? Thế mới biết, tầm

nhìn của lão cha quá hạn hẹp. Nhưng nàng thì không như vậy, nàng chắc chắn sẽ phá bỏ hôn ước này.

Tiếng kinh hô của nàng khiến mọi người trong sơn trang chú ý. Hầu hết mọi người đều tập trung lại tại nơi ở của nàng. Thúc bá là người đầu tiên bước vào.

“Tiểu thư, có chuyện gì vậy?” Thúc bá vẫn giữ thái độ cung kính dò hỏi, nhưng trong âm thanh, qua ánh mắt đã phản ánh một chút tâm trạng bất mãn của lão.

Tiêu Hồng chẳng phải người tinh tế, nàng không nhận ra thái độ bất thường của Thúc bá, vẫn tưởng Thúc bá nhún nhường trước thân phận của mình. Nàng nhướn cao lông mày, cao giọng nói.

“Hôm nay, bữa sáng của ta không được mang đến đúng giờ, đây là cách làm việc của hạ nhân Hàn gia sao? Thật không chút khuôn phép, chủ sao tở vậy.”

“Tiểu thư nói vậy là ý gì?” Thúc bá ngẩng đầu, nhìn thẳng vào nàng. Trong ánh mắt có chút hàm ý cảnh cáo rõ ràng.

Nhưng, Tiêu Hồng lại ngu ngốc không nhận ra. Nàng nói: “Ta nói sao chính là ý như vậy. Trang chủ của các người là phế nhân, các người cũng chỉ là phế nhân, một chút việc nhỏ cũng làm không xong. Ta không biết, Hàn gia này còn tồn tại được bao lâu nữa.”

“Tiểu thư xin rút lại những lời mình vừa nói.” Thúc bá nghiêng răng nói. Nếu nàng không phải là hôn thê của trang chủ, lão không dám khẳng định mình không ra tay đánh nữ nhân.

“Sao ta phải rút? Những lời ta nói, một câu cũng không sai.” Tiêu Hồng vênh mặt nói.

Thúc bá tức giận, bàn tay già nua khê vung cao, đánh về phía nàng. Âm thanh thanh thúy vang lên, “chát”, khiến Tiêu Hồng sửng sốt, hạ nhân trong trang lại cảm thấy hả dạ.

“Người... người dám đánh ta?” Tiêu Hồng ôm bên má bị đánh, run run nói. Nàng từ trước tới nay chưa từng bị người khác đánh qua, nay lại bị một hạ nhân thấp hèn đánh, chẳng khác nào một sự sỉ nhục đối với nàng.

“Ta chỉ là đang dạy dỗ tiểu thư. Tiểu thư muốn bước vào cửa Hàn gia, thái độ như vậy không nên có.” Thúc bá chấp tay sau lưng, nói. Cái tát này là xứng đáng.

“Cửa Hàn gia? Cánh cửa thối nát như vậy, ta không thèm bước vào.” Nàng quát lớn. “Ta sẽ bảo cha ta đến phá tan nơi này, để xem các người còn dám như vậy hay không? Một hạ nhân... một hạ nhân mà lại dám đánh ta.”

Thúc bá còn còn muốn lên tiếng, lại bị một thanh âm trầm thấp, thanh thoát cản lại.

“Thúc bá chưa bao giờ là hạ nhân.”

Mọi người đều đưa mắt nhìn về phía thanh âm thoát ra.

Hàn Dực đứng ở đại môn, vạt áo khê lay động, khí chất cao ngạo, băng lãnh khiến Tiêu Hồng khê co rúm người lại. Nàng biết người này, nhớ như in đôi mắt kia, đôi mắt không nhìn thấy nàng, chưa từng để nàng vào mắt.

“Người...”

“Tiêu Hồng, mời cô nương rời khỏi Hàn gia, cũng mong cô nương đừng bao giờ bước vào nơi này lần nữa. Hàn gia không dung nổi cô nương. Hãy nói lại với Tiêu bá bá như vậy.” Hần nhân nhật lên tiếng, bước từng bước đến trước mặt nàng.

“Người muốn từ hôn?” Nàng hỏi hần.

“Đúng.”

“Không thể!!!!”

“Lí do?”

“Vi... vì...” Vì sao? Nàng cũng không biết, chỉ biết hần không thể từ hôn. “Ta... chỉ có ta mới có quyền đó.”

“Vậy sao? Vậy cô nương về nói lại với Tiêu bá bá, cô nương từ hôn, ta đồng ý.” Hần rất sáng khoái chấp nhận yêu cầu của nàng.

“Không được!!!!” Nếu để lão cha biết nàng từ hôn, nàng làm sao có thể sống trong Tiêu gia nữa.

Hàn Dực lắc đầu, nói với Thúc bá. “Thúc bá, chuẩn bị xe ngựa, tiễn khách.”

Nói rồi, hần quay người, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

“Tiêu Hồng bị đuổi đi thật ư?” Tô Bích nghi hoặc hỏi.

“Còn giả sao? Ta tận mắt chứng kiến.” Vệ Nhiên đứng bên cạnh chải tóc cho nàng, nói. “Hôm nay, nàng ta gây loạn, bị Hàn Dực đuổi đi rồi.”

“Hắn ta đuổi người? Kỳ quái.”

“Không có gì là kỳ quái cả. Ta cũng cảm thấy nàng ta đáng ghét.”

“Người đã từng tiếp xúc với nàng ta?” Nàng chợt quay đầu, đối diện với hắn.

“Không hẳn.” Quay đầu nàng lại, hắn tiếp tục chải tóc cho nàng, nói. “Ta từng làm vài vụ giao dịch với Tiêu gia, có gặp nàng vài lần. Tính tình nàng ta kiêu ngạo, ăn nói lỗ mãng, là ếch ngồi đáy giếng lại cứ tưởng mình là thiên nga.”

Nàng gật đầu. “Nàng ta đi rồi, bước kế tiếp nên làm thế nào?”

Chải tóc cho nàng xong, hắn lấy một cây trâm ngọc cài lên tóc nàng. Đơn giản như vậy thật ra lại thích hợp với nàng nhất.

“Ta định để người lấy hôn ước với Hàn gia, tiện thể lấy lòng Hàn Dực để xâm nhập Hàn gia. Nhưng theo ta thấy, Hàn Dực kia không hề đơn giản.” Hắn cảm thấy Băng Tuyết son trang này không hề đơn giản như bên ngoài vẫn đồn đại. Võ công của Hàn Dực cao như vậy thiên hạ lại không ai hay biết, đủ để thấy, Hàn gia rất biết cách giữ bí mật.

“Đúng vậy.” Nàng đồng ý với hắn. Hôm đó, nàng rõ ràng ngủ tại lương đình, nhưng khi tỉnh lại đã thấy bản thân nằm tại giường trong phòng ngủ. Dường như, chuyện nàng gặp hắn chỉ như một giấc mộng mà thôi. Hắn làm như vậy là có ý gì chứ?

“Ta sẽ đi điều tra một thời gian, người cứ ở lại nơi này, làm được gì cứ làm, nếu không cứ án binh bất động là được.”

“Người định đi đâu?”

“Ta thấy Hàn gia chắc có giao thiệp với một thế lực lớn trên giang hồ. Chuyến đi này là để tìm hiểu chuyện đó.”

“Ta đi cùng người.”

“Không được. Người phải ở lại. Người đi bây giờ, cơ hội trở lại Hàn gia rất ít, không thể sơ xuất.”

“Vệ Nhiên, ta luôn cảm thấy người có điều giấu ta.” Nàng thờ dãi nói. Ở cùng hắn đã lâu, những việc làm của hắn, nàng không hoàn toàn hiểu rõ. Hắn luôn tạo ra một khoảng cách để che dấu mục đích của chính mình.

“Người chỉ cần biết, ta sẽ không bao giờ làm hại người.” Hắn nhìn vào mắt nàng, nói.

“Ta tin người. Đừng để ta thất vọng.”

Tiêu Hồng đi, Vệ Nhiên cũng nói đuổi đi mất, trong Băng Tuyết son trang chỉ còn lại vài người, Tô Bích cảm thấy cô đơn.

Mùa xuân đã về, những gốc mai trắng đã bắt đầu ra hoa. Hương hoa thoang thoảng tràn ngập khắp phủ.

Tô Bích ngồi trong phòng, nhìn nha hoàn theo hầu thêu hoa mai. Nha hoàn theo bên cạnh nàng tên là A Hạnh, nàng không nói được nên được Tô lão gia mới phái đi hầu hạ nàng.

“A Hạnh, người thêu rất đẹp.”

A Hạnh ngẩng đầu lên, nở nụ cười với nàng. Nha đầu này lúc nào cũng vậy, thiên chân vô tà, hồn nhiên đến đáng thương, bởi vậy, bị người ta lợi dụng cũng không biết. Vì nàng bị câm, có thể giữ bí mật, Tô lão gia mới sử dụng nàng. Còn Tô Bích thì sao? Cũng bởi nàng bị câm nên đôi khi mới có thể cùng nàng tiết lộ bí mật.

“Ta tới Hàn gia đã được hai tháng rồi. Việc gì cũng không làm, tại sao Hàn Dực kia chưa đuổi ta đi?”

“Haiz, ta cũng chẳng rõ mục đích khi ta tới đây nữa. Trộm bí tịch, trộm hôn ước, trộm ngân lượng, trộm tài bảo hay... trộm tâm?”

“Trộm tâm?” Nàng lặp lại lần nữa. Trí nhớ mờ hồ lướt qua một khuôn mặt. Nàng lắc đầu, để hình ảnh đó vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

“Người nói Hàn gia sao lại kỳ lạ vậy chứ? Hàng ngày vẫn cho ta ăn, cho ta mặc nhưng lại chẳng hề quan tâm tới ta. Họ coi ta là thú cảnh trong nhà sao?”

“Mà không, thú cảnh còn được bọn họ để tâm đến hơn ta. Vậy ta là gì nhỉ? Haiz, thật khó để miêu tả thành lời.”

...

Trên khăn tay trắng muốt của A Hạnh, một đóa lại một đóa mai được hình thành. Mà tâm sự trong lòng Tô Bích, từng chút từng chút một được nói ra. Thời gian buổi sáng cứ thế nhanh chóng trôi qua.

Đến trưa, một nha hoàn chọt tiến vào nơi ở của Tô Bích. Nàng tới chuyển lời rằng trang chủ mời Tô Bích tới dùng ngọc thiện.

Sau khi nha hoàn rời khỏi, Tô Bích cúi lên tay mình một cái, xác định bản thân không có nằm mơ mới bảo A Hạnh giúp nàng chuẩn bị. Tiếp theo, chủ tớ hai người tiến tới phòng ăn lớn của Hàn gia.

Khi bước vào phòng ăn, Tô Bích nhìn thấy Hàn Dục đã ngồi sẵn ở đó từ bao giờ. Trước mặt hắn là một bàn thức ăn đầy mỹ vị, hương thơm ngào ngạt, màu sắc phong phú, vừa nhìn đã thèm đến mức chảy cả nước miếng.

Tô Bích bước đến trước bàn ăn, khẽ lên tiếng chào hỏi. “Hàn trang chủ.”

“Tô tiểu thư, mời ngồi.” Hắn chậm rãi nói.

A Hạnh giúp nàng kéo ghế, nàng ngồi xuống đối diện với hắn.

Sau khi ngồi xuống, nàng mới nhìn thấy phía sau hắn có vài người đang đứng. Trong số họ, nàng quen Thúc bá, nhận thấy ánh nhìn của Thúc bá, nàng khẽ gật đầu chào hỏi. Thúc bá mỉm cười với nàng, hai vị cô nương đứng sau Thúc bá thì cúi đầu với nàng như thể đang chào hỏi.

Nàng đánh giá y phục trên người hai nàng. Y phục của hai nàng không giống của nha hoàn trong Hàn gia, nhưng tư thế hơi cúi người khi đứng lại chứng tỏ hai nàng là hạ nhân. Hạ nhân mà lại có thể mặc loại y phục hoa lệ như vậy chứng tỏ thân phận của các nàng không hề tầm thường. Chẳng lẽ, hai nàng là nha hoàn thị tẩm?

“Tô tiểu thư không đói sao?”

Giọng nói của Hàn Dục vang lên đánh gãy suy nghĩ của nàng. Nàng gượng cười, nói: “Ta đang ngạc nhiên, sao Hàn trang chủ lại mời ta dùng bữa?”

“Tô tiểu thư là khách của Hàn gia. Lâu nay là do ta sơ xuất, bữa cơm này là để tạ lỗi.”

“Hàn trang chủ khách khí quá. Là tiểu nữ đã quấy rầy.”

“Đừng nói như vậy. Tiểu thư mau dùng cơm đi.”

Nàng gật đầu. Hai người bắt đầu một bữa cơm yên lặng.

Do không nhìn thấy, nên hai cô nương phía sau giúp hắn gấp thức ăn bỏ vào trong bát. Sau đó, hắn tự dùng bữa, chứ không nhờ kẻ khác làm thay.

Tô Bích nhận thấy, từng cử chỉ của hắn đều rất thuần thực, chứng tỏ đã được rèn luyện trong một thời gian dài. Hắn có lẽ là một người mù bẩm sinh.

Sau khi dùng bữa, hai người cùng nhau đi dạo trong hoa viên. Hắn bước ở phía trước, nàng bước theo sau. Đi sau hai người là A Hạnh cùng hai cô nương nọ. Thúc bá đã sớm rời đi lo liệu việc khác trong trang.

“Tô tiểu thư lớn lên tại Tây Quan trấn, vậy đã từng đi xa bao giờ chưa?” Hắn mở đầu cuộc trò chuyện bằng một câu hỏi như thế.

Nàng đã từng đi hết đại giang nam bắc Vinh Thiên quốc, đi sang cả các nước láng giềng, có nơi nào mà nàng chưa từng đi qua. Nhưng tiểu thư Tô gia Tô Bích lại không như vậy. Nàng liền trả lời. “Chưa. Gia gia không cho ta bước ra khỏi cửa.”

“Tiểu thư không thấy buồn chán sao?”

Nếu nàng thực sự sống cuộc sống như vậy sẽ rất buồn chán. Nhưng nếu so với sự buồn chán cô độc trong cuộc đời của hắn, liệu ai sẽ buồn chán hơn đây? Nàng không muốn biết câu trả lời, dù nó đã có sẵn trong lòng nàng.

“Vậy còn trang chủ, trang chủ đã từng rời khỏi Hắc phong sơn chưa? Trang chủ cảm thấy cuộc sống ở đây có nhàm chán hay không?”

Câu hỏi này khiến cả nàng và hắn đều trầm tư. Có nhàm chán hay không? Đây là một vấn đề rất thâm thúy mà không phải ai cũng hiểu.

“Tô tiểu thư, nàng cảm thấy nhàm chán khi sống ở Hàn gia sao?” Hắn không trả lời mà hỏi ngược lại nàng.

“Ta... có lẽ... cảm thấy giống như trang chủ.”

“Giống như ta, vậy chắc tiểu thư cảm thấy nhàm chán lắm?”

“Có lẽ... nhưng nhàm chán có lẽ cũng là một thói quen tốt. Trang chủ có thấy vậy không?”

Lúc còn nhỏ, nghèo đói nên muốn có một bữa ăn ngon. Giờ trưởng thành, có được tiền bạc lại muốn nhiều hơn nữa. Tất cả những điều đó hoàn toàn là do thói quen tham lam của con người. Nàng hiểu điều này, hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác. Do vậy, đôi khi nàng nghĩ, nhàm chán một chút có lẽ lại là cách tốt nhất để buông tha lòng tham. Nhưng nói thì dễ, làm được lại khó như vậy.

Hắn cười, vẫn bước tiếp về phía trước. Nàng bước theo sau hắn. Trên nền tuyết in dấu chân của nàng và hắn, song song với nhau, gần như vậy lại chẳng hề giao nhau.

“Tô tiểu thư, nhàm chán sẽ sinh bệnh. Hai kẻ nhàm chán nên đi với nhau, có lẽ sẽ không còn nhàm chán.” Hắn nói.

“Có lẽ vậy.” Nàng đáp.

“Vậy kể từ mai, Tô tiểu thư cùng ta dùng ngọc thiện đi. Coi như, ta giữ đạo tiếp khách.”

Nàng nhìn bóng lưng của hắn, cảm thấy hắn thật khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Kể từ sau ngày hôm đó, Tô Bích cùng Hàn Dực bắt đầu cùng nhau dùng ngọc thiện, cùng nhau đi dạo, đôi khi, cùng nhau nói chuyện phiếm. Câu chuyện của bọn họ kéo dài tưởng chừng như vô hạn, không hề tụt xuống đáy vực. Giữa họ, khoảng cách dường như được kéo gần lại.

Cuộc sống đã không còn nhàm chán nữa, ít ra đối với Tô Bích là như vậy.

Tuy nhiên, nàng không thể hiểu được, vì lý do gì mà khi không còn nhàm chán, nàng chợt xuất hiện thói quen xấu. Nàng bắt đầu có tư tưởng đạo tặc.

Ví dụ, ngày hôm qua, khi cùng Hàn Dực ngồi trong lương đình ngắm hoa mai, nhìn thấy bộ ấm trà bằng phi thủy, nàng nổi hứng bàn với Hàn Dực về số ngân lượng kiếm được của nhà buôn ngọc. Đề rồi, đến đêm, trong giấc mơ, nàng mơ thấy bản thân đang trà trộn vào một phòng tối, trộm lấy bộ ấm trà kia.

Ngày hôm sau, nàng giật mình phát hiện, bộ ấm trà kia cứ nhiên nằm trên gối của mình. Nàng sao lại có thể mộng du đi trộm đồ?

May mà đồ quý trong Hàn gia rất nhiều, không ai để ý đến chuyện mất trộm, nàng có thể tạm yên tâm. Nhưng mà, tình huống trước mắt này có phải đang thử lòng kiên nhẫn của nàng hay không?

Qua vài ngày nữa là sinh thần của Hàn Dực, các bang phái lớn nhỏ trên giang hồ thi nhau chuyển tới lễ vật mừng thọ. Nào là nhân sâm ngàn năm, tranh quý, bảo ngọc, chân trâu, san hô... hầu như mọi báu vật trên đời đều xuất hiện.

Nàng nhìn dòng người tấp nập ra vào, trên tay bùng không biết bao nhiêu đồ quý hiếm. Mà mắt của nàng lại lấp lánh kim ngân. Nếu không phải A Hạnh huých nhẹ vào người nàng, nàng không dám đảm bảo bản thân không nhảy tới, vồ lấy người ta, cướp sạch tài bảo trên người họ.

“A Hạnh, ta làm sao sao thế này?” Nàng tự nhốt mình vào trong phòng, bắt đầu kêu ca với A Hạnh.

“Gần đây bệnh nghề nghiệp của ta trở dậy, ta làm cách nào cũng không tìm chế nó lại được a. Ta phải làm sao bây giờ?”

A Hạnh vỗ vỗ lên vai nàng, làm vài động tác kỳ quái. Nàng nhìn mãi, ngẫm mãi mới hiểu được ý nàng ấy.

“Ngươi bảo ta không tìm nén nữa sao? Nhưng không được a, Hàn gia này cao thủ nhiều lắm, ta lại nhát gan, ta chưa muốn chết a.” Lần trước vào được Hàn gia là do thiên thời, địa lợi, nhân hòa lại thêm sự giúp sức của Vệ Nhiên. Lần này muốn manh động cũng rất khó nha.

A Hạnh lại làm vài động tác, đôi mắt tràn ngập ý cười.

“Haiz, không được, không được, ngươi thì giúp gì được cho ta?”

“Người canh cho ta á? Không được, đảm bảo sẽ bị bắt.”

“Không được là không được.”

A Hạnh ngao ngán thờ dài, vẻ mặt buồn thiu. Tô Bích nhìn nàng, cảm thấy có chút tội lỗi, nhưng cũng không thể làm gì khác. Nàng không muốn kéo theo cô nương ngốc này nhúng chàm a.

Qua hồi lâu, A Hạnh lại vỗ vỗ vai nàng.

“Há?” Nhìn theo những động tác của A Hạnh, Tô Bích có chút không thể hiểu được. A Hạnh làm những động tác như vậy không phải muốn nói...

“Người bảo ta đi trộm tam?”

A Hạnh gạt đầu, nụ cười hồn nhiên lại lộ diện. Nàng lấy tay che lên mắt mình, đứng dậy, giả vờ mò mẫm tìm đường đi. Sau đó, chỉ chỉ vào trái tim mình, nàng mấp máy môi nói không thành tiếng. Nhưng từ khẩu hình của nàng, Tô Bích biết nàng đang nói cái gì, chính là hai từ “trang chủ”.

“Hàn Dực? Không được đâu.” Tô Bích lắc đầu.

A Hạnh vội vàng chạy tới bên cạnh nàng, nhìn vào mắt nàng như muốn hỏi: “Tại sao?”

“Còn sao nữa? Hắn thì không được, ta không làm được đâu.”

A Hạnh nắm lấy hai tay nàng, dùng sức gạt đầu, như thể nói nàng chắc chắn sẽ làm được.

Tô Bích nhìn nàng, thờ dài. “Ta... làm sao bây giờ? Ta cũng tin là ta làm được. Chỉ là...”

Chỉ là cái gì? Nàng cũng không biết. Nàng lo sợ, sợ một điều gì đó có thể xảy ra.

A Hạnh nhìn nàng, liên tục gạt đầu. Bàn tay khua múa loạn xạ. Tuy Tô Bích không hiểu hết ý nghĩa của nó, nhưng cũng biết là A Hạnh đang thuyết phục nàng.

Nhìn ra vườn mai trước cửa, Tô Bích cảm thấy nao nao lạ thường. Nàng kéo lấy bàn tay đang khua múa của A Hạnh, nói. “Thôi đi, ta cần suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này.”

A Hạnh gạt đầu, nhìn nàng với vẻ mặt tin tưởng.

Tô Bích ngẩng đầu nhìn trần nhà. Đạo tặc không phải nghề dễ dàng đâu. Nhất là thâm tâm, không phải đạo tặc nào cũng có thể làm được nha.

Nhưng mà, hình như nàng không phải là “đạo tặc nào” mà là thần thám. Cả thiên hạ đều biết nàng không có gì là không trộm được. Tuy nhiên, những người đó đều là những người thiện cận, không hiểu chút phong tình thế thái nào. Thâm tâm chính là việc mà thần thám chưa từng làm được.

Thâm tâm? Ai da, khó lắm nha.

Buổi trưa, sau khi dùng bữa, Hàn Dực lại mời Tô Bích tới lương đình nói chuyện phiếm.

Gió xuân thổi qua, trong hơi lạnh truyền tải một tia ấm áp diệu kỳ.

“Tô tiểu thư đã ở lại trang được mấy tháng rồi, vậy mà Tô lão gia không lo lắng sao?”

Tô lão gia kia có thể lo lắng gì? Cháu gái ông ta vẫn chần ảm đậm êm trong phủ, Tiêu gia thì đã bị từ hôn. Lão ta đang bận vui mừng, làm gì còn thời gian mà lo lắng cho người cháu hờ là nàng chứ?

“Gia gia vẫn thường gửi thư tới nhắc nhở, bảo ta nhanh chóng trở về.” Nàng dối lòng đáp.

“Qua vài ngày là sinh thần ta, Tô lão gia chắc cũng sẽ tới. Đến lúc đó, tiểu thư có thể gặp lại gia gia rồi.” Hắn nhấp một ngụm trà, đôi mắt vẫn luôn nhắm nghiền như vậy. Qua một thời gian tiếp xúc, nàng biết hắn có thói quen nhắm mắt khi tiếp chuyện người khác.

“Trang chủ có mời gia gia sao?”

“Không. Tô lão gia hàng năm vẫn tới, dù không được mời.”

Hóa ra là khách không mời mà tới. Nàng cười mĩa. “Vậy chắc năm nay sẽ không tới nữa.”

“Tại sao?”

Mục đích đã đạt thành, còn tới làm gì.

“Có ta thay mặt gia gia rồi mà.”

“Cũng đúng.” Hấn nói, đặt chén trà trong tay xuống bàn trà, ngay tại vị trí hấn cầm chén trà lên. Người này, đối với khoảng cách giữa các đồ vật luôn căn chuẩn xác đến như vậy. Thảo nào mà đêm đó, dù không nhìn thấy, hấn cũng có thể dễ dàng bóp lấy cổ nàng mà uy hiếp. Sự cẩn thận như vậy thật khiến người ta vừa kính vừa sợ.

“Tiểu thư không nhớ nhà sao?”

“Có nhớ.” Nàng nhớ ngôi nhà tại Nguyệt thành của nàng. Nơi đó luôn tràn ngập nắng ấm, rất thích hợp với nàng.

“Đúng nhỉ? Con người luôn có một nơi để mong nhớ. Tiểu thư cũng không khác được.”

“Đúng vậy. Nơi đó nắng vàng cỏ xanh, không khí rất tốt, luôn khiến ta mong nhớ.” Nàng mơ màng nói. Trong đầu không khỏi liên tưởng tới ngôi nhà trong trí nhớ, quanh năm nắng vàng chiếu rọi, hoa quả xanh tươi, dòng sông nhỏ nhỏ vắt ngang qua nhà.

Hấn mở mắt, nhìn về phía trước. “Nắng vàng cỏ xanh?”

“Ack, ta nói nhầm, ý ta là giờ đang là mùa xuân, cây cối trong phủ nảy mầm, nắng chiếu nhẹ nhàng, khung cảnh rất nên thơ.” Nàng biết mình lỡ lời, mới sửa lại.

“Vậy à?”

Nàng vội vàng nói. “Dĩ nhiên, dĩ nhiên là như vậy.”

Hấn không hỏi gì thêm nữa. Bầu không khí lắng lặng trôi qua, giống như bao lần.

Nàng thầm cảm thấy may mắn. Thói quen thật sự khó sửa, nhất là khi người bên cạnh càng ngày càng khiến bản thân cảm thấy thân quen.

Nàng biết, cảm giác thân quen này rồi cũng sẽ biến mất theo thời gian. Giống như bao lần, nàng từ nơi này sang nơi kia, quen hết người này tới người khác, trở nên quen thuộc rồi thành người xa lạ. Đó cũng là một quá trình nối tiếp kéo dài. Cuộc đời của nàng vẫn như vậy trôi qua, rồi dần dần trở nên phong phú.

Tương tự một ngày nào đó, nàng rời khỏi Băng Tuyết sơn trang này, không còn nhìn thấy một màu trắng tuyết, không còn ngửi thấy hương mai thoang thoảng đầu mùa, không còn thấy những khuôn mặt này, cũng sẽ không nhìn thấy Hấn Dực... Nghĩ tới đó, nàng thấy trong lòng một sự mất mát khó tả, không giống như bao lần chia xa khác, nhẹ nhàng, không chút lưu luyến. Lần này, nàng lại cảm thấy một sự hụt hẫng, giống như trong trái tim và trí não mất đi một phần quan trọng, bị khoét một lỗ thật sâu, vĩnh viễn không thể lấp đầy.

Nàng bản thân suy nghĩ, không biết tự bao giờ, hấn lại chiếm một vị trí quan trọng như vậy trong lòng nàng. Là do thói quen ư? Hay là vì lý do gì khác?

“Sắp tới rồi, tiểu thư mau về phòng đi. Ta tiễn tiểu thư một đoạn.” Tiếng nói của Hấn Dực vang lên.

Nàng nhìn hấn, ậm ừ gật đầu, lại nhớ ra hấn không thể nhìn thấy, bèn đáp. “Vâng.”

Xuyên qua mấy tòa trang viện, dừng lại trước cửa phòng nàng, hấn nhẹ nhàng nói lời tạm biệt rồi men theo dãy hành lang đi mất.

Nhìn theo bóng lưng của hấn, nàng cảm thấy một sự xúc động khó tả. Bóng lưng của hấn luôn cô độc như thế, tưởng chừng như hấn tồn tại độc lập giữa thế giới này. Hấn về ra một đường biên giới, cấm người khác bước vào thế giới của hấn. Đi cạnh hấn, ở cùng hấn, nói chuyện với hấn nhưng lại không thể tiến gần tới tim hấn.

Trái tim của hấn rốt cuộc như thế nào? Đã từng chứa đựng bóng hình của nữ nhân nào hay chưa? Nàng tò mò muốn biết những điều đó, cũng tò mò muốn biết, người hấn giữ trong tim rốt cuộc là người như thế nào. Nhưng trên hết thấy, nàng muốn biết, trong trái tim đó có chứa một chút gì bóng hình của nàng.

Nàng ngần ngại đứng đó, trong ráng chiều nhuộm một màu đỏ cam, ngơ ngác đưa ra một quyết định. Quyết định đó làm thay đổi cả cuộc đời nàng, cũng làm thay đổi cuộc đời của hấn.

Nàng sẽ thấu tâm hấn!

Trái tim của hấn, nàng muốn có được, rất muốn có được!

“A Hạnh, ta muốn thấu tâm!!!” Nàng hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Lại là một đêm trăng sáng. Ánh trăng soi rọi cả tòa trang viện rộng lớn, khiến nền tuyết trắng phủ trên cảnh vật ánh lên một vàng sáng nhàn nhạt. Khung cảnh như vậy tạo ra một chút cảm giác bông lơi tiên cảnh.

Men theo những mái nhà phủ đầy tuyết trắng, thân ảnh màu đen nhẹ nhàng di chuyển, tà áo nhẹ nhàng phiêu dật, chính là đẹp mắt như thế.

Quen thuộc với địa hình nơi đây, Tô Bích không mấy khó khăn để tìm đến nơi ở của Hàn Dục. Nàng chỉ là có chút lo lắng gia đình trong Hàn gia khi tuần tra sẽ tìm thấy nàng. Nhưng thật kỳ lạ, nàng xuyên qua biết bao đình viện mà không hề bắt gặp bất kỳ người nào. Nàng thật sự rất may mắn đi.

Dừng lên bên ô cửa sổ, ánh nến từ trong phòng chiếu ra cho Tô Bích biết người trong phòng còn chưa ngủ. Hắn có lẽ đang nằm tại trên giường, nhắm mắt suy tư đi?

Nàng đưa tay chọc một lỗ nhỏ trên giấy dầu cửa sổ, đưa mắt nhìn vào bên trong thám thính.

Căn phòng được bài trí vô cùng đơn giản, một bộ bàn trà, một tủ quần áo, một chiếc giường đơn bạc. Cách bài trí như vậy khiến nàng cảm thấy quen thuộc, rất giống với căn phòng cất giấu bí tịch Hàn gia. Tuy nhiên, nàng không mấy quan tâm đến chi tiết nhỏ nhặt này. Điều mà nàng quan tâm là người đang nằm nhàn nhã ngồi tại trên giường kia.

Mái tóc dài của hắn buông thả tự nhiên rơi xuống trên giường. Cặp mắt nhắm nghiền, cả khuôn mặt bình thản như đang ngủ. Nhưng nàng biết hắn chưa ngủ bởi ngón tay thon dài của hắn vẫn từng nhịp, từng nhịp gõ nhẹ lên thành giường. Y sam màu trắng, rèm buông phủ cũng màu trắng, thanh bạch tự nhiên, hắn quả nhiên xứng với hai chữ “tiên nhân”.

Ngắm nhìn hắn, nàng dường như đã quên hẳn mục đích nàng tới đây. Trong đầu nàng toàn là những suy nghĩ mông lung về hắn.

Hắn, khi nói chuyện sẽ nhắm nghiền hai mắt, tựa như ngủ say, lại tựa như không quan tâm đến mọi chuyện.

Hắn, khi nói chuyện, cánh môi sẽ nhẹ nhàng khép mở, nụ cười trên khuôn mặt đó như một đóa phù dung lan tỏa giữa mặt nước bình lặng.

Hắn, khi không sẽ gõ nhẹ bàn tay lên mặt cứng của đồ vật, tạo ra một thứ âm thanh rõ ràng, trình tự, tựa như một khúc nhạc do chính hắn sáng tác.

Hắn, đôi mắt tuy không nhìn thấy, lại chưa từng tạo cho người khác cảm giác hắn là một người mù, hắn luôn phản ứng với mọi việc nhanh nhạy, khi nàng vấp ngã, hắn cũng có thể dễ dàng đỡ lấy nàng.

Hắn...

Nàng giữa suy tư bỗng giật mình. Cùng hắn ở chung vài tháng, hình ảnh của hắn cứ nhiên có thể khắc sâu trong lòng nàng như vậy. Nói như vậy, tâm của hắn, nàng không lấy không được.

Hàn Dục ngồi bên giường, nhẹ nhàng nhắm mắt. Thị giác bị mất đi, đổi lại, các giác quan của hắn lại trở nên nhạy bén rất nhiều. Dù chỉ là tiếng hít thở nhẹ nhàng hay không khí có chút xao động, hắn đều có thể nhận biết. Cho nên, hắn biết ngoài cửa sổ có người đang đứng. Mà người đó hình như đang suất thần suy tư.

Hắn không biết có nên đánh động người nọ hay không. Tuy Tuyết Hiên các của hắn không có người nào dám lui tới lúc đêm khuya, nhưng không có nghĩa không ai biết có người tiến vào nơi này. Nếu hắn không đánh động nàng, phải chăng ngày mai mọi người trong Hàn gia sẽ có đề tài mới để nói chuyện.

Hắn cười, đôi mắt mờ ra.

“Các hạ nửa đêm tới thăm ta sao?”

Tiếng nói của hắn rơi vào trong tai Tô Bích, tuy nhẹ nhàng như vậy lại giống như một hồi chuông cảnh tỉnh người trong mộng.

Nàng phi thân vào bên trong phòng của hắn. Cửa sổ đáng thương bị nàng đập đổ, tả tơi rơi xuống.

“Không, ta tới trộm đồ.” Giọng điệu dịu dàng như vậy lại ẩn chứa trong đó tia khiêu khích nồng đậm.

Nàng vẫn nghĩ, lấy thân phận Tô gia đại tiểu thư lấy được tâm hắn, như vậy rồi sao? Người chân chính có được tâm hắn lại là một hình bóng hư ảo, không có thực, là một kẻ khác chứ không phải Tô Bích thật sự, không phải thần tẩu Tô Bích.

Do vậy, nàng sẽ lấy thân phận thật sự trộm lấy tâm của hắn.

“Trộm đồ? Là bí tịch sao?” Giống như đêm hôm đó vậy.

“Không. Bí tịch không ăn được, ta không cần.”

“Nhưng bí tịch có thể tạo ra kim ngân, sẽ mua được đồ ăn.”

“Phiền phức như vậy, có quý mới cần.” Nàng chu môi, nhẹ nhàng vác một cái ghế đến ngồi bên cạnh hắn. “Ta tới lấy thứ khác.”

“Thứ cô nương muốn là gì?”

Nàng nhìn hắn, nhẹ giọng. “Ngươi có nhớ ta không?”

“Ta có biết cô nương sao?” Hắn hỏi lại nàng.

Nàng kéo lấy bàn tay vẫn đang gõ nhịp trên thành giường của hắn, khó chịu nói. “Đêm trăng rằm vài tháng trước, chính bàn tay này của ngươi đã bóp cổ ta, nhớ không?”

“À, cô nương có đau không?”

“Không đau mới có quý. Mà không... trọng tâm là ngươi nhớ ra ta rồi đúng không?”

Hắn gật đầu. “Nhớ. Rồi sao?”

“Sao cái đầu ngươi! Ta nói ngươi biết, ta tới để trả thù.”

“Trả thù?” Hình như không giống lắm.

“Đúng vậy, ta muốn báo thù. Ngươi có biết ta làm cách nào báo thù không?” Nàng tỉnh nghịch hỏi hắn.

“Không biết.”

“Vậy để ta tốt bụng nói cho ngươi biết. Ta muốn thấu tâm của ngươi.”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hắn, nàng đắc ý nói tiếp. “Ngươi biết cách trả thù hiệu quả nhất, tàn khốc nhất là gì không? Chính là lấy mất trái tim ngươi, giã vò ngươi thông khô, khiến tinh thần ngươi đau khô, sống không được mà chết lại chẳng xong. Để tâm ngươi thuộc về ta sau đó vứt bỏ nó, để ngươi cảm nhận sự đau đớn nhất trên đời này. Hắc hắc...”

Hắn không nói gì, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Sự trả thù này quả thực đủ tàn bạo. Trái tim của hắn như bị cái gì đập phách, vết thương cũ lại rỉ máu. Nàng thật sự đã đập phách vết thương đau đớn nhất trong lòng hắn. Nhưng là...

“Cô nương không làm được đâu.”

Nàng nghi hoặc nhìn hắn, biểu tình thoáng chốc biến đổi của hắn nàng đều thu vào trong đáy mắt. “Tại sao?”

“Vì tâm của ta đã sớm bị kẻ khác cướp đi mất rồi.”

Ngồi cạnh cửa sổ, tầm mắt dừng lại trên những cánh hoa nhẹ nhàng phiêu tán, Tô Bích bất chợt thở dài. Tâm trạng của nàng lúc này giống như bị một tảng đá đè lên, nặng nề đến mức khó thở.

Tối qua, sau khi nghe được câu trả lời của hắn, nhìn biểu tình của hắn, nàng bắt đầu cảm thấy như vậy. Nàng cũng không nhớ bản thân đã trở lại phòng ngủ như thế nào. Điều duy nhất nàng nhớ chính là kế hoạch thấu tâm của nàng đã thất bại.

Gục đầu xuống khung cửa sổ, nàng lại thở dài. Suy nghĩ ngổn ngang trong đầu loạn càng thêm loạn. Nàng rất muốn rất muốn hét to, nhưng lại không đủ sức, cũng không có đủ can đảm. Bởi câu mà nàng muốn hét lên sẽ khiến người ta biết được nỗi lòng của nàng.

Tuy nhiên, dù nàng không hét lên, vẫn có người hiểu thấu được những suy tư của nàng. Người đó chính là A Hạnh.

Bước đến bên cạnh nàng, A Hạnh nhẹ vỗ lên vai nàng, dùng cử chỉ ngón tay hỏi thăm nàng.

“Ngươi biết đấy A Hạnh, lần đầu tiên ta ném mùi thất bại.”

“...”

“Ừ, là thất bại. Ngươi không biết đâu, mùi vị của nó tệ kinh khủng. Có chút chua, có chút đắng, có chút cay nồng, tất cả đều ứ đọng lại trong cổ họng, nuốt mãi không trôi xuống. Khó chịu lắm biết không?”

A Hạnh lắc đầu.

“Dĩ nhiên ngươi không biết. Ngươi làm sao mà thất bại chứ, từ trước tới nay ngươi cũng chưa từng làm gì để thất bại. Bình yên như ngươi lại tốt, chỉ tiếc ta quá tham lam.” Nàng thở dài, lại nói. “Mà có thật là ta tham lam không?”

A Hạnh lại lắc đầu.

“Haiz, ờ với người có mấy tháng mà ta đã xem người như tri kỉ rồi. Khi nào ta rời đi nơi này, ta sẽ mang người theo.” Coi như là quà tặng của Tô lão gia kia cho nàng đi. Một nha đầu cảm đối với lão chắc không có ý nghĩa gì, nhưng đối với nàng lại ý nghĩa vô cùng.

Lần này, A Hạnh vui vẻ gật đầu.

Nàng cũng cười nhìn lại A Hạnh. “Năm ngày nữa là sinh thần Hàn Dực, qua sinh thần hần, chúng ta sẽ dời khỏi đây. Ta sẽ mang người tới Nguyệt thành, nơi đó khung cảnh tươi đẹp, khí hậu trong lành, tốt hơn nhiều so với ở lại cái nơi ngoài tuyết thì chỉ có tuyết này. Rồi ta sẽ tiếp tục công việc của mình, còn người sẽ giúp ta chăm lo mọi việc trong nhà. Thỉnh thoảng, ta sẽ về thăm người. Cuộc sống của ta sẽ lại tiếp tục, sống như vậy mới giống ta.”

A Hạnh tiếp tục gật đầu, trong ánh mắt chứa tia chờ mong. Nàng là cô nhi lớn lên trong Tô phủ, bị kẻ khác kỳ thị, bắt nạt. Nàng rất muốn rời khỏi Tô gia, sống một cuộc sống bình bình thường thường. Tô Bích chính là người biến giấc mơ của nàng thành hiện thực.

Tô Bích cười, lại nhìn ra phía vườn hoa mai trước mắt. Hoa mai đẹp như vậy nhưng lại chóng tàn. Thời gian hạnh phúc như vậy, cũng giống như hoa mai kia, chóng nở chóng tàn, trôi qua nhanh lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Trước sinh thần của Hàn Dực ba ngày, người từ các bang phái, thế gia lớn nhỏ trên võ lâm đã tụ tập đông đủ tại Tây Quan trấn. Các phòng trọ quanh năm nuôi nhện, nuôi muỗi giờ đây chuyển sang chức năng tiếp đón khách đường xa. Nhà trọ tại Tây Quan trấn mở ra cũng chỉ vì chờ những dịp như thế này, nếu không, kẻ nào rảnh dỗi mà khi không tới vùng đất lạnh giá này để các nhà trọ có khách.

Tiểu nhị quanh năm vác vè mặt u ám, hôm nay lại giống như được gió xuân thổi bùng lên sức sống. Khuôn mặt u ám ngày thường giờ lại treo nụ cười thân thiết trên môi, không lúc nào ngại ngùng. Tiểu nhị chạy qua chạy lại giữa các tầng lầu, giữa các bàn trà. Dù bận rộn nhưng tiểu nhị rất vui vẻ. Khách đông như vậy, cuối tháng lại được thưởng thêm vài đồng bạc, mua thêm được vài con cừu về nuôi, cuối năm lại có thêm áo ấm mặc.

Nhìn khắp Tây Quan trấn, dòng người tấp nập, không khí vui vẻ. Ai nấy đều mang theo nụ cười trên môi.

Tại một quán trọ nào đó, mấy người nhân sĩ giang hồ đang kể lại chuyện lạ giang hồ để làm trò tiêu khiển. Câu chuyện của họ quả nhiên thu hút được sự chú ý của rất nhiều người. Cả quán trọ ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh. Hiếu kỳ từ xưa đã là bản tính của con người.

Nam nhân vóc người cao lớn, tay nắm trường đao lớn, đứng trên cái bên giữa quán trọ, giọng nói ồm ồm vang vọng.

“Tur Đồ Quân, thiếu chủ của Tur Đồ gia hai tháng trước vừa kế thừa gia nghiệp của tổ tông, chính thức trở thành đương gia Tur Đồ gia. Tur Đồ Quân là một nam tử xuất sắc, mỹ mạo xuất chúng, võ công tinh diệu. Tính cách của hắn lại khoáng đạt, hào sảng, người gặp người thích. Một người như vậy sẽ có một tương lai vô cùng tươi sáng. Tur Đồ gia do hắn đứng đầu cũng sẽ rất chi hưng thịnh. Tuy nhiên...” Nói đến đây, nam nhân kia dừng lại, thờ dãi, không nói tiếp nữa.

Đám người vây quanh cảm thấy mất hứng, kêu gào đòi hắn nói tiếp. Đùa chứ, chuyện giang hồ đã hay, chuyện về mấy võ lâm thế gia lại càng hay, sao lại có thể dễ bị ngắt quãng giữa chừng như vậy?

“Đáng tiếc, Tur Đồ Quân lại không có hứng thú với chuyện giang hồ...” Nam nhân kia nói tiếp, “... mà lại có hứng thú với việc kinh thương. Sau khi tiếp quản gia nghiệp, hắn liền quyết định rửa tay gác kiếm, rút lui khỏi giang hồ để hoàn thành tâm nguyện của hắn, trở thành một thương nhân thành đạt.

Hắn rửa tay gác kiếm thì không nói làm gì, nhưng lại kéo cả Tur Đồ gia đi theo. Tur Đồ gia từ một võ lâm đại thế gia, liền trở thành một gia đình kinh thương bình thường. Lịch sử hơn một trăm năm của Tur Đồ gia chính thức khép lại. Các người nói đó có phải là một điều đáng tiếc hay không?”

“Tại sao lại như vậy?”

“Thật sự đáng tiếc mà, quá đáng tiếc.”

Âm thanh nghị luận nổi lên ở khắp nơi. Sau đó, có một người hỏi: “Vị huynh đệ kia, Tur Đồ Quân làm thế mà không có người ngăn cản sao? Ví như, Nam Cung gia.”

Giang hồ ai cũng biết Tur Đồ gia trở thành võ lâm đại thế gia như ngày hôm nay cũng là nhờ vào sự giúp đỡ của Nam Cung gia. Nam Cung gia nếu đứng riêng trên giang hồ cũng là một võ lâm thế gia, còn khi đứng chung với Tur Đồ gia lại trở thành một nhánh không cùng họ của Tur Đồ gia.

“Nói tới Nam Cung gia, ta lại càng thấy thương tâm. Khi Tư Đồ gia lui về, Nam Cung gia cũng tiếp bước theo sau. Tư Đồ gia và Nam Cung gia như là chim liền cánh, cây liền cành, luôn luôn gắn kết với nhau. Lần này cũng không ngoại lệ. Giang hồ mất đi hai thế gia như vậy, tổn thất thật lớn a.” Nam nhân cảm thán. “Các ngươi biết không? Việc rút lui này cũng gây ra biến cảnh thật lớn cho giang hồ, khiến cho ba đại thế gia còn lại bị ảnh hưởng. Do vậy, ba đại thế gia kia muốn gây áp lực để Tư Đồ gia ở lại, giữ vững thế cân bằng giữa các đại thế gia.”

“Thảo nào...” Một nữ hiệp chọt lên tiếng, khiến cho ánh mắt của mọi người liền tập trung vào nàng ta. Nàng ta hắng giọng, nói tiếp: “... mấy ngày hôm nay, ta thấy người của Liễu gia, Hoa gia tập trung tại Tây Quan trấn nhiều như vậy.”

“Đúng vậy. Ngươi nói ta mới nhớ...” Một người khác tiếp lời. “Nhìn thấy vài sát thủ nổi danh của Hoa gia làm ta lạnh sống lưng, cứ tưởng sắp xảy ra huyết chiến chứ.”

“Còn ta, thấy người của Liễu gia lại tưởng họ có bảo khí mới muốn đem cho giang hồ thưởng thức.”

“Hóa ra lại là vì ngăn cản Tư Đồ gia rời khỏi giang hồ. Thật khiến người ta mong đợi.”

“Mong đợi cái gì?”

“Thì là mong đợi kết quả sẽ xảy ra nha. Không biết Tư Đồ gia có rút lui thành công không?”

“Theo ngươi thì sao?”

“Ta đoán không thành công.”

“Ta lại cược thành công. Ta lấy 100 lượng bạc ra cược nha.”

“Năm mươi lượng là không thành công.”

“Ta cược...”

...

Một cuộc nói chuyện phiếm lại trở thành ván bài đánh cược như vậy. Thật sự không hiểu là người giang hồ quá nhàm chán hay là do họ quá ham mê cờ bạc nữa.

Ngồi ở một góc, nghe được hết những lời bàn tán về mình, Tư Đồ Quân nở nụ cười, nhấp một ngụm trà. Những lời như vậy, hắn đã sớm nghe tới nhàm chán, một chút phản cảm cũng không có. Suy nghĩ của hắn không phải ai cũng có thể hiểu, mà hắn cũng không muốn áp đặt suy nghĩ đó cho người khác.

Nam Cung Duệ ngồi đối diện, thấy hắn như vậy cũng chỉ có thể lắc đầu.

Nam Cung gia ngoài mặt thì là thuộc hạ của Tư Đồ gia nhưng thực chất lại có địa vị ngang hàng. Việc Tư Đồ gia là đại thế gia, Nam Cung gia chỉ là một nhánh nhỏ chẳng qua là việc lấy tên ai để đại diện mà thôi. Do vậy, việc rút lui này, hắn và Quân đều đã cùng bàn bạc, cũng cùng nhất trí như vậy.

“Ta nói này Quân, ngươi không hỏi hận sao?”

Tư Đồ Quân ngẩng đầu nhìn hắn, mắt lấp lóe ý cười. “Ngươi nói xem?”

“Ài, ta đã biết ngay từ đầu mà. Cũng chỉ vì Liễu tiểu thư kia. Nàng nói không thích làm người giang hồ, ngươi vì muốn thú nàng mà rút lui khỏi giang hồ.” Người si tình như vậy chỉ sợ khắp thiên hạ chỉ tìm được một mình vị Tư Đồ công tử này thôi.

“Ngươi nói đúng, mà cũng không đúng.”

“Chẳng lẽ còn có lý do khác?”

Tư Đồ Quân gật đầu. “Ngươi biết Lâm huynh muốn Lâm gia trở thành võ lâm đại thế gia chứ? Ta rút lui, huynh ấy thế vào, vẹn cả đôi đường.”

“Lâm Thiếu Vụ kia sao? Ngươi vì hắn?” Nam Cung Duệ vỗ vỗ cái trán đau nhức của mình. Cái người trước mắt hắn này không những chết vì tình, mà còn chết vì huynh đệ. Không biết có nên nói kẻ này là ngu ngốc không nữa?

“Thôi, bỏ qua, bỏ qua. Ngươi đã quyết, ta cũng không muốn nói. Nhưng mà, ta cảm thấy, Thiếu Vụ là người có dã tâm rất lớn, làm bằng hữu thì được, nhưng đừng tin tưởng hắn quá.” Nam Cung Duệ luôn cảm thấy người kia không tốt, chỉ là không biết được hắn không tốt ở điểm nào. Linh cảm của hắn trước nay luôn rất chính xác.

“Lâm huynh là người trọng nghĩa khí, ngươi không cần lo lắng.” Tư Đồ Quân khẳng định. Hắn trước nay vẫn luôn dễ tin tưởng người khác.

Nam Cung Duệ nhìn Tư Đồ Quân lắc đầu.

“À, chuyện nhường lại vị trí này, ngươi chắc ăn mấy phần?”

“Không biết. Ta đề nghị với Lâm huynh, huynh ấy bảo, ta chỉ việc đề suất, việc còn lại huynh ấy sẽ lo. Ngươi xem, huynh ấy cũng đâu muốn làm phiền người khác đâu.”

“Cái đấy... chắc chỉ có ngươi nghĩ vậy.”

“Ý ngươi là sao?” Tư Đồ Quân nhướn mày nhìn Nam Cung Duệ.

Nam Cung Duệ cười, lắc đầu. “Không có gì. Chúng ta ở lại nhà trọ này đi, ngày mai lên đường tới Băng Tuyết sơn trang.”

“Được rồi, để ta đi báo tiểu nhị chuẩn bị phòng.”

Nam Cung Duệ nhìn theo Tư Đồ Quân, cảm thấy mọi chuyện thật sự không đơn giản chút nào. Những chuyện xảy ra sắp tới có lẽ sẽ khơi mào một trận sóng gió lớn trên giang hồ. Nhưng mà, hình như chuyện này không liên quan tới hắn a. Nghĩ vậy, hắn liền mỉm cười. Mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên đi.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Mấy ngày nay, Tô Bích đều cố tình tránh mặt Hàn Dực. Nàng không biết tại sao nàng phải làm như vậy. Nàng chỉ biết nếu nhìn thấy hắn, trái tim nàng sẽ nhói đau một chút. Cảm giác đau đau ấy thật sự không quá mạnh, giống như có hàng ngàn cây kim nhỏ thật nhỏ nhẹ nhàng chạm vào trái tim nàng, không đậm sâu, chỉ nhẹ nhàng chạm vậy thôi, nhưng lại khiến nàng cảm thấy không thoải mái. Cảm giác như vậy giống như đang xoa dịu lại càng giống như tra tấn.

Nàng nghĩ, nhất định là bởi tâm của nàng đã bị hắn lấy đi. Cho nên, nàng mới có cảm giác như vậy. Vì không có được tâm của hắn, nàng mới khó chịu như vậy.

Nhưng là, tâm của nàng khi nào thì rơi vào trong tay hắn?

Đây quả thực là một vấn đề rất khó trả lời.

Điều duy nhất nàng biết chính là Hàn Dực đã khắc sâu vào trong tim nàng một thứ tình cảm khó có thể phai nhạt. Hắn không làm gì cả, nhưng lại khiến nàng luôn nhớ đến. Giống như hắn là một cơn gió, nhẹ nhàng lướt qua đời nàng. Đối với hắn thì không là gì, nhưng đối với nàng lại là sự xáo trộn rất lớn. Hắn vô tâm, mà nàng thì lại quá đa tình.

Trước ngày sinh thân của Hàn Dực một ngày, Bích Liễu, Bích Đào chợt tới chỗ nàng. Bích Liễu cùng Bích Đào vốn là thị nữ thân cận của Hàn Dực, luôn theo sát bên cạnh hắn, bảo hộ hắn. Thân phận của hai nàng cao hơn nha hoàn một chút nhưng vẫn chỉ là hạ nhân trong Băng Tuyết sơn trang.

Hai nàng tới mang theo một bộ y phục mới giao cho Tô Bích. Hai nàng nói trang chủ hy vọng Tô Bích có thể mặc bộ y phục này vào ngày mai, sinh thân của Hàn Dực.

Tô Bích cảm thấy thực khó hiểu, mới hỏi các nàng. “Trang chủ của các ngươi có ý gì?”

“Tiểu thư, trang chủ là hy vọng tiểu thư xuất hiện trang trọng một chút thôi. Tại tiểu thư ở Hàn gia đã lâu, không xuất môn lần nào. Trang chủ nghĩ, y phục của tiểu thư đều đã cũ, thật sự không thích hợp với dịp quan trọng như thế này.”

“Trang chủ chính là hy vọng khách quý trong phủ hài lòng với sự sắp xếp của chủ nhà thôi. Hy vọng tiểu thư hài lòng.”

Bích Liễu, Bích Đào thay phiên nhau nói. Khuôn mặt thanh tú của hai người khẽ nở nụ cười hiền hòa, có cảm giác như muốn an ủi người khác.

Tô Bích gật gù đầu, nhận lấy bộ y phục đó.

Bích Liễu, Bích Đào sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng nhanh chóng lui ra ngoài. Ngày mai là một ngày quan trọng đối với Băng Tuyết sơn trang. Hai nàng còn rất nhiều việc phải lo liệu.

Mà Tô Bích, sau khi hai nàng đi khỏi, nhìn bộ y phục kia mà ngẩn ngơ. Nàng thật sự không đoán được, người kia đang nghĩ gì trong đầu.

Ngày mai, mọi việc có thể sẽ sáng tỏ thôi.

Băng Tuyết son trang từ trước tới nay không tiếp khách đường xa. Vậy nên, hàng năm, khi Băng Tuyết son trang tổ chức những sự kiện trọng đại, nhân sĩ khắp nơi trên giang hồ đều phải nghỉ lại tại Tây Quan trấn. Sau đó, vào lúc gà chưa gáy, họ sẽ nối đuôi nhau lên Băng Tuyết son trang. Vùng núi Hắc Phong son quanh năm tĩnh mịch, vào những ngày như vậy cũng sẽ trở nên đặc biệt ồn ào, náo nhiệt.

Bởi vì hạ nhân trong Băng Tuyết son trang không nhiều nên việc tiếp khách gặp đôi chút khó khăn. Thức bá từ sớm đã đứng ở cửa đón khách. Từng khuôn mặt lão đều rất quen thuộc dù rằng một năm chỉ gặp họ có một, hai lần. Sau khi khách nhân chào hỏi Thức bá, gia đình trong phủ sẽ chịu trách nhiệm dẫn từng đoàn người tới đại sảnh. Những nhân sĩ võ lâm này bình thường sẽ cảm thấy khó chịu bởi sự tiếp đón không chu đáo như thế này. Nhưng trước danh tiếng của Hàn gia, họ cũng chỉ đành cúi đầu tuân theo, không một câu phản nản.

Khi vị khách cuối cùng đã tiến vào trong đại sảnh, Thức bá cũng nhanh chóng đi mời Hàn Dục tiến tới tiếp đãi khách nhân.

Trong đại sảnh bày la liệt những dãy bàn ghế. Ở giữa đại sảnh là một chiếc bàn lớn giành cho những nhân vật nổi trội trên giang hồ. Xung quanh là các bàn nhỏ hơn giành cho những người có chút tiếng tăm. Còn xa hơn nữa chỉ có những dãy ghế xếp lẫn lộn vào nhau, giành cho những vị mới bước vào giang hồ. Cách sắp xếp như vậy cũng là một sự phô bày danh thế đối với người trong võ lâm.

Tô Bích xen lẫn vào đám nhân sĩ võ lâm, ngồi vào một cái bàn nhỏ cách xa cái bàn lớn kia một chút. Nàng cũng lựa chọn được vị trí tốt nhất để quan sát hết thấy mọi việc đang diễn ra.

Nàng đưa mắt nhìn đến những người ngồi trên bàn lớn. Người của tứ đại thế gia đều tụ tập đông đủ, còn có trưởng môn của thất đại bang phái. Ngay cả, minh chủ võ lâm Mộ Dung Khiếu cũng đến. Trên bàn lớn kia chắc chỉ còn thiếu vị thần y Bạch vô thường cùng thần thảo Phiêu Phiêu nữa mà thôi. Nhưng hai nhân vật này chưa từng xuất hiện trước bất kỳ sự kiện đặc biệt nào.

Mà không, Tô Bích nghĩ, hai nhân vật đó là có xuất hiện, nhưng mà không để người khác nhận ra. Tựa như thần thảo là nàng, giờ xuất hiện ở đây với thân phận một tiểu thư gia đình thương nhân bình thường.

Nghĩ vậy, nàng chợt đưa mắt nhìn xung quanh, hy vọng bản thân có thể bắt gặp một người nào đó giống với hình tượng thần y.

Dĩ nhiên, vận may của nàng không lớn đến mức có thể nhìn thấy vị thần y trong truyền thuyết kia. Nhưng nàng lại bắt gặp một nam nhân kỳ quái, hẳn cứ nhìn nàng suốt.

Nam nhân kia ngồi cùng bàn với nàng. Hắn có một khuôn mặt nghiêm nghị, góc cạnh, trên môi luôn nở một nụ cười hòa ái dễ gần. Tuy nhiên, khi nhìn hắn, nàng lại có cảm giác dựng tóc gáy. Bởi nàng phát hiện, nụ cười của gã tạo hết như nụ cười của nàng khi đóng kịch với kẻ khác.

Hắn cứ nhìn nàng, khiến nàng khó chịu. Nàng lại nhìn hắn, đôi lông mày khẽ nhíu.

“Xin hỏi, ngài là?”

“Tại hạ Lâm Thiếu Vực, lần đầu gặp cô nương.” Người kia lên tiếng, giọng nói trầm khàn, ánh mắt khẽ lóe lên một chút giao hoạt của hồ ly.

“Hạnh ngộ.” Nàng đáp khẽ, rồi lờ chú ý khỏi hắn.

“Cô nương...” Hắn bắt chợt lên tiếng bắt chuyện với nàng. Nhưng đúng lúc đó, Hàn Dục từ đại môn bước vào, khiến hắn phải dừng lại.

Hôm nay, Hàn Dục mặc một bộ y phục trắng như tuyết. Tóc dài được vấn lên cao bởi một cây trâm bạch ngọc. Hai bên là Bích Liễu và Bích Đào nhẹ nhàng điu hần bước tới. Tạo hình như vậy khiến người ta thật không nhận ra hắn là một kẻ mù hay là một vị công tử cao quý luôn được người khác bảo hộ.

Tiến đến chủ vị bên bàn lớn, hắn ngồi xuống. Sau khi nở một nụ cười hiền hòa, hắn mới lên tiếng.

“Hôm nay, các huynh đệ trên giang hồ bỏ công tới tề xá, thật sự là vinh hạnh cho Hàn mỗ. Nếu tiếp đón có điều gì sơ sót, xin các huynh đệ bỏ qua cho.”

“Đâu có, đâu có. Được tới Băng Tuyết son trang là hân hạnh của chúng ta.” Không biết là ai lên tiếng, những người khác vội vàng theo đuôi.

“Không sai, không sai.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Hân hạnh, hân hạnh.”

...

Bỏ qua vài câu đối đáp dài dòng của đám nhân sĩ võ lâm, những câu chúc tụng đối với Hàn Dục cũng được lược bỏ. Qua gần một canh giờ, không khí đã có phần dịu xuống, chẳng còn ai lên tiếng chúc mừng nữa.

Bấy giờ, Hàn Dục mới nhẹ nhàng lên tiếng. “Nghe nói, các huynh đệ lần này tới tề xá không phải chỉ vì mục đích mừng sinh thần tại hạ, mà còn có mục đích khác. Không biết có phải hay không?”

Tin tức trên giang hồ như gió thổi mây bay, không nơi nào không truyền tới được. Hàn gia dù ở nơi thâm sơn cùng cốc cũng không phải không biết thế sự

giang hồ.

Tur Đồ Quân nghe thấy Hàn Dực nói vậy, cũng không câu nệ việc có làm hỏng buổi tiệc hôm nay hay không, hấn chấp tay đứng dậy, nói: “Hàn huynh, xin bỏ quá cho ta, ta cũng không muốn làm phiền đến chuyện vui của huynh.”

“Tur Đồ huynh, người lại khách sáo nữa rồi.” Nhìn khắp một lượt khắp giang hồ, Hàn Dực chỉ cảm thấy vừa mắt vài người, Tur Đồ Quân nằm trong số ít đó. “Có việc gì xin cứ nói.”

“Hàn huynh, ta tới Hàn gia lần này, trước tiên là mừng sinh thần huynh, sau là có việc muốn tuyên bố.” Tur Đồ Quân không khách khí nói tiếp. “Ta muốn tuyên bố rút khỏi giang hồ võ lâm.”

Một câu này của Tur Đồ Quân nói ra, mọi người trong đại sảnh liên xôn xao. Dù đã nôm na nghe được tin tức này, nhưng khi thật sự xảy ra, mọi người vẫn không nhận được mà bàn tán đôi câu.

“Các huynh đệ cũng biết, Tur Đồ Quân ta không có ý muốn tranh giành trên giang hồ. Ta chỉ muốn có một cuộc sống bình bình thường thường. Nên rút lui khỏi giang hồ cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Nay ta rút lui hy vọng các huynh đệ hiểu cho ta.”

“Tur Đồ huynh thật sự muốn như vậy hay sao?” Hàn Dực hỏi. Việc thoái ẩn giang hồ của Tur Đồ Quân, hấn hoàn toàn hiểu được, cũng biết được âm mưu phía sau. Nhưng Tur Đồ Quân muốn thoái ẩn cũng vì lý do riêng, hấn không tiện ngăn cản.

Tur Đồ Quân cười cười nhìn hấn. “Ý ta đã quyết, nhất định sẽ không thay đổi. Hàn huynh, người sẽ không có ý kiến gì chứ?”

“Ta không có ý kiến gì.”

“Nhưng ta có ý kiến?” Hàn Dực vừa dứt lời, đã có tiếng nói khác vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

“Nhưng ta có ý kiến?”

Thanh âm lạnh lùng mang theo vài phần nhu mì của nữ nhân, cũng mang theo vài phần trầm khàn của tuổi tác.

Mọi người nhanh chóng nhìn về phía phát ra âm thanh, Hoa Vạn Vạn, cung chủ của Phù Dung các, tổ chức sát thủ đệ nhất thiên hạ do Hàn gia làm chủ.

Hoa Vạn Vạn cũng được coi như một vị trưởng bối đối với tứ đại thế gia, xét về tuổi tác là như vậy. Nữ nhân này năm nay đã hơn năm mươi tuổi, mái tóc đã lấm tấm những sợi màu trắng, nhưng dung nhan thì vẫn tựa như nữ nhân ba mươi. Khuôn mặt Hoa Vạn Vạn luôn mang theo vẻ lạnh lùng, toàn thân thoát ra sát ý nồng đậm.

Những ánh mắt tò mò nhìn về phía Hoa Vạn Vạn, nhận thấy luồng sát ý trên người bà cũng nhanh chóng thu hồi tầm mắt, rất sợ rước họa vào thân.

“Hoa cung chủ, người có ý kiến gì vậy?” Hàn Dực tựa như rất bất ngờ trước phản ứng của Hoa Vạn Vạn.

“Ta không đồng ý.” Hoa Vạn Vạn băng lãnh nói. Sự hợp lực của tứ đại thế gia góp phần giữ thế cân bằng trên giang hồ. Tứ đại thế gia tuy phân chia ra các miền nam, bắc nhưng tựu chung vẫn là một tổng thể thế lực, không thể tách rời. Nếu tách rời, tứ đại thế gia sẽ không còn là tứ đại thế gia, giang hồ cũng sẽ vì thế mà ảnh hưởng. Nhất là, quyền lợi của tứ đại thế gia, quyền lợi của Hoa gia sẽ bị ảnh hưởng. Bà không muốn để chuyện đó xảy ra.

“Lí do?”

“Rất bất lợi.”

Ba từ, đủ ngắn gọn, cũng đủ diễn đạt ý tứ của bà.

“Việc này...” Hàn Dực khó xử cúi đầu. “Tur Đồ huynh, người có ý kiến gì không?”

Tur Đồ Quân mỉm cười, không chút nao núng nói. “Hoa cung chủ, Tur Đồ gia rút khỏi giang hồ, quả thật sẽ rất bất lợi đối với tứ đại thế gia. Việc này đương nhiên ta hiểu được, cũng ta suy tính thiệt hơn mới đưa ra quyết định này...”

“Người đưa ra suy tính thì thế nào? Kết quả cuối cùng vẫn là người rút lui, để lại cục diện rối rắm này cho chúng ta. Hàn gia, Liễu gia, Hoa gia, ba đại gia

tộc chúng ta gánh vác, nơi nào có Tư Đồ gia người chịu thiệt.” Hoa Vạn Vạn sắc bén nói. Phù Dung các từ trước tới nay đều do nữ nhân làm chủ. Không phải việc gì nữ nhân Phù Dung các cũng làm được mà cần có chỗ dựa, chỗ dựa đó chính là thế lực của tứ đại thế gia. Nếu chỗ dựa này mất đi, Phù Dung các phải làm sao? Từ khi kế thừa ngôi các chủ này từ mẫu thân, Hoa Vạn Vạn đã tâm tâm niệm niệm không thể để nó bị hủy trong tay bà. Bà không thể lùi bước.

“Hoa cung chủ, ta có khi nào nói để các người chịu thiệt?”

“Không chịu thiệt? Vậy người tính thế nào?”

“Chuyện này... nếu ta rút lui, chắc hẳn sẽ có thế gia khác thế chỗ. Tứ đại thế gia vẫn là tứ đại thế gia, chỉ là Tư Đồ gia không còn thuộc tứ đại thế gia. Cung chủ thấy vậy có được không?”

Hoa Vạn Vạn nhìn hẳn, suy nghĩ trong đầu xoay một vòng. “Có thể.”

Tư Đồ Quân mỉm cười, quay lại nói với Hàn Dục. “Lí do ta tới đây chính là muốn đề cử một thế gia khác thay thế Tư Đồ gia ta trong tứ đại thế gia. Hàn huynh có ý kiến gì không?”

“Không.”

“Còn Liễu gia thì sao?” Tư Đồ Quân lại quay sang nhìn Liễu Dương, trang chủ của Liễu Kiếm sơn trang.

Liễu Dương quay sang nhìn muội muội Liễu Nga bên cạnh, thấy nàng nhẹ nhàng gật đầu, mới nói: “Quân đệ, người nghĩ sao thì cứ làm vậy. Ta trước giờ chưa từng muốn làm trái ý muội muội. Ta cũng mong muội muội ta hạnh phúc.”

Một câu này nói ra khiến mọi người hồ nghi nhìn nhau. Mà hai kẻ trong cuộc lại chỉ bình thản mỉm cười. Liễu Nga trước nay luôn muốn rời khỏi giang hồ, Tư Đồ Quân cũng có ý nghĩa như vậy. Hai kẻ cùng chung chí hướng kết lại thành một mối lương duyên.

“Mộ Dung huynh, người cũng nên cho chút ý kiến đi chứ?” Tư Đồ Quân nhìn sang vị mình chủ vẫn im lặng kia. Tứ đại thế gia đã đồng ý, nếu mình chủ võ lâm cũng đồng ý thì sẽ không có thể có ý kiến gì nữa.

Mộ Dung Khiếu nhìn Tư Đồ Quân rồi nhìn sang Hàn Dục. Hẳn từ trước đến nay vẫn không thích can thiệp vào những chuyện như vậy. Nhưng chuyện này nếu hẳn không quyết thì sẽ không được.

“Chuyện của tứ đại thế gia thì tứ đại thế gia tự giải quyết đi.”

Hắn buông một câu, rũ bỏ trách nhiệm của mình cũng ngăn cản kẻ khác xen chân vào làm phức tạp vấn đề.

Tư Đồ Quân nhìn hẳn đầy cảm kích, sau đó nói: “Vậy Tư Đồ gia xin chính thức rút lui khỏi giang hồ, chuyện giang hồ từ nay không liên quan gì đến Tư Đồ gia, xin các huynh đệ thông cảm.”

Câu nói này của Tư Đồ Quân chính là bước mở màn cho thảm kịch của cuộc đời hẳn sau này. Chỉ có điều, đây lại thuộc về một câu chuyện khác.

Thức bá tiến lại bên người Hàn Dục nói nhỏ một câu. Hẳn khẽ gật đầu, nói với mọi người trong đại sảnh.

“Giờ cũng đã đến lúc dùng ngọc thiện, mời các huynh đệ tiến sang dãy nhà bên cạnh dùng bữa, sau đó nghỉ ngơi một chút. Những chuyện còn lại hãy để đến chiều rồi lại bàn tiếp.”

Sau khi dùng ngọc thiện, Tô Bích theo chân A Hạnh về phòng nghỉ ngơi. Giữa đường, hai nàng lại bị kẻ khác cản trở. Kẻ đó chẳng ai khác chính là Hàn Dục.

Trên hành lang nối giữa đại sảnh và nơi ở của nàng, Hàn Dục đứng tựa người vào thanh cột chống, bàn tay lại nhẹ nhàng gõ nhẹ lên mặt gỗ chấn. Thoạt nhìn, hẳn trông thật nhân từ, tự tại.

Nghe thấy tiếng bước chân tới gần, hẳn mới ngẩng đầu lên, mỉm cười.

“Tô tiểu thư.”

Tô Bích nhìn hẳn, cảm giác khó chịu lại xuất hiện.

“Trang chủ không tiếp khách mà lại đứng đây làm gì?”

“Tiểu thư không biết bây giờ đang là giờ nghỉ ngơi sao? Làm phiền khách a rằng không tốt lắm.”

“Vậy sao? Nhưng trang chủ hình như đang làm phiền ta.”

“Có sao? Ta chỉ muốn mời tiểu thư uống một chén trà thôi.”

Tô Bích thờ dãi. Nàng nói không lại hẳn. “Vậy trang chủ dẫn đường đi.”

Hàn Dực cười, bước đi trên dãy hành lang dài. Tô Bích cùng A Hạnh nối bước theo sau.

“Hoa mai trong trang rất đẹp, cũng rất thơm.” Lại ngồi trong lương đình nơi lần đầu tiên xuất hiện trước hân trong thân phận Tô gia đại tiểu thư, Tô Bích ngắm nhìn rừng mai trước mắt, tán thưởng.

“Là gia mẫu thích hân mai nên gia phụ đã sai người đem giống mai từ Cửu Vân quốc trở về.” Hàn Dực nhấp một ngụm trà, nói.

Hoa mai này khi nương hân còn sống rất chi là yêu thích. Hân vẫn còn nhớ khi còn nhỏ, nương thường dẫn hân uống trà giữa rừng mai. Hương thơm thanh tỉnh như vậy ăn sâu vào lòng hân. Mà sắc trắng tinh khôi của mai cũng là một kí ức mà hân không bao giờ có thể thấy lại.

“Hoa mai của Cửu Vân thì đúng là thiên hạ vô song.” Tô Bích cũng nhớ Cửu Vân quốc. Nơi ấy nữ nhân làm chủ, quanh năm lạnh giá nên chỉ có thể trồng được hân mai này. Cũng vì thế mà hân mai trở thành quốc hoa của Cửu Vân, cũng trở thành nét đặc trưng của Cửu Vân.

“Chắc bá phụ đã phải tốn rất nhiều công sức, Cửu Vân quốc đâu có dễ dàng để người ta mang quốc hoa ra khỏi lãnh thổ.” Ánh sáng trong mắt nàng trầm xuống, nhìn bàn trà tỏa hương nghi ngút. “Chắc bá phụ phải yêu bá mẫu nhiều lắm.”

“Gia phụ là một kẻ chung tình.” Con cháu Hàn gia luôn là những kẻ chung tình. Chỉ yêu một người duy nhất, là tình yêu khắc cốt ghi tâm, trọn đời khó phai.

“Trang chủ chắc cũng phải yêu nữ nhân đó lắm?” Nhớ lại lời mấy ngày trước của hân, nàng chột nói.

Hân cúi đầu, đôi mắt khẽ nhắm. “Nữ nhân đó khiến ta ghi nhớ suốt đời, mãi mãi không thể quên.”

Tô Bích nhìn hân. Gió khẽ thổi qua lay động làn mi cong cong của hân. Một chút dư âm trong nỗi nhớ của hân truyền đến nàng. Man mác buồn thương nhưng lại khắc sâu đến trọn đời.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Sau khi uống xong một chén trà, Tô Bích viện cớ mệt mỏi, mang theo A Hạnh rời đi. Tại lương đình chỉ còn lại mình Hàn Dực. Hân nghe bước chân nàng rời đi, âm thanh nhỏ dần rồi biến mất.

“Hàn gia hóa ra lại có truyền thống chung tình.” Một bóng người chột xuất hiện bên cạnh hân. Người nọ vóc người cao lớn, khuôn mặt nam tính tràn đầy vẻ tươi cười. Một thân áo trường màu xanh ngọc, thoát nhìn như thư sinh nhưng lại giống một đại hiệp. Người tới chính là minh chủ võ lâm Mộ Dung Khiếu.

Hàn Dực không chút bất ngờ trước sự xuất hiện của hân. Người này luôn thích ẩn nấp chỗ này chỗ khác, rình coi một chút chuyện thiên hạ, là một kẻ thích quậy phá. Hân làm minh chủ võ lâm cũng chỉ vì mục đích quậy phá, không hơn.

“Minh chủ có ý kiến gì sao?” Hàn Dực giễu cợt nói.

“Không dám, Hàn trang chủ à, người thật có nhã hứng nha.” Ngồi xuống bên cạnh Hàn Dực, Mộ Dung Khiếu khoát tay lên vai hân, ngả ngón nói. “Tình hình đang phức tạp như vậy mà còn có tâm trạng ngồi đây cùng cô nương nhà người ta nói chuyện tình cảm. Bội phục nha!”

Hàn Dực khẽ lắc vai, tránh khỏi cánh tay của hân.

“Ta có sao?”

Mộ Dung Minh khẳng khái lắc đầu. “Tuyệt đối không có. Cái mà chúng ta nghe thấy là cuộc đối thoại về chính sự. Đúng không, A Đạo?”

Hàn Đạo, ám vệ bên người Hàn Dực, vốn núp trên mái lương đình, nghe thấy vậy liền xáy chân bước hụt. Âm thanh lạch cạch vang lên.

“Người đừng có kéo hân vào việc này?” Hàn Dực nói, trong thanh âm có chứa vài phần không kiên nhẫn. Người này cùng hân là bằng hữu thân tín, tính tình luôn cợt nhả như vậy, mang hân ra làm trò tiêu khiển.

“Thôi, nói chuyện chính.” Mộ Dung Khiếu vẫn giữ nụ cười cợt nhả, thanh âm lại thay đổi chuyển sang nghiêm túc. “Người thật sự đã có người trong lòng sao?”

Nếu Hàn Dực nhìn thấy, khẳng định giờ phút này sẽ đưa mắt sang trừng hấn, trừng hấn đến khi cái miệng của hấn vĩnh viễn ngậm lại mới thôi. Nhưng tiếc thay, hấn lại không thể làm như vậy. Đây là sự tiếc nuối giành cho cả hai người. Bởi vì hấn không nhìn thấy, nên hấn chỉ có thể dùng tay chân. Thanh nhuyển kiếm bên hông khẽ vung lên, người nào đó vội vàng né xa ba thước.

“Thật ngoan độc! Ngươi có thể không dùng cách này với ta không? Ta cùng lắm chỉ nói có một câu thôi mà.” Mộ Dung Khiếu cách xa hấn vài thước, lại kéo dài vài thước, mới mở miệng nói chuyện.

“Ta thật không hiểu ngươi rốt cuộc đang nghĩ cái gì nữa. Từ đầu ngươi đã biết nàng ta vốn chẳng phải Tô gia đại tiểu thư gì, vậy mà vẫn cứ giữ nàng ta bên cạnh. Giờ lại động tâm, rồi lại trốn tránh. Hàn gia các ngươi đâu phải có truyền thống trốn tránh đâu.”

Hấn lại lầm bầm “Nhưng Hàn bá bá quả thực rất hay trốn tránh mỗi khi Hàn bá mẩu nổi giận nha.”

Bị hấn nói như vậy, Hàn Dực cũng có chút đăm chiêu. Hấn vì sao phải giữ nàng ở lại? Ban đầu là do tò mò, bởi nàng đột nhập vào son trang, bởi nàng muốn trộm bí tịch, bởi giọng điệu của nàng... Khi nàng tiến vào son trang, gặp lại nàng ở lương đình, gửi thấy mùi cỏ non trên người nàng, hấn đã nhận ra nàng là thích khách ngày ấy. Thị giác bị mất, thính giác cùng khứu giác lại đặc biệt trở nên nhạy bén, người nào hấn từng gặp qua, khi gặp lại đều dựa vào mùi hương, giọng nói của họ mà đoán ra thân phận.

Hấn cho Hàn Đạo đi tìm hiểu thân thế của nàng, một chút cũng không dễ dàng. Hấn chỉ có thể dựa vào những suy đoán để biết thân phận của nàng, nữ thần đầu Phiêu Phiêu. Người có khinh công cao như vậy khắp giang hồ e chỉ có nàng mà thôi.

Còn vì nàng động tâm ư? Có hay không nhỉ?

Hấn có hay không động tâm bởi một cô nương lúc nào cũng tỏ ra hiền thực, nhưng đôi khi lại cùng hấn tranh luận nảy lửa, không bao giờ chịu thua?

Hấn có hay không động tâm bởi một cô nương lúc nào cũng kĩ càng mọi chuyện nhưng lại lơ đãng làm lộ chính mình?

Hấn có hay không động tâm bởi một cô nương có những suy nghĩ giống hấn đến như thế?

Hấn có hay không động tâm bởi một cô nương lúc nào cũng quanh quẩn bên hấn, cảm giác như xa cách lại gần gũi đến thế?

Hấn có hay không... động tâm?

Vì hấn không biết nên càng phải trốn tránh. Giống như nàng nói, nếu giao tâm cho kẻ khác chính là tự đưa mình vào sự tra tấn đau khổ nhất. Hấn không muốn đau khổ, càng không muốn kẻ khác vì hấn mà đau khổ.

“Ê, nghĩ cái gì mà thất thần như vậy?” Mộ Dung Khiếu chợt vỗ lên vai hấn.

Hấn lắc đầu, phát hiện bản thân vì nàng mà suy nghĩ tới thất thần. Như vậy đối với hấn là rất nguy hiểm, hấn không nên như vậy.

Mộ Dung Khiếu thu lại nét cười trên khuôn mặt, thật sự nghiêm túc nói. “Ngươi nên đưa ra quyết định chính xác. Chuyện tình cảm một khi đã mất đi rất khó cứu vãn.”

Hàn Dực trầm ngâm

“Ta biết.” Vì biết nên càng phải thận trọng. Vì biết nên không thể sa vào. Vì biết nên không thể để bản thân bị tổn thương. Vì biết nên càng không được để nàng bị tổn thương. Như vậy, ta không biết còn hơn.

Hấn lắc đầu, cười khổ. “Đừng nói chuyện này nữa. Việc sắp diễn ra còn nguy kịch hơn nhiều.”

“Ngươi cảm thấy sao?” Mộ Dung Khiếu biết hấn đang nói về chuyện gì.

“Họ Lâm kia cũng là một thế gia, nhưng so với Tư Đồ gia quả thực thua kém rất nhiều. Để Lâm gia xếp chung với ba thế gia còn lại có vẻ hơi miễn cưỡng, thế cân bằng sẽ bị phá vỡ.”

“Ngươi lo làm cái gì, dù phá vỡ hay không, Hàn gia vẫn là đại đại thế gia, không ai thay đổi được điều đó.”

“Ngươi đánh giá Hàn gia quá cao rồi.”

“Ta không đánh giá cao Hàn gia, mà là coi trọng Hàn Dực nhà ngươi. Kẻ tâm cơ như ngươi sao có thể để Hàn gia bị hủy trong tay mình.”

“Ngươi khen ta, vẫn là châm chọc ta?”

“Ta nghĩ... là cả hai.”

Hàn Dực cười, Mộ Dung Khiếu cũng cười. Chuyện trên giang hồ thật ra cũng chẳng liên quan gì đến hai người bọn họ. Nếu nói liên quan, chắc cũng chỉ là một chút rất nhỏ, rất nhỏ chẳng đáng quan tâm.

“Vậy chuyện chiều nay, cứ tùy cơ ứng biến. Ta thật sự vẫn chưa đoán ra mục đích của họ Lâm kia.” Hàn Dực nói.

Mộ Dung Khiếu gật đầu. “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy vậy.”

“Tur Đồ Quân thật sự quá dễ tin người rồi.” Ngẫm lại, từ xưa, Tur Đồ Quân đã là người như vậy, lòng hẩn trong sạch, lại cũng nghĩ mọi người đều trong sạch giống hẩn. Hẩn là một người có thể dễ dàng đặt cược tính mạng bản thân vào trong tay kẻ khác, cũng là người hết lòng vì tình huynh đệ. Tên Lâm Thiếu Vụ kia quả thực đã nắm trong tay một quân xe thượng đẳng. Hiện tại, vấn đề cần quan tâm chỉ là hẩn dùng con xe đó như thế nào, vào mục đích gì thôi?

“May mà bên cạnh hẩn còn có một Nam Cung Duệ cơ trí. Mọi việc xảy ra chắc Nam Cung Duệ sẽ giúp hẩn giải quyết, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.” Mộ Dung Khiếu nói. “Vấn đề mục đích của tên họ Lâm, ta nghĩ hẩn cũng là một kẻ tâm cơ, suy nghĩ của hẩn, kẻ nông cạn như ta đoán không nổi. Ta còn nghĩ người sẽ biết.”

“Không thể biết được. Ta giờ có rất nhiều chuyện không thể dùng sắc mặt để tìm hiểu. Thói quen đó đã mất từ năm ta tám tuổi rồi.”

“Người nhắc lại chuyện cũ làm gì? Điều đã là quá khứ rồi.” Mộ Dung Khiếu biết hẩn lại nhớ đến chuyện của nhị thúc hẩn. Trong lòng cảm thấy thật không chút thoải mái.

Hàn Dực cười, lắc đầu. “Không nghĩ tới cũng không được. Đường muội ta năm đó cũng đã mất tích. Nếu nàng còn sống, năm nay chắc cũng đã mười bảy, mười tám. Có khi, nàng còn đã thành thân, sinh một tiểu oa nhi trắng trẻo.”

“Haiz, người đối với người nhà đừng quá tốt như vậy được không? Người nhà người cũng không phải ai cũng tốt.”

“Đường muội ta không giống với phụ thân nàng.”

“Lười quản người. Mau ra đại sảnh thôi, cũng sắp đến giờ rồi.” Mộ Dung Khiếu ngao ngán nói.

“Được rồi, người đi trước đi.”

“Được, ta đi trước.”

Mộ Dung gia cùng Hàn gia, thật ra cũng hai mà là một, nhưng đây lại là một bí mật, chưa ai phát hiện ra. Bọn họ cũng thật muốn giữ kín, mãi mãi cũng không cần bị lộ.

Bạn đang đọc truyện *Thân Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tô Bích lại lần nữa bước vào đại sảnh đường của Băng Tuyết sơn trang. Những khuôn mặt nàng nhìn thấy vào buổi sáng, bây giờ lại nhìn thấy. Thậm chí, nàng còn nhìn thấy nhiều hơn vài khuôn mặt.

Ngồi xuống ghế, nàng nhìn sang bên cạnh mới nhận ra nàng lại ngồi vào cái bàn ban sáng, bên cạnh nàng cũng là cái người ban sáng.

Lâm Thiếu Vụ nở nụ cười nhìn nàng. Hẩn chưa từng gặp qua nàng trên giang hồ, nhưng nàng lại có thể xuất hiện ở nơi này chứng tỏ thân phận của nàng rất đặc biệt. Những nhân vật đặc biệt thường mang lại những yếu tố đặc biệt, nếu biết lợi dụng thì sẽ trở thành thế lợi cho hẩn.

“Cô nương, nàng không phải người trên giang hồ?” Hẩn lên tiếng bắt chuyện, sáng nay đã bỏ lỡ, nhưng giờ thì không.

Tô Bích nhìn hẩn, đáp. “Ta là khách của Hàn gia.” Nàng không trả lời, mà ném cho hẩn một đáp án nửa vờ.

“Vậy cô nương là...?” Hẩn không từ bỏ, tiếp tục truy vấn.

“Trước khi hỏi danh tính kẻ khác, phải hay không nên tự giới thiệu trước?”

“Thất lễ!” Hẩn cười cười. “Tại hạ Lâm Thiếu Vụ, xin hỏi cô nương...”

“Tô Bích.” Nàng đánh gãy lời hẩn, không quan tâm nói. “Xin lỗi, ta không quen nói chuyện với kẻ lạ, xin đại hiệp tự trọng.”

Sau đó, nàng quay đi, nhìn về phía bàn lớn giữa đại sảnh.

Lâm Thiếu Vụ không đạt được mục đích nhưng nhìn biểu hiện của nàng, hẩn biết sẽ không thu được kết quả gì, đành giống như nàng, theo dõi tình hình

trong đại sảnh.

Lần lượt các đại nhân vật đều xuất hiện. Đại sảnh ngày càng trở nên ồn ào. Cho đến khi Hàn Dực xuất hiện, sự ồn ào mới lắng xuống.

“Các huynh đệ, theo thông lệ hàng năm, chiều nay sẽ tiến hành giải quyết một số vấn đề trên giang hồ. Đầu tiên sẽ là vấn đề về thay thế Tư Đồ gia, đứng vào hàng tứ đại thế gia.” Hàn Dực nói. “Mộ Dung huynh, mời huynh chủ trì.”

Mộ Dung Khiếu đứng lên, giọng nói sang sảng giữa đại sảnh. “Giờ, tứ đại thế gia cũ sẽ đề cử một thế gia thay thế Tư Đồ gia. Sau đó, chúng ta sẽ xem xét và quyết định. Các vị thấy thế nào?”

Không thấy ai phản đối, Mộ Dung Khiếu nói tiếp. “Vây, các vị, xin mời đề cử đi thôi.”

Tư Đồ Quân là người đầu tiên lên tiếng. “Ta xin đề cử Lâm gia ở Dạ thành.”

Hoa Vạn Vạn: “Ta đề cử Mộ Dung gia ở Huyền thành.”

Liễu Dương: “Ta không đề cử.”

Hàn Dực: “Ta cũng vậy.”

Mộ Dung Khiếu trong lòng âm thầm ghi nhớ, Hoa bà bà, người muốn kéo ta xuống hố sâu, thù này ta sẽ không quên đâu.

“Vây là hai thế gia Mộ Dung gia và Lâm gia.” Hần cười cười nói, ánh mắt sắc bén ném về phía Lâm Thiếu Vụ ngồi ở phía xa. “Lâm huynh, mời huynh lên đây đi.”

Lâm Thiếu Vụ đứng dậy, xuyên qua đám người đang xôn xao bàn tán, tiến về phía chiếc bàn lớn.

Lâm gia trên giang hồ tuy cũng là một thế gia, nhưng là loại thế gia xếp vào cho dù quân số. Nếu so với các thế gia còn lại thật sự thua kém rất nhiều, càng không thể đem ra so sánh với Mộ Dung gia của Mộ Dung Khiếu. Hai thế gia được đề cử này không cần suy nghĩ cũng có thể đoán được kết quả khi tranh đấu.

“Mộ Dung minh chủ, Liễu trang chủ, Hoa cung chủ, Hàn trang chủ, tại hạ là Lâm Thiếu Vụ.”

“Tư Đồ gia đề cử Lâm gia, Lâm huynh có ý kiến gì không?” Mộ Dung Khiếu hỏi.

“Ta dĩ nhiên là không có ý kiến gì. Lâm gia mặc dù có phần yếu kém so với các đại thế gia, nhưng ta sẽ khiến Lâm gia nhanh chóng đứng hòa nhập trong tứ đại thế gia.”

“Vây được rồi, Lâm huynh tạm ngồi xuống đây đi.” Mộ Dung Khiếu chỉ vào một chỗ trống trên chiếc bàn lớn. “Ta thay mặt Mộ Dung gia từ chối gia nhập vào tứ đại thế gia. Vây nên, các vị cứ xem xét xem Lâm gia có thể hay không gia nhập tứ đại thế gia?”

“Có thể từ chối sao?” Hàn Dực hỏi, trên môi treo một nụ cười mà chỉ Mộ Dung Khiếu mới biết là nụ cười chế nhạo.

Mộ Dung Khiếu cắn răng nói: “Ta có quyền từ chối.” Đừng đùa chứ, riêng cái chức minh chủ võ lâm này thôi đã đủ khiến hần mệt tới tái tê cõi lòng rồi. Giờ còn bắt hần gánh vác cái gì mà tứ đại thế gia, hần kham không nổi.

“Vây cũng không nên ép buộc Mộ Dung minh chủ, chúng ta cứ xem xét Lâm gia có được hay không đi. Nếu không được, lúc đó sẽ bàn tiếp.” Liễu Dương lên tiếng giải vây cho Mộ Dung Khiếu.

Mộ Dung Khiếu dung dung nhìn Liễu Dương, rất muốn bỏ nhào đến ôm hần để tỏ lòng cảm kích. Có điều, nếu làm như vậy, chức minh chủ của hần thật sự sẽ khiến người khác chế cười. Chỉ có hần mới được quyền chế cười người khác mà thôi.

“Được rồi, theo lời của Liễu trang chủ, các vị hãy đưa ra ý kiến của mình đi.”

“Ta không đồng ý.” Hoa Vạn Vạn lại lên tiếng phản đối. “Lâm gia dù được Tư Đồ Quân đề cử nhưng thực lực thì thật sự rất thua kém. Nếu xếp chung với tam đại thế gia còn lại, không phải sẽ rất khập khiễng hay sao? Ta nhất quyết không đồng ý.”

“Hoa cung chủ, như lời Lâm huynh đây nói, chẳng phải hần sẽ cố gắng để bù đắp sự chênh lệch đó trong thời gian sớm nhất hay sao?” Mộ Dung Khiếu cố gắng giảng hòa.

Tư Đồ Quân cũng lên tiếng: “Đúng vậy, dựa vào thực lực của Lâm huynh, tại hạ nghĩ đó chỉ là chuyện sớm muộn.”

“Chuyện sớm muộn?” Hoa Vạn Vạn hừ lạnh. “Vây Tư Đồ Quân, người nói cho ta biết là sớm hay là muộn? Muộn là bao nhiêu lâu? Trong thời gian đó, phải chăng giang hồ đã đủ rối loạn? Tốt nhất, người hãy đưa ra một mốc cụ thể.”

“Chuyện này...”

“Hoa cung chủ việc gì phải làm khó Tư Đồ huynh như vậy.” Hàn Dực chợt lên tiếng. “Tư Đồ huynh chỉ là nêu lên ý kiến của mình, chuyện giang hồ hiện

giờ cũng không liên quan đến huynh ấy. Người làm vậy là ép buộc huynh ấy, cũng là ép buộc chính mình.”

“Theo ta thấy, Lâm gia nếu không đủ thực lực, chỉ bằng cứ đề cử một thế gia khác là được, không phải sao?” Liễu Dương nói. Từ đại thế gia có hay không cũng không ảnh hưởng nhiều tới hắn. Liễu Kiếm sơn trang từ trước tới nay tuy thuộc giang hồ nhưng lại mang yếu tố thương nhân nhiều hơn. Rèn binh (khí) mới là chức nghiệp chính của Liễu Kiếm sơn trang. Từ trước tới nay, Liễu gia và Hàn gia đều giữ vị trí trung lập, không thể thay thế, một bên chứa bí tịch, một bên chứa thần binh (khí).

Đám thế gia chung quanh nghe vậy bắt đầu xôn xao. Bọn họ tuy rằng thua kém tứ đại thế gia nhưng so với Lâm gia thì tự nhận mình cao hơn hết thảy. Nếu muốn xếp chung hàng tứ đại thế gia, phải xét tới bọn họ trước khi xét tới Lâm gia.

Đại sảnh bắt đầu ồn ào, tràn đầy tiếng tranh giành, xô xát.

Lâm Thiếu Vực thấy tình hình bất lợi. Ánh mắt như có như không nhìn về chiếc bàn mà hắn vừa ngồi.

Tô Bích nhận thấy điều đó. Khi nàng vẫn đang giải thích ánh mắt của hắn thì một thanh âm trong trẻo, nhu mì vang lên.

“Dực ca ca.”

Tiếng gọi như vậy khiến Hàn Dực sững sờ. Âm thanh quen thuộc, cách xưng hô quen thuộc. Hắn khẽ nghiêng người về phía phát ra âm thanh, dùng nội công phát ra tiếng nói: “Im lặng.”

Mọi người trong đại sảnh phút chốc bị nội lực trong thanh âm của hắn làm cho chấn động, vội vàng bịt tai lại, ngơ ngác nhìn hắn.

Hàn Dực không thấy, cũng không buồn để ý đến bọn họ. Khi đại sảnh yên tĩnh trở lại, hắn nhẹ giọng.

“Thương nhi phải không?”

Thương nhi, tên đầy đủ là Hàn Thương nhi, chính là vị đường muội đã thất lạc nhiều năm của Hàn Dực. Nàng ta một thân váy dài màu hồng, xuyên qua đám người đang sững sờ, đi về phía hắn. Khuôn mặt tinh xảo xinh xắn, trong mắt còn hàm chứa lệ quang.

“Thương nhi có tội, đến bây giờ mới trở về.” Nàng nhẹ nhàng quỳ xuống bên cạnh Hàn Dực, nức nở nói. “Cha trước khi chết đã cấm Thương Nhi trở về, nay trở về, là tội bất hiếu. Nhưng không trở về lại có lỗi với tổ tông. Xin Dực ca ca trách phạt.”

Mộ Dung Khiếu nhìn tiểu cô nương trước mắt, có chút không dám tin. Hóa ra, nàng ta vẫn còn sống. Nhưng sự xuất hiện đột ngột này có ý nghĩa gì.

Hắn nhìn thoáng qua mọi người trên bàn, tất cả đều mang theo vẻ kinh ngạc cùng khó hiểu. Duy chỉ có Lâm Thiếu Vực, trong mắt hắn thấp thoáng ý cười. Chuyện này nghĩa là sao?

“Muội trở về là tốt, sau này cứ ở tại Băng Tuyết sơn trang. Chuyện của nhị bá đã là quá khứ, lời của nhị bá hãy coi như không có.” Hàn Dực nói. Trong lòng hắn không khỏi hồ nghi, nhưng đường muội trở về vẫn là chuyện đáng mừng.

“Cám ơn Dực ca ca.” Hàn Thương Nhi nói bằng giọng mũi, nàng đứng dậy. “Nhưng mà... e rằng, Thương nhi không làm được.”

Hàn Dực nhíu mi. “Muội nói vậy là có ý gì?”

“Muội đã có hôn phu. Hôm nay cùng hôn phu lên đây thăm huynh một chuyến, sau đó sẽ cùng chàng trở về, không đặt chân lên đây lần nữa.” Hàn Thương Nhi e thẹn nói.

“Hôn phu? Là nhị bá lập sao?”

“Không phải, là do muội tự nguyện.”

Hàn Dực trầm mặc hồi lâu, trong lòng đã đoán ra phần nào.

“Vậy... vị hôn phu của muội là ai?”

“Là Lâm lang, Lâm Thiếu Vực.”

Quả nhiên! Hàn Dực trong lòng cười lạnh. Lâm Thiếu Vực, người cũng thật cao tay. Mượn sức Tư Đồ gia, còn lợi dụng thế lực của Hàn gia. Trò chơi này coi như người đã thắng.

Hàn Dực nở nụ cười, nói: “Như vậy, Lâm gia liền trở thành thông gia của Hàn gia ta rồi.”

Lâm Thiếu Vực yên lặng hồi lâu, giờ mới đứng lên chấp tay, hữu lễ: “Hàn ca, ta sẽ chăm sóc Thương Nhi chu đáo.”

“Làm phiền người.” Hàn Dực khách khí nói.

Mộ Dung Khiếu nhìn hai người bọn họ. Ngoài mặt thật sự là hữu lễ có thừa, nhưng trong nội tâm đều là một trận sóng ngầm.

“Chúc mừng Hàn huynh, Lâm huynh!” Tư Đồ Quân lên tiếng chúc mừng.

Hoa Vạn Vạn cũng nói đuôi: “Chúc mừng, chúc mừng!”

Trong đại sảnh nhất thời vang lên những âm thanh chúc mừng.

“Như vậy...” Mộ Dung Khiếu giữa những thanh âm chúc mừng chen vào một câu. “... Lâm gia hình như đã đủ thế lực để đứng vào hàng tứ đại thế gia rồi.”

Một câu làm bừng tỉnh những người còn đang mê muội trong chuyện mừng. Họ cũng nhìn ra người họ Lâm kia quả thực có dụng tâm rất sâu xa, rất rất sâu xa.

“Minh chủ nói đúng.” Hoa Vạn Vạn xiên xỏ một câu. “Cuộc hôn nhân này thật sự rất có ý nghĩa.”

“Ha ha... Hoa cung chủ, vậy Lâm gia có thể trở thành một trong tứ đại thế gia rồi?” Mộ Dung Khiếu nói tiếp. Hàn Dực không nói gì tức là đã không phản đối, hẳn còn có lí do gì để phản đối. Người bị lợi dụng cũng không phải đường muội của hắn.

Hoa Vạn Vạn cắn môi, không nói gì. Xung quanh, các thế gia cũng không có ý kiến. Có Hàn gia làm chỗ dựa, Lâm gia thật sự đã trở nên khó đối phó. Bọn họ tự nhận mưu không bằng người, đành chấp nhận thua cuộc.

“Chuyện này kết thúc tại đây, từ giờ, tứ đại thế gia sẽ gồm: Lâm gia ở Dạ thành, Liễu gia ở Huyền thành, Hoa gia ở Nguyệt thành và Hàn gia ở Dương Quan thành.” Mộ Dung Khiếu tổng kết một câu, chính thức mở ra một thời đại mới của giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thâu Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Sau khi đã chọn được Lâm gia trở thành một trong tứ đại thế gia, Mộ Dung Khiếu tiếp tục chủ trì giải quyết một số vấn đề của các môn phái, thế gia khác. Chuyện này vẫn thường diễn ra hàng năm vào sinh thần của Hàn Dực, bởi chỉ có vào thời điểm này, hắn mới tham gia giải quyết các vấn đề trên giang hồ.

Hầu hết mọi chuyện được đưa ra đều là chuyện bé xé ra to của võ lâm, không khiến người ta hứng thú. Nhưng khi Liễu Dương thay mặt Liễu Kiếm son trang đưa lên hai thanh bảo kiếm thì người giang hồ bắt đầu chăm chú dõi theo.

Hai thanh kiếm kia, chuôi cùng vỏ kiếm được làm bằng bạch ngọc trong suốt, nhìn thấy được cả lưỡi kiếm bên trong. Điều khắc trên đó vô cùng tỉ mỉ, tinh xảo chứng tỏ nó đã được làm bằng nhiệt tâm của thợ làm kiếm. Mà lưỡi kiếm lại tròn bóng, sáng loáng. Từng đường vân kiếm đều khiến người ta dõi mắt nhìn theo. Thanh kiếm tỏa ra hơi thở băng lạnh, giống như được làm từ hàn thiết, chém sắt như chém bùn, thực sự là bảo kiếm hiếm có.

“Đôi kiếm này là do ta đích thân rèn, không bán mà giữ lại làm của hồi môn cho nhi tử của ta. Vị bằng hữu nào có hứng thú, thì cứ thử tới cửa cầu hôn xem.” Liễu Dương nói.

Của hồi môn? Được bảo kiếm, lại còn được cả người, có ai mà lại không muốn. Nhưng mà có mấy người dám trèo cao đây? Liễu gia tuy nói là dễ thân cận trong tứ đại thế gia nhưng việc chọn con dâu, con rể của nhà họ thì quả thực rất ngặt nghèo.

Mộ Dung Khiếu đi qua đi lại ngắm nhìn đôi bảo kiếm này. Trên chuôi mỗi thanh kiếm có treo một miếng ngọc bội, một thanh treo ngọc bội chữ thiên, một thanh treo ngọc bội chữ minh. Hắn càng nhìn lại càng thấy thích, kim lòng không được mà tiến lên nói với Liễu Dương.

“Liễu trang chủ, ta với người kết thông gia đi.”

Liễu Dương nhìn hắn. Mọi người cũng đều ngạc nhiên nhìn hắn.

“Người thực sự muốn sao?” Liễu Dương hỏi lại. Phải biết cái người trước mắt này từ trước tới nay chưa từng muốn có quan hệ thân cận với tứ đại thế gia. Chẳng lẽ nay lại vì một thanh bảo kiếm mà bán con?

“Ta đã bao giờ nói đùa sao?” Mộ Dung Khiếu nhú mi. “Hay Mộ Dung gia không xứng với Liễu gia người?”

“Không, ta nào có ý đó. Nhưng mà, thông gia thế nào?” Liễu Dương vội lắc đầu hỏi lại.

Mộ Dung Khiếu gật gù hồi lâu, nói: “Con trưởng của người sẽ lấy con ta. Nếu là trưởng nam, sẽ lấy nữ nhi nhà ta, còn nếu là trưởng nữ thì lấy nhi tử của

ta. Đẳng nào cũng kết được thành thông gia thôi.”

Liễu Dương nghĩ thấy cũng có lí, liền gật đầu.

“Vây, ta lấy thanh kiếm chữ “minh” này trước. Các vị bằng hữu ở đây có thể làm chứng cho chúng ta.” Mộ Dung Khiếu nhanh tay đoạt lấy thanh kiếm từ trên tay Liễu Dương. Khuôn mặt tràn ngập nét vui mừng khi bắt được của quý.

Liễu Dương ngăn cản không được đành mặc hần tự tung, tự tác.

Sau đó, sinh thân của Hàn Dực kết thúc. Người vui mừng nhất là Lâm Thiếu Vụ cùng Mộ Dung Khiếu. Người thất vọng nhất là Hoa Vạn Vạn. Người đau lòng nhất chắc là Liễu Dương, bảo kiếm hần chưa kịp yêu thương đã không cánh mà bay, không đau lòng sao được a.

Đến buổi tối, các bang phái, thế gia đã rời khỏi Băng Tuyết sơn trang. Băng Tuyết sơn trang lại trở lại về u tịch vốn có.

Mộ Dung Khiếu ôm thanh bảo kiếm mân mê, yêu thích không muốn buông tay. Kiếm pháp nhà Mộ Dung xưa nay đều rất xảo diệu, chỉ tiếc chưa từng có bảo khí trấn gia. Giờ có được bảo kiếm nhà vậy, bảo sao hần không thích cho được.

“Hàn Dực, người nói con trưởng nhà họ Liễu là nam hay là nữ?” Hần quay sang hỏi kẻ ngồi bên cạnh. Đêm nay, hần ở lại Hàn gia.

Hai mắt Hàn Dực vẫn như cũ nhắm chặt, nói: “Người hỏi vậy làm gì?”

“Hắc hắc...” Mộ Dung Khiếu cười hai tiếng, khuôn mặt thật sự là giảo hoạt như yêu tinh. “Nếu là trưởng nữ thì tốt rồi, hai thanh bảo kiếm đều thuộc về Mộ Dung gia ta.”

Hóa ra là như vậy. Lúc nghe hần nói về hôn ước, Hàn Dực đã cảm thấy có điều kỳ quái, sao không chọn luôn nam ở Liễu gia, nữ ở Mộ Dung gia hay nam ở Mộ Dung gia, nữ ở Liễu gia mà lại phải phức tạp như vậy? Hóa ra, hần có ý nghĩa tham lam này.

“Ta không biết, ta lại không phải thầy bói.”

“Chắc sẽ là trưởng nữ, ta thực thích trưởng nữ Liễu gia.”

“Người ta còn chưa có thể từ lấy đầu ra trưởng nữ mà người thích với không thích.” Hàn Dực nói thầm trong lòng.

“Có thể là trưởng nam Liễu gia thì sao?” Hàn Dực đập nát giấc mộng của hần.

Mộ Dung Khiếu ngừng cười, khuôn mặt trở nên âm ngoan, “Vây giết trưởng nam, bao giờ có trưởng nữ mới thôi. Hắc hắc...”, lại cười.

“Người hồ đồ rồi.” Hàn Dực thở dài.

“Làm sao? Ta chưa diệt môn, cướp kiếm đã là nhân đạo lắm rồi.”

“Người họ Mộ Dung, không phải họ Hoa.” Hoa gia thực sự đã sử dụng điển ngữ “độc nhất là lòng dạ nữ nhân” rất thành công. Hoa gia làm sát thủ, thành viên Hoa gia cũng đều là những nữ tử khát máu.

“Haiz, ta nghĩ, hay là thành lập một tổ chức ngầm khát máu, mai này còn dễ bề cướp đoạt.” Vuốt ve vân kiếm, Mộ Dung Khiếu nhẹ giọng nói.

Hàn Dực chỉ còn biết lắc đầu, thực sự là hết cách với hần.

“À, tiểu Khiếu này, ta nghĩ Hàn gia nên ẩn cư thật sự rồi.” Trầm mặc hồi lâu, Hàn Dực bỗng nói.

Mộ Dung Khiếu nổi hết cả da gà, gợn dữ quát: “Người đừng có gọi ta như vậy được không. Nương ta gọi ta như vậy đã đủ lắm rồi!!!” Sau đó, hần lại hạ giọng. “Bây giờ vẫn chưa giống ẩn cư sao? Mỗi năm một lần gặp khách, thật sự còn nghiêm hơn cả ngồi tù.”

“Không giống. Hàn gia hiện tại vẫn có tiếng nói trên võ lâm, vẫn giải quyết sự vụ võ lâm. Cái ta muốn là Hàn gia thoát hoàn toàn khỏi võ lâm kia.”

“Giống Tư Đồ gia sao?”

“Không, Hàn gia vẫn là võ lâm thế gia, chỉ không quản giang hồ sự thôi.”

“Không hiểu lắm. Nhưng khó có thể làm được điều đó.”

“Ta nghĩ, nếu không thoát nhanh, Hàn gia rất nhanh sẽ bị cuốn vào tranh đấu trên giang hồ. Người biết mà, sóng ngầm đã bắt đầu dữ dội.”

“Ta biết. Năm sau, ta sẽ từ bỏ chức minh chủ. Có kẻ muốn thay ta rồi.”

Hàn Dực mở mắt. Đôi mắt sáng lấp lánh tựa như những vì sao trong đêm, soi rọi mọi thứ, lại không soi rọi thế giới của hần.

“Ý người nói Lâm Thiếu Vụ? Dã tâm thật lớn.”

“Đúng là rất lớn.”

Mộ Dung Khiếu nhìn Hàn Dục, không biết phải nói như thế nào? Rốt cuộc, hắn cũng chỉ có thể thờ dài. Mọi chuyện đều không phải mình hắn có thể quyết định, nhưng vẫn không cam tâm, hỏi lại:

“Ngươi định buông tay thật sao? Bỏ mặc tất cả mọi chuyện hiện tại, hai mươi năm sau, tất cả rắc rối sẽ nhường lại cho nhi tử của ngươi?”

“Không sai. Dù sao, ta cũng không có nhi tử, chỉ có ngươi mới cần lo lắng chuyện này.”

Mộ Dung Khiếu cười cười. “Nói hay lắm, vậy nên ngươi mới để vị nữ thần đầu kia chạy mất.”

Ý cười trên môi Hàn Dục vụt tắt. Sắc mặt hắn trở nên âm trầm.

Khi các thế gia, danh môn rời khỏi, Tô Bích cũng theo chân họ rời đi. Hàn Dục biết, nhưng không ngăn cản. Nàng rời đi cũng là ý nguyện của hắn.

“Ngươi biết gì không? So với Liễu gia, ta càng muốn kết thông gia với Hàn gia ngươi hơn. Nhưng e rằng không được rồi.” Mộ Dung Khiếu nói.

Hàn Dục cười cười, nói một câu trên trời: “Ngươi có thể kết thông gia với cả Lâm gia. Nhi tử của Thương nhi cũng giống nhi tử của ta thôi.”

“Cho ta xin.” Mộ Dung Khiếu méo mặt. “Nhi tử của Lâm Thiếu Vụ kia e là cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì.”

“Ngươi nói vậy sai rồi. Ta nghĩ, Thương nhi sẽ khiến nhi tử của nàng không giống với cha của chúng.”

Mộ Dung Khiếu biết mình nói hớ, lại lái sang chuyện khác. “Sao lúc đó ngươi không ngăn cản Thương nhi?”

Hàn Dục cười khổ. “Nếu họ Lâm kia đã dùng tới Thương nhi, chắc chắn, hắn đã có được bảo đảm tuyệt đối. Ngươi nghĩ Thương nhi sẽ nghe lời ta sao?”

Mộ Dung Khiếu ngộ ra. Lâm Thiếu Vụ nếu đã có dã tâm thì chắc cũng sẽ có mưu đồ ngoan độc. Hắn thật sự quên mất điều này.

“Nói cũng phải. Hy vọng đường muội ngươi không bị tổn thương.”

“Ta sẽ chăm sóc cho nhi tử của nàng, coi như là bù đắp đi.”

Mộ Dung Khiếu thờ dài. Hàn Dục, ngươi có bao giờ nghĩ tới, sự bù đắp như vậy cũng không đủ? Bù đắp như vậy thật sự rất lạnh lùng, cũng rất làm tổn thương người khác. Ngươi thật xứng đáng sống ở nơi giá lạnh này, bởi trái tim ngươi còn lạnh giá hơn nó gấp ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Màn đêm lạnh lẽo buông xuống trên ngọn núi Hắc Phong. Màu trắng của tuyết trong đêm bỗng trở nên nhạt nhẽo. Sự lạnh lẽo lan tỏa trên từng gốc cây ngọn cỏ, phủ vào lòng người một sự đậm đặc đến tuyệt tình.

Giữa những tán mai tươi đẹp, những đôi mắt sắc lạnh theo dõi con đường mòn dẫn tới chân núi. Gió lạnh thổi qua, sát ý nồng đậm.

Tiếng xe ngựa chạy trên đường mòn tạo ra những âm thanh lộc cộc, lộc cộc, trong đêm khuya vắng vẻ lại càng thêm vang vọng. Ngồi đằng trước điều khiển chiếc xe ngựa là một cô nương trẻ tuổi. Tà áo màu tím khiến nàng tựa như một đóa phong lan dịu dàng tỏa hương trong đêm, xinh đẹp nhưng cũng man mác buồn thương, rất đúng với tâm trạng của nàng bây giờ.

Tô Bích biết quyết định rời đi khi chưa từ biệt như vậy là không đúng. Nhưng nàng rất sợ khi đối mặt với người kia, nàng sẽ thay đổi quyết định của mình. Càng ở gần bên hắn, nàng sẽ càng đau thương. Tình cảm của nàng mỏng manh và tinh tế như lớp băng mỏng, mà nàng lại bước đi trên lớp băng đó. Chỉ cần nàng sơ xảy dù chỉ một chút, lớp băng đó sẽ vỡ tan, tâm của nàng sẽ đau buốt.

Rời xa hắn, nàng sẽ thoát khỏi cảm giác dày vò lo lắng, sợ bản thân không kìm chế được mà tự hủy hoại mình. Nàng sẽ nhớ về hắn như một hồi ức đẹp đẽ nhất, nhưng cũng sẽ là hồi ức đau thương nhất.

Thúc ngựa chạy nhanh trên con đường mòn để nàng có thể nhanh chóng kìm hãm lại nỗi buồn trong tim.

Đêm, yên tĩnh, nàng không hề biết rằng bản thân sắp phải đối mặt với nguy hiểm.

Đám người nấp giữa những tán hoa mai, phát hiện ra nàng chính là mục tiêu của mình, bắt đầu triển khai hành động.

Một sợi dây thừng bất chợt được giăng ra trước lối đi của nàng, khiến con ngựa đang phi nước đại không kịp hãm được lực đẩy mà lao về phía trước. Chiếc xe ngựa cũng theo đà đảo một vòng giữa không trung.

Lợi dụng chút thời gian ngắn ngủi khi chiếc xe ngựa bay trên không trung, Tô Bích vội vàng trở lại trong xe, ôm lấy A Hạnh đang kinh hoàng phi thân ra khỏi chiếc xe từ đường cửa sổ.

Một tiếng nổ mạnh oanh động núi rừng. Vài con thú hoang bị kinh hoàng mà chạy loạn khắp nơi. Không gian yên tĩnh bỗng chốc nhuộm màu kinh hoàng oanh động tâm trí của con người.

Tô Bích phi thân ra khỏi chiếc xe ngựa, rơi xuống đụn tuyết ven đường. Nàng cảm thấy trên bả vai nhói đau một chút. Sau khi con trấn động đi qua, nàng ngồi dậy, cảnh giác đưa mắt nhìn xung quanh.

Vây quanh nàng là bảy, tám kẻ lạ mặt. Y phục trên người chứng tỏ bọn họ là người giang hồ. Khuôn mặt không hề che lại thể hiện sự đường đường chính chính, quang minh chính đại. Ánh mắt nhìn nàng như thể nhìn đại ma đầu hủy hoại vô lâm. Cách xuất hiện như vậy khiến nàng biết được rằng bọn họ tới để trả thù. Thân phận của nàng đã bị lộ.

Trên môi nàng hiện lên nét cười mỉa mai. Kết cục này đâu phải nàng chưa từng đoán được. Dù có thần thông đến đâu, chung quy rồi sẽ có một ngày thân phận bị bại lộ. Hôm nay chính là ngày đó.

Mất hạnh đào quanh một vòng đám người trước mặt. Nàng cảm thấy bọn họ đến rất đúng lúc.

“Ma nữ, chịu trời đi.” Trong đám người, ai đó hô lên.

Nàng đưa mắt nhìn về phía người nọ, ánh nhìn có chút khinh miệt. “Ma nữ? Tại sao lại gọi ta như vậy?”

“Ngươi vốn chính là ma nữ chuyên môn đi trộm cướp khắp nơi. Ngươi trộm cướp vì việc nghĩa thì ta không nói, ngươi lại là loại đầu trộm đuôi cướp, giết người khắp nơi, gây hại cho vô lâm. Không gọi ngươi ma nữ thì gọi ngươi là gì?”

“Trộm cướp? Ta đường đường tiểu thư danh môn khuê các, từ khi nào thì trở thành trộm cướp?”

“Ngươi đừng có giả mồm nói láo. Ngươi chính là thần đầu Phiêu Phiêu giả trang. Tô gia đại tiểu thư cái gì, căn bản chính là nói láo. Trên người ngươi có mùi Âm Tiêu tán của tiêu cục chúng ta, là lần đó người cướp đồ của chúng ta bị chúng ta đánh dấu. Thiên hạ không ai có thể xóa được mùi của nó, cũng không ai có thể nhận ra mùi hương của nó trừ người trong tiêu cục chúng ta. Hôm nay gặp lại ngươi, ngươi trốn không thoát. Chúng ta hạ hương chính là vì đời này hôm nay.”

Người nọ vung tay, quát lớn: “Lên!”

Đám người xung quanh nghe hiệu lệnh, đồng loạt tung trường, chĩa kiếm về phía nàng. Cùng lúc đó, nàng đẩy A Hạnh vào búp sau đồng tuyết rồi phi thân bay lên, tránh khỏi công kích của đám người kia.

Một trường lại một trường đánh tới, nàng một lần lại một lần bay lên tránh thoát. May mắn trong lúc đó, nàng còn có thể đánh vài chiêu về phía họ, cướp lấy một thanh đoản kiếm.

Tiếng binh khí, tiếng kinh lực xé gió thi nhau vang lên. Mảnh rừng yên tĩnh cũng trở nên náo động, sự náo động của sự chém giết. Máu của đám người kia lần lượt vương trên mặt tuyết, trong đêm tối chỉ còn là những mảng tối u ám.

Giao đầu hồi lâu, thương tích của đám nhân sĩ vì gian diệt ác càng ngày càng tăng, mà trên người Tô Bích lại không hề vương lại dù chỉ một vết thương nhỏ. Quả nhiên danh hiệu thiên hạ đệ nhất khinh công không phải chỉ là nói suông. Nữ nhân này dù võ nghệ không bằng người nhưng khinh công lại cao như vậy, vừa có thể lẩn tránh những chiêu thức của người khác, vừa thuận tiện khắc lên người họ những vết thương nhỏ, từng bước từng bước cướp đi tính mạng của người ta.

A Hạnh núp sau đụn tuyết, căng hai mắt nhìn vào thân ảnh thoát ần thoát hiện của Tô Bích. Mỗi khi có một kiếm chém tới, nàng lại thờ ơ gấp một lần, rất sợ Tô Bích sẽ bị thương. Trận chiến càng lâu, nàng lại càng hồi hộp.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy bên cổ mình có vật gì lạnh lạnh, cảm giác này truyền đến dọc theo xương cột sống của nàng. Nương theo ánh sáng mờ mịt, nàng ngẩng đầu nhìn lên. Khuôn mặt của nam nhân hiện ra trước mắt nàng, lưỡi kiếm sắc bén đang kề bên cổ nàng.

Nàng kêu không thành tiếng. Đôi mắt đầm lệ nhìn nam nhân trước mặt, muốn cầu xin nhưng nàng căn bản không thể lên tiếng.

“Ma nữ, còn không mau dừng tay!” Kẻ nọ kéo A Hạnh đứng dậy, kéo nàng đến trước mặt Tô Bích, dùng tính mạng A Hạnh uy hiếp.

Tô Bích nhìn khuôn mặt sợ hãi của A Hạnh, trong lòng khỏi mẫn vài tiếng bi ối. Nàng dừng lại không tiếp tục né tránh, mà đám người vây quanh nàng cũng chủ động thu lại chiêu thức.

“Ngươi rút cuộc muốn gì?” Nàng hỏi.

“Muốn ngươi phải chết.” Người nọ nói.

“Ta không hiểu. Ta chết có lợi gì cho các ngươi?”

“Vì võ lâm trừ hại cần có lợi ích gì sao?”

Tô Bích hừ lạnh. Hay cho một câu vì võ lâm trừ hại.

Thấy nàng không động thủ, đám người kia lại xông lên. Lần này, một chiêu so với một chiêu càng ngoan độc, một chiêu so với một chiêu càng muốn lấy đi tính mạng của nàng.

Thân ảnh của nàng vẫn như cũ bay lên, trượt xuống, nhanh nhẹn tránh thoát đám người kia. Tầm mắt của nàng thì luôn dừng lại trên người A Hạnh. Rút cuộc, nàng phi thân về phía A Hạnh, ý đồ đoạt lại A Hạnh để cùng nhau tẩu thoát. Nếu biết trước có ngày hôm nay, nàng đã không dẫn A Hạnh đi theo. A Hạnh ở lại Băng Tuyết sơn trang làm một nha hoàn, sống một cuộc đời bình thường còn tốt hơn.

Khi đến bên cạnh A Hạnh, Tô Bích nắm lấy tay A Hạnh chuẩn bị lôi đi, thì một trường lực mạnh mẽ đánh sập vào người nàng. Toàn thân nàng chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay lúc nàng chưa kịp phòng bị lại, một trường lực nữa lại đánh trên ngực nàng, một kiếm đâm xuyên qua bả vai của nàng. Bàn tay đang nắm chặt tay A Hạnh trượt xuống, buông lỏng.

Một trường cuối cùng đánh lên trên ngực nàng, nàng không chịu đựng được mà ngã sập xuống trên nền tuyết. Máu tươi từ trong miệng nàng, bả vai nàng chảy ra nhuộm màu cho tuyết. Hơi thở nàng yếu dần, yếu dần. Mắt nàng mờ đi, khung cảnh xung quanh bỗng trở nên nhạt nhòa.

A Hạnh gầy thoát khỏi vòng trời buộc, vội vàng chạy tới bên cạnh nàng. Đỡ nàng ngồi dậy trên đùi mình, A Hạnh a a nói không thành tiếng. Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt bầu bĩnh.

Tô Bích nhìn hình ảnh nhạt nhòa của nàng, nở một nụ cười xinh đẹp. Mắt nàng nhẹ nhàng khép lại, tựa như một con bướm nhỏ gấp cánh nghỉ ngơi.

Trước mắt Tô Bích là một mảnh trắng xóa. Tuyết trắng xóa. Ánh mặt trời trắng xóa. Vạt áo trắng xóa. Khuôn mặt tươi cười cũng trở nên trong suốt như băng.

Trong giây phút cuối cùng, khi mắt nàng nhắm lại, trên môi nàng vẫn nở nụ cười xinh đẹp, bởi nàng phát hiện ra, không biết vì sao trái tim vẫn khắc ghi hình bóng của hắn. Thấu tâm vốn đâu phải vì không muốn thua kém, thấu tâm chỉ bởi vì tâm của nàng đã bị đánh cắp từ lâu.

Khi sắp đối mặt với cái chết, nàng bỗng nhận ra rằng, chỉ cần có được một nụ cười, một chút quan tâm, một tia ôn nhu của hắn thôi cũng được. Nếu phải bỏ mạng tại nơi này cũng tốt lắm, gần như vậy, có thể thường xuyên tới thăm hắn. Như vậy tốt lắm, tốt lắm. . .

A Hạnh nhìn đôi mắt nàng đang dần khép lại, nước mắt chảy càng ngày càng nhiều. Tiếng kêu đau đớn trong cổ họng nghẹn lại mãi không thể phát ra. Âm thanh qua cuồng vọng chỉ như tiếng côn trùng nhỏ vang lên trong đêm, như kéo một bản tình ca, khóc cho một người đang dần biến mất khỏi cõi trần gian.

Đám người chung quanh trở mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra. Họ rất muốn tiến lên xác định thân thù đã thực sự chết hay chưa, nhưng lại bị đôi mắt ngập tràn bi thương cùng hận thù của A Hạnh khiến cho hoảng sợ, lui về phía sau vài bước.

“Ngươi tới xem nàng chết chưa?”

“Không, là ngươi, ngươi đâm nàng nhiều nhất.”

“Không, là hắn, hắn. . .”

...

Tranh cãi qua lại, cũng không ai chịu tiến lên. Cuối cùng, một người nói: “Nhìn thương thế của nàng rất nặng, chắc không thể qua khỏi đêm nay. Chúng ta đi thôi.”

Đám người nhìn nhau gật đầu, đồng loạt rời đi.

Dưới ánh trăng cô độc, chỉ còn lại tiếng khóc thê lương, ai oán.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

A Hạnh nhìn đám người rời đi. Trong đôi mắt ngập nước tràn đầy hận ý. Những khuôn mặt kia từng người từng người, nàng sẽ nhớ thật kĩ. Mỗi thù này nàng sẽ nhớ thật kĩ thật kĩ.

Nàng run rẩy ôm lấy thân thể đang dần lạnh cóng của Tô Bích, kéo nàng đặt lên phía sau lưng mình. Hơi thở của Tô Bích rất yếu, không biết còn có thể duy trì bao lâu nữa. Nàng cố gắng không để cho đám người kia chạm vào Tô Bích cũng vì giữ lại một hơi thở mỏng manh như thế.

Cổng Tô Bích đặt lên chiếc xe ngựa đã gần như vỡ vụn bên cạnh đường mòn, A Hạnh không ngừng cầu xin Bồ Tát phù hộ cho Tô Bích được bình an. Việc nàng cần làm bây giờ là đưa Tô Bích vào trấn tìm đại phu, cố gắng cứu lại chút hơi tàn của Tô Bích.

Chiếc xe ngựa lăn bánh trong đêm, con ngựa bị thương cũng gập gáp bước từng bước, đấu tranh với tử thần. Nước mắt A Hạnh vẫn rơi nhưng bàn tay quất chiếc roi da vẫn không ngừng lại. Dù nước mắt làm nhòa đi mọi vật, nàng vẫn cố xác định phương hướng tốt nhất để tiến về phía trước.

Gỗ cửa y quán lớn nhất trong trấn, A Hạnh gần như kiệt sức vì khóc quá nhiều. Gỗ mãi, gỗ mãi, một nam hài mang bộ dáng mỗi một bước ra.

A Hạnh vội vàng lôi kéo người nọ, chỉ chỉ vào Tô Bích, khóc không thành tiếng. Sau đó, vì mỗi một quá độ, nàng ngất đi.

Tiếng gà gáy báo hiệu canh ba đã điểm. A Hạnh từ trong cơn mê tỉnh dậy, vội vàng nhìn ngó xung quanh.

Dưới ánh nến khi tờ mờ, vị đại phu già đang cẩn thận chăm sóc vết thương cho Tô Bích. Tiểu thư đồng bên cạnh đại phu cũng thập phần ân ý trợ giúp cho hắn.

A Hạnh vội vàng bước tới gần. Tuy nhiên, nàng không dám quấy rầy công việc của đại phu, chỉ có thể giương mắt nhìn từng cây kim một châm lên trên thân thể của tiểu thư nàng.

Qua hồi lâu, vị đại phu kia thở phào, đứng dậy. Thư đồng bên cạnh vội vàng đưa cho hắn một cái khăn mặt lau mồ hôi.

Khi đại phu quay người lại, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của A Hạnh, thì nở nụ cười hòa ái.

“Yên tâm, tạm thời chưa chết.”

Nghe vậy, A Hạnh liền nở nụ cười. Chưa chết, tiểu thư của nàng chưa chết. Nhưng rồi khuôn mặt lại ảm đạm trở lại. Tạm thời chưa chết tức là chưa chắc đã sống phải không?

Nàng vội vàng lắc lắc tay đại phu, cố gắng dùng ánh mắt của mình cầu xin hắn cứu tiểu thư của nàng.

Đại phu mỗi một lúc lắc đầu, vội vàng tiến vào bên trong cửa hiệu nghỉ ngơi.

A Hạnh nhanh chóng đuổi theo nhưng lại bị thư đồng chặn lại. Hắn nói: “Sự phụ ta đã cố gắng hết sức. Người đã thức trắng đêm, giờ cần phải nghỉ ngơi. Mạng sống của cô nương kia, sự phụ ta không thể quản nữa rồi. Người cứ nên chuẩn bị tâm lí đi.”

A Hạnh nghe vậy, xúc động khóc lớn, rồi ngất đi lúc nào không biết.

Lúc nàng thức dậy lần nữa đã là buổi sáng ngày hôm sau. Tô Bích đã hôn mê một ngày một đêm, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Sau khi ăn xong bát cháo do thư đồng đưa cho, A Hạnh cảm thấy khỏe lên một chút. Nàng bắt đầu suy nghĩ cách làm thế nào để cứu sống tiểu thư nàng.

Nàng đầu tiên nghĩ tới Tô gia. Tô gia giàu có như vậy, chắc hẳn sẽ có ngân lượng để mời đại phu tốt nhất Vĩnh Thiên tới chữa trị cho tiểu thư. Nghĩ vậy, nàng vội vàng lấy từ trong bọc hành lí ra một cái chén trà bằng ngọc, giao cho thư đồng coi như tiền phí chữa bệnh. Sau đó, nàng một mình tới Tô gia.

Nàng gõ lên cánh cửa bằng đồng đỏ của Tô phủ. Một gia đinh chạy ra, nhận ra nàng thì vội vàng vào bẩm báo với Tô lão gia.

Tô lão gia gần như ngay lập tức xuất hiện trước mặt nàng. Hắn đánh giá một thân chật vật của nàng, không chút khách khí liền hạ lệnh đuổi nàng đi.

Nàng bám lấy chân hắn, níu giữ hắn lại. Nàng muốn hắn cứu tiểu thư nàng nhưng lại không cách nào mở miệng, chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô bi thương.

Tô lão gia dĩ nhiên không thể hiểu nàng muốn nói cái gì, càng không muốn hiểu. Thứ tàn phế này hắn đã muốn vứt đi từ lâu. Mang nàng cho Tô tiểu thư giả mạo kia cũng chỉ là trao gánh nặng cho kẻ khác. Nay, nàng trở về, thật sự làm chướng mắt hắn. Hắn vung chân đá mạnh lên người nàng, sau đó, sai gia đinh đánh đuổi nàng đi.

A Hạnh trở lại y quán với một thân mang đầy thương tích. Thư đồng thấy vậy liền kéo nàng lại chữa trị vết thương cho nàng.

Thư đồng vừa chữa trị vừa lải nhải bên tai nàng. A Hạnh nghe không vào câu nào, vết thương cũng không biết đau, nhưng nước mắt vẫn cứ lữ chã rơi mãi.

“Người khóc cái gì mà khóc? Bị thương thành như vậy cũng để làm gì. Tiểu thư người cũng không thể cứu nổi, người có làm cách nào cũng vậy thôi. Tốt nhất nên cầm theo đồ đạc của nàng sớm rời đi, sống một cuộc sống khác.”

“Ai, người vì sao cứ khóc như vậy? Tiểu thư của người bây giờ e rằng chỉ có mấy vị y sĩ giang hồ tài giỏi kia mới may ra cứu được. Mà muốn gặp những người đó quả thật rất chi là khó...”

“Người đứng dậy làm gì? Ta đang giúp người chữa trị vết thương. Đây, đây...”

Mặc kệ thư đồng tiếp tục lải nhải, A Hạnh đứng dậy thu thập đồ đạc của mình. Sau đó, nàng đỡ Tô Bích lên xe ngựa. Một loạt những động tác này diễn ra thì nhanh mà lại thập phần cẩn thận.

Trước con mắt kinh ngạc của thư đồng, A Hạnh cầm lên roi ngựa, quất ngựa đi ra khỏi Tây Quan trấn.

Nàng sao có thể quên mất người kia. Người kia nhất định sẽ cứu được tiểu thư nàng. Hẳn nhất định sẽ cứu. Bởi hần, giống tiểu thư, hai người đều bị mất đi trái tim trong tay nhau.

Khi Thúc bá mở cửa ra, nhìn thấy tiểu cô nương toàn thân trần đầy những vết thương, đôi mắt ngập trong nước đang nhìn hần cầu cứu thì kinh hoàng vô cùng. Tiểu cô nương này chẳng phải là nha hoàn theo hầu vị Tô gia đại tiểu thư giả mạo kia sao? Sao nàng lại ở đây? Và quan trọng hơn, sao trên người nàng lại có nhiều vết thương như vậy?

A Hạnh nhìn thấy Thúc bá thì lập tức như nhìn thấy vị cứu tinh. Nàng nắm lấy tay áo của Thúc bá, kéo lão đi nhanh đến xe ngựa phía trước cửa son trang.

Thúc bá trong vô thức bị nàng kéo đi đến trước xe ngựa. Khi tấm màn chắn trước xe được vén lên, dung nhan nhợt nhạt của Tô Bích hiện ra trước mắt lão. Vị tiểu thư luôn tràn ngập sức sống hôm nào sao lại trở thành bộ dáng này? Thúc bá thật sự bị làm cho sợ hãi.

“Kia... cái kia... sao lại như vậy?”

A Hạnh gạt gạt ống tay áo của lão, lại khóc. Nhưng lần này, nàng khóc vì vui mừng, tiểu thư cuối cùng cũng được cứu rồi.

“Được rồi, được rồi, mọi chuyện để sau hẵng nói. Hiện tại, người theo ta vào trong son trang đã.”

Thúc bá nói. Sau đó, lão sai mấy gia đình trong son trang tới đỡ Tô Bích từ trong xe ngựa trở vào son trang. Lão cũng nhanh chóng đi thông báo cho Hần Dực biết.

Hần Dực không thể miêu tả chính xác cảm xúc của hần khi nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Tô Bích, nghe thấy hơi thở khi có khi không của nàng. Hần chỉ biết hần không bao giờ nữa muốn gặp lại cảm giác này, tựa như cả thế giới này đang dần sụp đổ, vĩnh viễn không thể tái tạo lại nữa.

Hần ngồi bên cạnh nàng, nghe Thúc bá kể lại mọi chuyện biết được từ A Hạnh. Bàn tay hần càng ngày càng nắm chặt, gân xanh trên trán nổi lên. Trong lòng hần nổi lên sự hận thù mãnh liệt chưa bao giờ xuất hiện.

“Thúc bá, giết hết.”

Hần nói ra bốn chữ. Đơn giản như thế nhưng lại mang đến tai họa cho biết bao con người. Giết hết tức là hủy diệt tất cả, tiêu cực kia sẽ vĩnh viễn biến mất trên giang hồ.

Thúc bá đáp ứng một tiếng, nhanh chóng rời khỏi lo liệu mọi việc. Lão cũng hiểu được sự phẫn nộ bây giờ của trang chủ. Thậm chí, sự phẫn nộ trong lòng lão còn lớn hơn.

Nữ nhân trang chủ yêu thích lại có thể gặp nạn ngay trên địa phận quản lý của lão. Lão chăm sóc trang chủ từ nhỏ, nhìn trang chủ lớn lên với bao đau buồn trong cuộc sống, nhìn trang chủ từ một thiếu niên tươi sáng tựa ánh mặt trời trở thành một kẻ âm lãnh tựa băng tuyết mùa đông. Lão nhìn thấy nỗi đau trong lòng trang chủ nhưng không tài nào chạm được tới nó, xoa dịu nó. Nhưng nữ nhân tên Tô Bích này thì có thể. Khi lão nhìn thấy nàng cùng trang chủ ngồi cạnh lương đình lần đầu tiên, vẻ mặt nhu hòa của trang chủ đã cho lão biết điều đó.

Sau này, lão biết thân phận thật sự của nàng cũng không chút ác cảm. Lão thậm chí cảm thấy, nữ nhân như vậy mới hợp với trang chủ, mới có thể trở thành phu nhân trang chủ của Băng Tuyết son trang. Nhưng trang chủ lại mang trong lòng vết thương quá lớn, nên đã lựa chọn buông tay để nàng rời đi. Lão nhìn thấy sự dẫn dắt trong lòng trang chủ, lại vẫn không thể làm gì.

Giờ đây, nàng nằm ở đó, ở giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết. Lão hy vọng trang chủ có thể nhận ra thứ hần thật sự mong muốn, quý trọng sự hiện diện của nàng trong cuộc sống của mình.

Khi Thúc bá bước tới cửa phòng, bỗng nghe thấy câu nói vang lại từ phía sau.

“Ta đã sai rồi phải không?” Âm thanh mang theo sự tuyệt vọng, còn chất chứa nỗi buồn u ám, u ám bao phủ cả thiên địa vạn vật.

Thức bá không biết nên nói gì, chỉ có thể im lặng đứng đó.

“Lần đầu tiên nàng đột nhập vào son trang đã khiến ta xúc động, nhớ mãi không quên. Nữ tử hoạt náo như vậy, vui vẻ như vậy, tự do như vậy khiến ta cảm thấy thế giới của ta thật nhỏ bé. Nếu ta có thể thấy ánh sáng một lần nữa, phải chăng ta cũng có thể giống như nàng vậy?” Hàn Dục thở dài.

“Ta vẫn luôn nghĩ, để nàng ở lại bên mình là sai lầm rồi. Ta nên để nàng đi xa một chút, cách khỏi thế giới của ta một chút. Thế giới mà ta nhìn thấy là một màu đen tuyền, còn thế giới của nàng nên là một dải màu tươi sáng. Chỉ là ta không nỡ, ta không muốn.

Giữ nàng lại bên ta, cảm nhận một chút hơi thở như gió xuân của nàng, thấp sáng một chút thế giới tối tăm của ta. Ích kỉ như vậy khiến chính ta cũng cảm thấy không nên.

Quyết định để nàng rời khỏi ta, buông tha cho nàng là điều duy nhất ta có thể làm được. Nhưng sao lại thành ra như vậy chứ? Nàng đáng nhẽ ra phải trở lại thế giới của nàng, sống một cuộc sống tươi đẹp nhất. Nàng sẽ tìm thấy nam nhân tốt nhất thiên hạ, cùng hắn sống một cuộc đời hạnh phúc. Rồi nàng sẽ dần quên ta, quên một kẻ không bao giờ thấy ánh sáng mặt trời.

Vậy mà... nàng lại nằm đây. Nàng thậm chí còn không thể mở mắt nhìn ta, không thể nhìn thấy bầu trời u ám trong mắt ta. Nàng như vậy là đang thử lòng kiên nhẫn của ta hay sao? Nàng đang trả thù ta hay sao?”

Từng câu từng chữ nói ra, mỗi câu lại càng tăng thêm sự đau thương. Hắn biết, bộ dáng hiện tại của hắn rất đáng thương. Nhưng vậy thì sao chứ, hắn không thấy được, nàng cũng không thấy được.

“Thức bá, giúp ta thêm một việc nữa, tìm Bạch vô thường, cứu nàng.”

Hắn rất ít khi cầu cạnh người khác. Nhưng vì nàng, hắn sẽ phá vỡ nguyên tắc này.

“Trang chủ, người nói gì vậy chứ? Thay người làm việc là chức trách của ta.” Thức bá nhẹ giọng nói như muốn an ủi hắn.

“Cảm ơn.” Hắn nói, bàn tay nắm chặt lấy tay nàng, thề nguyện cả cuộc đời này sẽ không buông ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thêu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Một tháng trôi qua, việc tìm kiếm Bạch vô thường vẫn không có kết quả gì. Tình hình sức khỏe của Tô Bích càng ngày càng trở nên trầm trọng.

Suốt một tháng, để duy trì mạng sống cho nàng, Hàn Dục đã phải sử dụng hết mọi thảo dược trân quý nhất trong thiên hạ. Tuy nhiên, sức khỏe của nàng vẫn ngày một kém đi. Khuôn mặt trở nên gầy gò xanh xao. Mạch đập mong manh như sợi chỉ mỏng. Nàng như thể một cái xác không hồn, không có lấy một chút hy vọng của sự sống.

Hàn Dục ngồi bên cạnh nàng cả ngày. Buổi tối, hắn ôm lấy thân thể băng lạnh của nàng đi vào giấc ngủ, rất mong có thể truyền cho nàng chút hơi ấm của sự sống. Một tháng qua đi, hắn đã nói với nàng không biết bao nhiêu chuyện về cuộc đời của hắn, vẫn chỉ mong nàng có thể thức dậy, nói với hắn một lời động viên, hay thậm chí là một câu chế cười. Nhưng nàng lại cố chấp không thức dậy, mà hắn thì lại cố chấp ngồi bên cạnh nàng kể chuyện.

“Bích nhi, năm ta mười tuổi, nương ta qua đời, cha ta vì quá đau buồn mà sinh bệnh. Cha ta rất yêu mẹ ta, ông rất muốn theo nương ta đến thế giới bên kia, sống tiếp quãng đời hạnh phúc. Lúc đó, ta rất giận cha. Vì sao cha có thể bỏ mặc ta không quan tâm, ta vẫn luôn nghĩ cha không yêu ta. Nhưng kỳ thực, đến bây giờ, ta mới biết được, đó là bởi vì cha quá thương tâm. Thấy nàng như vậy, ta đã biết, nếu ta là cha, ta cũng sẽ như vậy. Yêu một người là mong muốn ở bên người đó suốt đời, cùng người đó trải qua mọi vui buồn trong cuộc sống. Nếu đã là như vậy, sống một mình còn có ý nghĩa gì? Giống như một linh hồn vất vưởng, không có trái tim, sống không bằng chết.”

“Nàng nói đúng lắm. Lấy đi tâm của một người là cách hành hạ người đó tốt nhất. Ta vẫn tưởng, ta không có tâm. Giờ mới biết, chẳng qua tâm của ta đã giao cho nàng từ lâu. Biết được rồi, nàng có cảm thấy vui vẻ chút nào không? Vui vẻ vì đã trả thù được ta. Nếu như vậy, nàng hãy mở mắt nhìn ta giờ khác này đau khổ. Xin nàng hãy tỉnh dậy đi, được không?”

Khuôn mặt của Hàn Dục mang đầy ưu thương, râu ria lẫn lộn không còn nhận ra khuôn mặt tuấn tú ngày nào. Mái tóc của hắn buông thả tự do, rối bời như chính cõi lòng của hắn. Về ngoài như vậy ai thấy cũng phải ưu thương.

Thức bá nhiều lần tới khuyên nhủ hắn mà không được, chỉ có thể mặc hắn tự dày vò bản thân, ngày đêm ở bên nàng, lo lắng cho nàng, kể lại những câu chuyện đã qua.

“... Ngày trước, nàng từng hỏi ta, mắt của ta vì sao mà như vậy, có phải bẩm sinh hay không? Giờ ta nói cho nàng biết, nàng phải hứa với ta ngày mai sẽ tỉnh dậy, được không?”

Hắn hỏi, không có tiếng đáp trả. Hắn cười, lại nói tiếp.

“Nàng không nói gì tức là đồng ý rồi, đúng không?... Năm đó, cũng là năm ta mười tuổi, cha ta đau buồn như vậy, mọi việc trong trang đều để cho nhị thúc của ta quản lý. Mọi việc trong trang cũng coi như được sắp xếp ổn thỏa. Nhị thúc đối với ta vẫn hòa ái, nuông chiều, mọi việc vẫn lấy ta cùng cha làm chủ. Nhưng mà...” Hắn thở dài. “... lòng người quả thật rất khó dò. Nhị thúc có dã tâm, chỉ là kiêng dè cha ta nên không dám manh động.

Vào mùa xuân năm sau, cha ta cuối cùng trụ không nổi, theo nương ta sống một cuộc sống mới. Nhị thúc cũng bắt đầu thay đổi thái độ. Hắn bắt đầu vơ vét mọi quyền lực vào trong tay, thái độ với ta cũng trở nên ngày càng hung ác, coi ta như cái gai trong mắt, bắt ta làm mọi việc cực nhọc.

Hắn làm mọi việc như vậy khiến người trong trang phần nộ muốn hắn trao lại mọi quyền lực cho ta. Nhị thúc thấy mọi chuyện không ổn bèn đối với ta xuống tay. Hắn hạ độc vào thức ăn của ta, muốn cướp đi tính mạng của ta. Nhưng mà, hắn không ngờ được, ta lại vận công ép độc vào hai mắt. Ta không chết, nhưng hai mắt của ta lại mù lòa, mãi mãi không thể chữa khỏi.

Sau đó nữa, Thúc bá trở về từ bên ngoài, giúp ta đuổi hắn ra khỏi sơn trang, phò tá ta tới tận bây giờ. Thúc bá giống như là phụ mẫu tái sinh của ta. Ôn này cả đời ta sẽ không bao giờ quên.”

Hắn dừng lại một lúc, nhẹ nhàng nắm chặt lấy bàn tay của nàng. “Thúc bá có ơn với ta, cũng như có ơn với nàng, cho nên, sau này, nàng cũng phải hiếu thuận với Thúc bá, biết không? Còn nữa, sao nàng nghe ta kể chuyện rồi mà vẫn không tỉnh dậy? Nàng sao lại gian trá như vậy chứ? Được thôi, đợi khi nàng khỏe lại, ta sẽ trừng phạt nàng sau.” Hắn sùng nịch nói.

Thúc bá nhìn thấy cảnh này, vẫn chỉ có thể lắc đầu, rời khỏi. Khuyên thế nào cũng vậy, thôi đành phải để thuận theo tự nhiên.

Vừa bước tới đại sảnh, một gia đình đã xuất hiện trước mặt Thúc bá, nói là có người xin cầu kiến. Thúc bá không nói gì, đi tới cổng lớn.

Người tới là một nam tử tuổi ngoài hai mươi. Khuôn mặt nhuộm màu phong trần một mối. Phía sau hắn là một nam tử trung niên, bên vai là một hòm thuốc nhỏ.

Thúc bá nhìn hai người, như đoán ra được điều gì. “Hai vị là...?”

Vệ Nhiên ngẩng đầu nhìn, nhận ra Thúc bá là quản gia của Băng Tuyết sơn trang. Hắn vội vàng nói: “Ta tới tìm Tô Bích, vị này là Bạch vô thường.” Hắn không dài dòng, nói ngay vào chuyện chính.

Một tháng nay, trên giang hồ đều chấn động bởi hai tin tức. Một là tiêu cục lớn nhất Dạ thành trong một đêm liền bị giết môn. Hai là Băng Tuyết sơn trang ra lệnh tìm thân y Bạch vô thường, người nào tìm được sẽ được trọng thưởng một trong số những bí tịch của Hàn gia.

Hắn sau khi biết được hai tin này thì thấy kỳ lạ, dùng chút thủ thuật hỏi thăm tin tức, liền biết được Tô Bích tại Hắc phong sơn gặp nạn, đang điều trị tại Băng Tuyết sơn trang. Băng Tuyết sơn trang hạ lệnh tìm Bạch vô thường cũng là vì lẽ đó. Do vậy, hắn men theo lộ trình hàng năm của Bạch vô thường, may mắn gặp hắn tại Nguyệt thành, liền vội vàng đưa hắn tới Băng Tuyết sơn trang.

Bạch vô thường nghe thấy tên mình thì khẽ ngẩng đầu nhìn Thúc bá. Hắn cũng không nói câu nào, để mặc cho Vệ Nhiên xử lý hết thảy. Nếu không phải từng nợ ân tình của Vệ Nhiên, hắn cũng không theo Vệ Nhiên tới nơi này làm gì.

Thúc bá nghe Vệ Nhiên nói, lại nhìn bộ dáng của người kia. Liên tưởng một chút tới bộ dáng của Bạch vô thường lưu truyền trong giang hồ, cảm thấy không sai biệt lắm.

“Mời theo ta.”

Thúc bá dẫn hai người bọn họ tới sâu trong nội viện, tiến tới phòng nơi Tô Bích đang điều trị.

Vệ Nhiên vừa bước tới nội viện, hương thuốc nồng đậm đã quấn quanh chớp mũi hắn. Đến khi bước vào trong phòng, nhìn một người ngồi, một người nằm trên giường, sắc mặt đều một vẻ mờ mịt, gầy gò, lòng hắn khẽ chấn động một chút.

“Trang chủ, Bạch thân y tới.”

Hàn Dục vẫn đang cùng Tô Bích “nói chuyện”, bỗng dừng lại vì một câu này của Thúc bá. Hắn buông bàn tay của Tô Bích ra, đặt lại trên bụng nàng, sau đó, đứng dậy.

“Bạch thân y, xin hãy cứu nàng.”

Bạch vô thường nhìn thấy Hàn Dục không phải lần đầu tiên. Năm đó, khi nghe tin Hàn Dục trúng độc bị mù hai mắt, hắn cũng đã đột nhập Hàn gia một lần, lấy thêm chút tư liệu. Bộ dáng quật cường của nam hài khi đó và bộ dáng hiện tại của nam tử trước mặt này không khác khiến hắn hoài nghi họ là hai người khác biệt. Có điều, đôi mắt kia vẫn khiến hắn nhớ mãi, đôi mắt sáng ngời, hữu thần mà lại vô thần.

Bạch vô thường không nói gì, bước đến bên giường. Hắn nắm nhẹ lấy bàn tay gầy gò của Tô Bích, bắt mạch. Nhíu mày một chút, hắn nói: “Ra ngoài hết đi.”

Hàn Dực rất muốn hỏi hần, cứu được hay không? Nhưng lại nói không lên lời, đành theo Thức bá, Vệ Nhiên ra khỏi phòng.

“Trang chủ, chính vị này đã đưa Bạch vô thường đến.” Thức bá thấy hần có vẻ lo lắng, bèn nói sang chuyện khác.

Hàn Dực gật đầu, nói: “Mau dẫn hần đi lấy bí tịch đi.”

“Này này, ta cũng chưa nói muốn cái bí tịch đó, người làm gì mà đuổi khách nhanh vậy?” Vệ Nhiên không cao hứng nói. Nếu vì bí tịch mà đến đây, hần đã không phải gấp gáp như vậy. Hần là lo lắng cho Tô Bích mà tới, chỉ là như vậy.

“Không phải vì bí tịch. Vậy vì cái gì?” Hàn Dực nghe ra trong lời nói của hần có chứa sự bất mãn, hỏi lại.

“Người không hỏi ta là ai sao?” Vệ Nhiên lại nói sang chuyện khác.

“Không cần thiết.”

“Ta lại nghĩ là rất cần thiết. Người biết thân phận thật sự của nàng chứ?” Khi hần nhìn thấy cảnh vừa rồi trong phòng, hần đã biết Hàn Dực này có tình cảm đối với Tô Bích. Còn Tô Bích? Hình như cũng có. Những bức thư hần nhận được từ nàng luôn là nói về Hàn Dực.

“Biết.” Hàn Dực có chút bất ngờ, nhưng vẫn trả lời. “Người là ai?”

“Đó, cuối cùng, người vẫn phải hỏi ta là ai?” Vệ Nhiên có chút đắc ý nói. “Ta tên Vệ Nhiên, một kẻ buồn tin tức, cũng là người hợp tác với Tô Bích...” Hần dừng lại một chút, nói: “... Và, nếu người và nàng có tình cảm, ta nghĩ còn muốn nói với người một chút nữa về mối quan hệ giữa ta và nàng.”

Hàn Dực nhú mi. “Quan hệ gì?”

“Huynh muội.”

Nhìn vẻ kinh ngạc của hai người, Vệ Nhiên cười nói: “Nếu không, người nghĩ vì sao ta lại vì nàng mà sốt sắng đi tìm thần y? Không phải vì bí tịch, thì dĩ nhiên phải vì nguyên nhân khác. Quan hệ huynh muội này đáng giá để ta làm vậy chứ hả?”

“Người họ Vệ, Tô tiểu thư họ Tô.” Thức ba chợt xen vào một câu.

“Cái này có gì khó hiểu. Ta và nàng từ bé đã thất lạc. Ta lưu lạc giang hồ nhiều năm, nàng bái thần thái Phiêu Phiêu làm thầy. Về sau, nàng thừa kế danh hiệu thần thái, ta tìm ra nàng, bọn ta bắt đầu hợp tác.” Vệ Nhiên tóm gọn trong vài câu, kể lại cho hai người.

“Nàng biết chuyện này?” Hàn Dực hỏi.

“Có thể biết sao? Ta không nói, nàng cũng không biết.” Nếu không, đường đường là huynh trưởng, hần há có thể để nàng mặc sức đề đầu cười cợt như vậy. Nói là vì sủng nàng, cũng có chút quá phận đi.

“Người nói với ta chuyện này là có ý gì?”

Vệ Nhiên thờ dài, nói: “Đừng quá đa tâm, ta không có dã tâm gì cả. Theo ta thấy được, người và vị tiểu muội kia của ta có tình cảm, thậm chí rất sâu đậm. Nếu mai này, người trở thành muội phụ của ta, chúng ta là người một nhà. Chuyện này, ta dĩ nhiên không muốn giấu người. Nhưng... người tuyệt đối không được nói cho nàng.”

“Tại sao?”

“Ta có lí tưởng của ta, nàng cũng có ước mơ của nàng. Ta và nàng không thể cùng đường, ta lại không muốn nàng theo ta chịu khổ. Người nếu có thể bảo hộ nàng một đời bình an, ta dĩ nhiên sẽ giao nàng cho người.” Cuộc sống của hai huynh muội hần đã gặp không ít sóng gió, hần không muốn nàng chịu khổ. Nàng trộm cướp khắp nơi cũng chỉ vì muốn tạo cho mình một cuộc sống an nhàn về sau. Còn hần lại có ước muốn tìm hiểu mọi chuyện kỳ bí trong thiên hạ này, sau này, còn có thể vì vậy mà đắc tội với nhiều người. Hai người một bắc một nam, người trên trời kẻ dưới biển tốt nhất không nên gặp nhau nữa. Quan hệ huynh muội này cũng nên chỉ để một mình hần trân trọng.

“Vậy... được rồi. Ta chấp nhận gọi người một tiếng đại ca.” Hàn Dực nói.

“Hừ, ta mới là kẻ phải chấp nhận. Muội muội đáng yêu của ta, lại phải giao cho một người lãnh huyết như người.” Vệ Nhiên hừ lạnh. Kẻ này đã được lợi lại còn ra vẻ.

Hàn Dực không nói gì, lặng yên nghe động tĩnh bên trong. Hần căn bản là lười nói tiếp.

Vệ Nhiên thấy vậy cũng không làm phiền hần, quay sang nói vài câu với Thức bá, chờ đợi Bạch vô thường đi ra từ sau cánh cửa kia.

Chương 19

Sau gần hai canh giờ, Bạch vô thường mới xuất hiện từ sau cánh cửa. Về mặt hấn xuất hiện nhiều tia mờ mờ, ánh mắt chống lại ánh mắt dò hỏi của đám người trước mặt.

“Sao rồi?” Hàn Dực không thấy hấn lên tiếng, bèn hỏi.

Bạch vô thường lắc đầu. “Không sao, nàng ổn cả. Nghi ngơi tĩnh dưỡng vài ngày, nàng sẽ tỉnh lại. Có điều, sau khi tỉnh lại, không được cho nàng cử động mạnh, phải nằm trên giường an dưỡng ít nhất ba tháng. Tiếp tục vận động nhẹ hai tháng, tiếp ba tháng nữa mới có thể hoàn toàn bình phục.”

Hấn nói một tràng dài, sau đó yên lặng, không hề nói thêm bất kỳ lời nào nữa.

Vệ Nhiên tiến tới bên hấn, thì thầm vào trong tai hấn câu gì. Thấy hấn gật đầu, Vệ Nhiên mới quay sang nhìn Hàn Dực cùng Thúc bá.

“Hàn Dực, ngươi nên trả ơn cho Bạch vô thường chứ?”

“Dĩ nhiên. Bạch thần y muốn gì?” Hàn Dực đáp.

Bạch vô thường nhìn hấn, nói: “Ta không cần bí tịch oanh động gì, cho ta một bộ khinh công đệ nhất thiên hạ là được.”

Hàn Dực gật đầu. “Thúc bá, lấy bộ Tấn Vũ Phiêu Hoa đưa cho Bạch thần y.”

Tấn Vũ Phiêu Hoa là bộ khinh công đệ nhất thiên hạ. Người luyện thành bộ khinh công này sẽ tựa như cánh hoa bay trong gió, nhẹ nhàng chuyển động mà không hề tổn chút công sức nào. Khinh công so với thần thủ Phiêu Phiêu còn cao hơn nhiều lần, có thể nói là thiên hạ không ai theo kịp. Tuy nhiên, chỉ người có duyên căn mới có thể luyện thành, là bộ võ học khó luyện vào hàng đệ nhất thiên hạ.

Thúc bá đem tới một quyển bí kíp, giao cho Bạch vô thường. Bạch vô thường nhận lấy bí kíp, trên gương mặt băng sương xuất hiện nụ cười hiếm thấy. Hấn nhìn Hàn Dực nói: “Cảm ơn. Thương thế của nàng giờ chỉ cần chăm sóc cẩn thận là được, ta cũng không cần ở lại. Xin cáo từ trước.”

“Ngài rời khỏi rồi, nhờ nàng xảy ra việc gì thì sao?” Hàn Dực hỏi. Thương thế của Tô Bích nặng như vậy, đâu phải chỉ làm một vài động tác rồi nói không có việc gì là không có việc gì. Hấn không phải nghi ngờ khả năng của Bạch vô thường, mà là cảm thấy không yên tâm.

“Ngươi yên tâm, lượng thuốc bổ ngươi trút vào người nàng đủ để khiến nàng không có việc gì rồi.” Hấn chưa từng thấy kẻ nào lại cho người sắp chết uống nhiều thuốc bổ quý hiếm như vậy, chẳng khác nào tưới nước vào một cái cây đã chết khô từ lâu. Nhưng chính sự lãng phí vô ích này đã giữ lại được mạng sống mỏng manh cho nữ nhân kia. “Không cần ta ở lại đây nữa, như vậy là lãng phí.”

“Nhưng...”

Vệ Nhiên kéo lấy tay Hàn Dực, nói: “Để hấn đi.” Hấn hiểu rõ tính cách của Bạch vô thường, càng gượng ép sẽ càng nhận lấy sự phản kháng. Bạch vô thường đã nói không sao thì chắc chắn sẽ không sao.

“Cáo từ.” Vệ Nhiên nói.

“Cáo từ.”

Sau đó, Bạch vô thường sải bước ra khỏi lương viện, dự định rời khỏi Băng Tuyết sơn trang.

Thúc bá thấy hấn sắp đi khỏi, kìm lòng không được hỏi hấn: “Bạch thần y, về mặt của trang chủ, có hay không chữa được?”

Hàn Dực nghe thấy câu hỏi này, hai tay nhẹ nhàng nắm lại. Hấn cũng muốn biết câu trả lời. Mặc dù hiện tại, hấn đã sớm không quá bận tâm về chuyện này.

“Chữa được, nhưng không chữa.” Bạch vô thường vẫn bước tiếp, nói.

“Tại sao?” Thúc bá khó hiểu hỏi. “Chúng ta có thể lấy bí tịch trao đổi tiếp.”

“Không phải chuyện bí tịch. Mặt của hấn có thể chữa, nhưng lại rất khó để chữa. Lao lực như vậy, ta không làm.”

“Sao có thể như vậy? Không phải nói lương y như từ mẫu sao?”

“Ta lại chưa từng nói mình là lương y. Với lại, muốn chữa mặt của hấn cần có một đôi mắt thay thế. Ngươi hẳn tâm cướp đoạt ánh sáng của người khác để trao cho hấn hay sao?”

“Chuyện này...”

“Thêm nữa, đây chỉ là nói trên lý thuyết, thực tế có chữa được hay không còn phải bàn tiếp.”

“Nhưng mà...”

“Thức bá, không cần nói nữa. Dù sao cũng không cần nữa.” Hàn Dục lên tiếng ngăn lão lại. Nếu trở về mười năm trước, hẳn nhất định sẽ không quan tâm suy nghĩ của người khác mà cướp đoạt đi ánh sáng của họ. Nhưng hiện tại, hẳn sớm không cần thứ ánh sáng xa xỉ ấy nữa, có một thứ còn quan trọng hơn. Hẳn cảm thấy sự ám áp của thâm tình còn quan trọng hơn.

Bạch vô thường cười rồi khỏi. Năm đó, nếu muốn cứu cho hài tử này, hẳn đã sớm cứu, kéo dài tới bây giờ, cũng tức là không muốn cứu. Gượng ép cứu chữa chỉ khiến hẳn cảm thấy không thể chấp nhận. Bản thân hẳn giết người nhưng không muốn hại người theo cách đó.

Vệ Nhiên nhìn Bạch vô thường rồi khỏi, cũng quay sang cáo biệt Hàn Dục.

“Hiện tại, Tô Bích đã không có vấn đề gì, ta cũng nên rời khỏi nơi này.”

“Ngươi không ở lại gặp nàng?” Hàn Dục hỏi.

“Không được. Chuyện ta tới đây ngươi cũng không cần nói cho nàng biết. Ta muốn bản thân biến mất vĩnh viễn khỏi cuộc đời nàng.” Vệ Nhiên đáp. “Ta biết ngươi có ý định rút lui khỏi giang hồ, đến lúc đó, hy vọng ngươi có thể cho nàng cuộc sống hạnh phúc nhất. Như vậy ta đã mãn nguyện rồi.”

“Được rồi. Vậy, nếu có duyên sẽ gặp lại.” Hàn Dục chấp tay, cáo biệt.

Vệ Nhiên cười, cũng chấp tay. “Có duyên sẽ gặp.” Chỉ sợ cái duyên đó vĩnh viễn không thấy được.

Hàn Dục ngồi bên giường, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Tô Bích. Nhiều ngày trôi qua, bàn tay lạnh giá của nàng đã dần có lại độ ấm. Hàng đêm, hẳn ôm lấy thân thể nàng, cảm nhận sự ám áp dần dần xuất hiện trên cơ thể gầy yếu của nàng, hẳn đã cảm thấy rất mãn nguyện.

Hắn nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Gan lì thật. Nàng vẫn chưa chịu tỉnh dậy sao?”

Giọng nói nhẹ nhàng của hắn chứa đầy sự yêu thương, sùng nịch. Đã từ bao giờ, hẳn lại có cảm giác yêu thương một người như vậy. Hẳn không biết, cũng không cần biết. Tình cảm tựa như một dòng suối nhỏ, nhẹ nhàng vắt quanh qua sườn núi. Từng chút từng chút một tưới mát cho cây cỏ xung quanh, nhẹ nhàng như vậy thấm sâu vào lòng đất, truyền cho xanh vật sự sống tươi mát nhất. Tình yêu của hắn có lẽ chính là như vậy.

Tô Bích cảm thấy toàn thân mệt mỏi. Cảm giác nặng trĩu như thể có một hòn đá nặng hàng trăm tấn đang đè lên thân thể nàng. Nàng cố nhúc nhích ngón tay nhưng lại không thể. Ngón tay nàng tựa như có hàng ngàn cây kim đang châm vào, đau đớn truyền khắp toàn thân khiến nàng khẽ nhủ thầm.

Cử động rất nhỏ của nàng cũng khiến Hàn Dục chú ý, bàn tay đang nắm lấy tay nàng càng thêm dùng sức. Hẳn nhẹ nhàng lay nàng. “Bích nhi, nàng tỉnh rồi sao? Bích nhi!”

Giọng nói của hắn lọt vào tai nàng, tựa như một chất xúc tác. Nàng cố gắng mở ra mí mắt nặng trĩu. Nếu giọng nói này đúng là của hắn, vậy thì hãy để nàng nhìn thấy hắn. Dù chỉ một lần thôi cũng được.

Mí mắt nàng chậm rãi nâng lên. Hàng lông mi run nhẹ. Ánh sáng lờ mờ không thấy khiến đôi mắt vừa hé mở của nàng phải vội vàng nhắm lại. Sau đó, thật chậm chậm, mắt nàng lại mở ra lần nữa.

Ánh sáng chói lòa khiến mọi vật trở nên mờ ảo. Khuôn mặt của hắn hiện ra trong lớp ánh sáng mờ mờ. Nàng khó có thể tin vào mắt mình. Người đang ở trước mắt nàng lại có thể là hắn, giống như một giấc mộng vậy.

Nàng khẽ mỉm cười. Đôi môi tái nhợt trở thành một nụ cười khó khăn. Nàng khó nhọc mở miệng. Âm thanh thoát ra giống như hơi thở của nàng, mỏng manh và nhẹ nhàng đến thế.

“... Dục...”

Thính lực vẫn cảm khiến Hàn Dục có thể nghe rõ ràng tiếng gọi của nàng vào trong tai. Hẳn vội vàng ôm lấy thân thể gầy yếu của nàng. Như có như không, một giọt nước long lanh tràn ra từ khóe mắt của hắn. Cuối cùng, nàng cũng tỉnh.

“Ta đây.” Hẳn nói bên tai nàng.

“... Ta... vừa có... một... giấc mơ...” Nàng suy yếu nói. Thanh quản lâu ngày không hoạt động nên thanh âm phát ra có phần suy yếu. “... đó là... một cơn ác mộng... dài... thật dài...”

“Ta biết, ta biết mà. Nàng không cần nói nữa, nàng cần nghỉ ngơi.” Hẳn ngăn nàng nói tiếp. Nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc rối loạn của nàng, hẳn ôm nàng nằm xuống, dỗ dành nàng đi vào giấc ngủ.

Mí mắt nàng lại một lần nữa nhắm lại. Dù nàng rất muốn ngắm nhìn hắn lâu thêm một chút, nhưng quả thực, nàng quá yếu. Nàng đã có một giấc mộng

dài, nàng bước đi trên con đường trải dài tít tắp, cố bước vào một vòng sáng monh manh. Cho đến khi nàng nghe thấy tiếng nói chuyện của hân, nàng mới dừng bước, quay đầu, rồi bình tĩnh.

Nàng không nhớ rõ ràng mọi chuyện đã xảy ra. Trong đầu nàng chỉ còn sót lại những mẩu chuyện về cuộc đời hân. Nàng nghe hơi thở ấm nóng của hân phủ bên tai, ngửi thấy mùi hân mai thanh lạnh. Cảm giác toàn thân được một tấm bông dày bao phủ, ấm áp đi vào giấc ngủ không mộng mị.

Khi Tô Bích tỉnh dậy lần nữa đã là chuyện của hai ngày sau đó. Nàng vừa mở mắt đã nhìn thấy Hàn Dục ngủ gục bên cạnh mình. Ngũ quan tuần tú của hân nhuộm màu môi mệ. Giữa trán xuất hiện thêm vài nếp nhăn. Tuy nhiên, khuôn mặt của hân lại vương lại chút hạnh phúc ngọt ngào.

Nàng đưa tay vuốt lên nếp nhăn trên trán hân. Từ khi nào hân lại xuất hiện loại biểu hiện như vậy? Vừa ưu thương lại vừa ấm áp ngọt ngào. Có lẽ, nàng nên hỏi hân.

Hàn Dục cảm nhận một bàn tay mát lạnh đang di chuyển trên trán mình. Hân biết nàng đã thức dậy nhưng cũng không mở mắt, chỉ cất tiếng nói.

“Tỉnh rồi?”

“Àn...” Nàng thu lại bàn tay, lại không ngờ bị hân tóm được.

Hân đặt tay nàng đến bên miệng, nói: “Nàng có biết ta lo lắng hay không?” Lo nàng vĩnh viễn sẽ không tỉnh dậy.

“Chẳng phải ta đã tỉnh dậy rồi hay sao?”

“Nàng cần đền bù cho ta.”

“Tại sao?”

Hân cười. “Vì đã bắt ta lo lắng cho nàng.”

Khẽ chớp mắt, nàng nói: “Ta cũng không bắt chàng lo lắng cho ta. Đó là do chàng tự chuốc lấy.”

“Nữ nhân vô tâm.” Hân khẽ cắn những ngón tay của nàng. Động tác mềm nhẹ như con mèo nhỏ, rất sợ làm nàng đau.

“Chàng mới là kẻ vô tâm. Tâm của chàng chẳng phải đã trao cho kẻ khác rồi hay sao?” Nhắc tới chuyện này, nàng lại hờn dỗi. Một khi hân đã không quan tâm tới nàng, vì có gì lại còn phải lo lắng cho nàng.

Nàng khẽ trở mình, không muốn phải đối mặt với hân.

Hàn Dục biết nàng đang hờn dỗi. Hân khẽ cười, đôi tay di chuyển ôm lấy thân thể của nàng. Hơi thở thanh lạnh phả vào trong tai nàng: “Không có tâm, bởi vì tâm đã bị nàng cướp mất từ lâu.”

Thân thể của nàng hơi cứng lại, không được tự nhiên. Trên khuôn mặt xanh xao của nàng xuất hiện tia đỏ ửng. Nàng thầm cảm thấy may mắn hân không nhìn thấy, nếu không, nàng sẽ rất là gượng.

“Ta mới không tin lời chàng.” Nàng cố nén xúc động nói.

“Sao lại không tin? Tô tiểu thư, nàng đang nghi ngờ ta sao?” Hân trêu chọc nói. Nàng không biết hay sao, trái tim đang đập nhanh liên hồi đã sớm tiết lộ tâm tư của nàng.

“Ta... Được lắm, trang chủ, ngài không biết ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ sao? Vì có gì lại cứ ôm lấy ta như vậy?” Nghe cách xưng hô xa cách của hân, nàng sinh khí.

“Ồ, Tô tiểu thư có phải đang tức giận hay không thế?”

Nàng quay ngoắt lại đối mặt với hân. “Ta mới không thèm tức giận đâu.”

Hân cười. Nụ cười của hân khiến cho nàng sôi máu.

Hai tay đưa lên, véo véo hai má của hân. Lại không ngờ rằng, bởi động tác này, nàng lại càng cảm nhận được sự lao lực của hân. Đôi má của hân dường như không còn chút thịt, bèo nhèo tựa như một tấm vải dính nước.

Không kìm được, nước mắt nàng tuôn rơi.

“Ngốc, đồ ngốc.”

Hân chợt cảm thấy bên gối ẩm ướt, cảm nhận âm thanh thút thít cùng tiếng trách mắng nhỏ nhỏ của nàng. Hân cảm thấy thật lúng túng, không biết phải làm sao cho đúng, chỉ còn biết ôm chặt lấy nàng, mong nàng đừng khóc nữa.

“Sao ta lại ngốc? Nàng vừa mới hồi phục một chút, lại khóc như vậy, không phải càng khiến ta đau lòng sao. Nàng như vậy, so với ta còn ngốc hơn.”

Hắn nói.

“Chàng mới ngốc. Ngốc, đại ngốc, ngốc nhất thiên hạ.” Nàng càng nói càng khóc nhiều hơn. Khẽ vùi đầu vào trong ngực hắn, đem nước mắt của nàng thấm ướt áo của hắn, đọng lại trong tim hắn.

Hắn khẽ vuốt ve lưng nàng, an ủi: “Không khóc nữa, ngoan, không khóc.”

Nàng không để ý đến hắn, khóc mãi cho đến khi thiếp đi từ lúc nào.

Tình duyên hơn mười ngày, Tô Bích đã có thể ngồi dậy từ trên giường. Nàng cảm thấy nằm mãi một chỗ thì thật là nhàm chán, bèn bảo A Hạnh cùng Bích Liễu, Bích Đào đưa nàng ra ngoài hoa viên ngắm cảnh.

Trước sự nắm ni của nàng, ba nha hoàn chỉ còn cách đưa tay chịu trói, đưa nàng đến bên lương đình.

Nằm trên trường kỉ, nàng ngắm những cành mai. Mùa xuân sắp qua, hoa mai trong viện cũng đã tàn gần hết, để lại những chồi quả xanh non. Suy nghĩ của nàng lại trở nên vẩn vơ.

“Đang nghĩ gì vậy?” Chợt có âm thanh vang lên bên tai nàng. Hàn Dục đứng bên cạnh nàng một lúc lâu mà không thấy nàng phản ứng gì thì biết nàng lại đang lạc trong những suy tư không đầu không cuối.

Tô Bích quay đầu nhìn hắn, nở nụ cười. “Không nghĩ gì cả.”

Bích Đào bê một chiếc ghế để hắn ngồi xuống cạnh nàng, sau đó, cùng Bích Liễu, A Hạnh rời đi, nhường lại không gian yên tĩnh cho bọn hắn.

“Vậy mà ta tưởng nàng đang suy nghĩ cho ngày đại hôn của chúng ta?”

“Ta khi nào thì đồng ý gả cho chàng.”

“Bây giờ. Hôm nọ ta có hỏi qua nàng, nàng nói hai ngày nữa sẽ trả lời ta. Hôm nay đã là ngày thứ hai rồi.”

Nàng cúi đầu, không dám nhìn hắn. Quả thật có chuyện này. Nhưng mà nàng vẫn chưa sẵn sàng cho hắn câu trả lời.

Thấy nàng im lặng, hắn nở nụ cười gian trá. “Nàng không nói tức là đồng ý rồi đó.”

“Ta khi nào thì đồng ý chứ?” Nàng vội phản bác.

“Vậy tức là không đồng ý? Nàng không đồng ý thật sao? Vậy ta đành sống cô đơn cả đời.” Hắn giả bộ cúi đầu, tỏ vẻ đáng thương.

Nàng chau mày nói: “Ta cũng chưa nói không đồng ý.”

“Vậy tức là đồng ý?”

“Không phải.”

“Thế rốt cuộc là đồng ý hay không?”

“Ta... ta chưa sẵn sàng.” Nàng ấp úng nói.

“Tại sao? Nàng không yêu ta? Hay nàng không muốn sống cùng với ta?”

Nàng đưa mắt nhìn hắn, lại nhìn khung cảnh xung quanh. Dải màu trắng này đã từng khiến nàng vô cùng chán ghét. Nhưng nếu bây giờ bảo nàng rời xa nơi này, nàng thực sự không thể làm được. Có điều...

“Ta... không biết nữa.”

Hắn thờ dài, bước đến bên cạnh, ôm lấy nàng. Trải qua chuyện vừa rồi, nàng có lẽ đã phải chịu một vết thương quá lớn, để lại vết sẹo khiến nàng khó chấp nhận hắn. Hắn biết, hắn cần phải từ từ.

“Bích nhi, trao cuộc sống của nàng cho ta, tin tưởng ta, được không?”

Nàng tựa vào trong ngực hắn, lắng nghe nhịp tim mãnh liệt của hắn. Âm thanh này là thứ âm thanh đáng tin nhất trên đời. Nó nói cho nàng biết nàng có thể tin tưởng, có thể dựa vào.

“Đến một lúc nào đó, chàng hối hận...”

“Sẽ không có chuyện đó. Cho dù nàng có là thần tiên thì có làm sao? Nàng là trang chủ phu nhân của Băng Tuyết sơn trang, sẽ không ai dám động vào nàng. Ta sẽ bảo vệ nàng, không bao giờ hối hận.”

Cuộc đời của nàng đã trải qua muôn vàn trắc trở. Sống và lớn lên dưới sự dè biiu, chà đạp của mọi người, lại như ngọn cỏ kiên cường không bao giờ ngục ngã. Nàng gây thù chuốc oán với nhiều người chỉ mong có cuộc sống yên bình tự tại. Giờ đây, ước mơ đó ở ngay trước mắt, vì sao nàng không vươn tay đón nhận?

Tô Bích ngẩng đầu nhìn Hàn Dực. Nam nhân này không thể cho nàng cuộc sống hoàn mĩ nhất, nhưng có thể cho nàng cuộc sống ấm áp nhất. Nàng còn mong chờ gì nữa sao?

“Dực, hoa mai tàn rồi, khi nào mai nở, chim én thành đôi.”

Hàn Dực nghe câu nói thẹn thùng của nàng, cũng hiểu được ẩn ý trong đó. Hắn ôm ghì lấy nàng, hôn lên tóc nàng.

“Năm sau, hoa lại nở.”

Đúng vậy, năm sau hoa mai sẽ lại nở, hắn và nàng sẽ thành đôi. Hạnh phúc giản đơn nhưng lại khó kiếm tìm. Mà hắn và nàng đều đã tìm thấy.

Giữa gió và tuyết, hai thân ảnh khẽ nép vào nhau. Sự ấm áp đơn giản truyền tải nội tâm. Và trái tim chẳng hiểu vì sao lại đập lên liên hồi. Từng nhịp, từng nhịp như muốn nói: yêu chính là như vậy.

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Thâu Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Phiên Ngoại

1. Cùng nhau ngắm nhìn thiên hạ

Vào một ngày nào đó khi Tô Bích đã trở thành trang chủ phu nhân của Băng Tuyết sơn trang, nàng ngồi bên lương đình nghe Bích Liễu, Bích Đào kể lại chuyện xưa. Chuyện xưa này chính là nói về ngày nào đó, trang chủ của bọn họ vì một nữ nhân mà khuấy đảo cả giang hồ.

Tô Bích chăm chú lắng nghe hai người kể lại, nghe đến đoạn thần y Bạch vô thường giúp nàng chữa bệnh thì trong đầu bỗng xuất hiện một nghi vấn.

“Vậy sao thần y không chữa mất luôn cho Dực?”

Bích Liễu với Bích Đào ngơoi nhìn ta ta nhìn ngơoi, hồi lâu cũng không dám lên tiếng. Chuyện này vốn ra phải được giữ bí mật, trang chủ đã hạ lệnh không được để phu nhân bận tâm quá nhiều. Nay, bọn họ lại nhanh mồm nói ra, thật muốn tự và miệng mình.

Tô Bích thấy họ hồi lâu không nói gì, cũng không muốn làm khó. Tuy Hàn Dực đối với nàng chiều chuộng hết mực, nhưng đối với hạ nhân trong trang lại vô cùng hà khắc, phạm phải một lỗi nhỏ cũng sẽ bị trừng phạt thật nặng. Theo như sắc mặt của hai a đầu kia, nàng cũng đoán được chuyện này không phải chuyện có thể tùy tiện nói ra, một khi nói ra, e là sẽ bị nghiêm hình.

Vừa lúc nhìn thấy Thúc bá từ xa đi tới, Tô Bích liền gọi lão tới gần hỏi chuyện. Phải biết rằng, Thúc bá cũng là một ngoại lệ trong trang. Từ xưa tới nay, Hàn Dực chưa từng coi lão là hạ nhân, thậm chí còn đối với lão cung kính như phụ mẫu tái sinh.

Thúc bá nghe Tô Bích hỏi, bần khoản hồi lâu. Cuối cùng, lão vẫn lên tiếng: “Phu nhân, thần y nói để chữa bệnh cho trang chủ thì cần một đôi mắt của người sống thay thế. Việc thất đức như vậy thần y không làm, trang chủ cũng không làm.”

Tô Bích nghe được đáp án. Trong lòng không khỏi suy nghĩ rất lâu. Cuối cùng, nàng cũng đưa ra một quyết định, muốn nói với Hàn Dực.

Hàn Dực ôm Tô Bích vào trong lòng. Hai người ngồi trong lương đình thưởng mai. Trong năm, chỉ có được một tháng mai nở đẹp nhất, hương thơm cũng tinh tế nhất. Hai người rất là trân trọng một tháng này.

Cảm thấy người trong lòng mình ngột ngạt không yên, Hàn Dực hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tô Bích ngần ngại nhìn những ngón tay bạch ngọc thon dài của hắn, nói: “Hôm nay thiếp vừa nghe Thúc bá nói mắt của chàng có thể chữa được, vì sao lại không chữa?”

“Nàng cũng nghe phương thức chữa trị rồi chứ?”

“Rồi.”

Hàn Dực cười: “Vậy sao còn hỏi ta tại sao không chữa?”

Tô Bích hiểu, vì hắn hiểu được nỗi khổ của một người mù nên không muốn khiến người khác chịu khổ như hắn. Dù sao, hắn bị như vậy đã thành quen, sao còn phải dày dọ kẻ khác? Nhìn hắn tưởng chừng như vô tình, kỳ thực lại là một kẻ đa tình.

“Thiếp nghĩ, hay là thiếp đổi mắt cho chàng.” Nàng nói. Nếu không thể lấy mắt của kẻ khác, chi bằng lấy mắt của nàng?

Thấy bàn tay của hắn chợt siết chặt, nàng nói tiếp: “Chàng nhìn thấy ánh sáng là mong muốn lớn nhất của thiếp, cũng là mong muốn của chàng. Thực hiện nó chẳng phải là khiến cả hai ta đều thỏa lòng?”

“Nhưng mà...”

“Hơn nữa, chàng là phu quân của thiếp. Thiếp trao lại ánh sáng mà thiếp nhìn thấy cho chàng, như vậy, chàng có thể thay thiếp ngắm nhìn thế giới. Chúng ta sẽ cùng nhau ngắm nhìn thiên hạ, không phải rất tốt sao?”

Hàn Dực mỉm cười, khẽ hôn lên mái tóc mềm mại của nàng. Nàng có lòng như vậy, hắn đã cảm thấy rất vui rồi. Nhưng mà, nếu hắn đã không nhẫn tâm cướp đoạt ánh sáng của kẻ khác, há lại có thể nhẫn tâm cướp đoạt ánh sáng của người hắn yêu nhất? Dù nói theo cách nào, hắn cũng không thể làm như vậy.

“Không được sao?” Sống với hắn bao năm, dù hắn không nói, nàng cũng có thể đoán được hắn đang nghĩ gì, buồn rầu hỏi.

Hắn lắc đầu, nói: “Như nàng nói, nếu ta có thể thay nàng ngắm nhìn thiên hạ, vậy sao nàng không thể thay ta làm điều đó? Thứ nàng nhìn thấy cũng chính là thứ ta nhìn thấy. Mắt ta không thấy nhưng qua nàng, tâm ta sẽ thấy được. Vì vậy, không cần lựa chọn con đường phức tạp như vậy. Nàng hay ta nhìn thấy không phải đều như nhau hay sao?”

Nàng nhìn hắn. Mắt hạnh dần xuất hiện ý cười khó nén. Phu quân của nàng luôn khéo ăn khéo nói như vậy.

Đúng vậy, dù là nàng hay là hắn, đến cuối cùng, hai người vẫn đều có thể cùng nhau ngắm nhìn thiên hạ. Không phải hay sao?

Nhìn những hạt tuyết nhẹ nhàng rơi xuống hồ băng bên cạnh, hai cánh tay Tô Bích nhẹ nhàng vòng qua người hắn, ôm chặt lấy hắn. Đầu nàng chôn trong bờ ngực rộng lớn của hắn, môi khẽ nói: “Tuyết lại rơi rồi, màu tuyết vẫn cứ trắng như vậy.”

Hắn cười, vòng tay ôm lấy nàng càng thêm siết chặt, cuống họng khẽ phát ra âm thanh như có như không, “Àn.”

Màu tuyết trắng hay là đen, chỉ cần là nàng nói thì nhất định sẽ chính xác. Cuộc đời này của hắn sẽ có nàng thay hắn chứng kiến. Dù trong mắt hắn tất cả đều là màu đen thì sao, trong tâm hắn, ánh sáng luôn hiện hữu.

Thiên hạ của hắn, hắn đang ôm trong lòng, khảm trong tâm.

2. Nhi tử của thần thâu

Băng Tuyết sơn trang có một vị thiếu trang chủ, tên gọi Hàn phong, năm nay vừa mới lên bốn.

Hàn Phong được kế thừa tinh hoa của cha và nương nó, mới bốn tuổi nhưng đã làm chúng nha hoàn trong trang yêu thích không thôi. Vẻ đẹp của nó dự báo tương lai của một yêu nghiệt hại người.

Hàn Phong vừa mới lên bốn, cha nó Hàn Dực đã bắt đầu dạy võ công cho nó. Một ngày có mười hai canh giờ thì mười canh giờ nó bị nhốt trong căn phòng bí mật của Hàn gia tập võ. Khó luyện như vậy đối với một tiểu hài tử thì quả thực là quá nghiêm khắc. Mỗi tối sau khi luyện võ trở về, nó đều nhào vào lòng nương khóc lóc om sòm, khiến cho nương hắn rất chi là thương tâm, rất chi là hối hận. Nàng hối hận tại sao lại gả cho một nam nhân lãnh huyết vô tình như Hàn Dực.

Do vậy, vào một ngày nào đó, thần thâu Tô Bích bỗng muốn trở lại nghiệp xưa. Mục tiêu lần này của nàng chính là trộm lấy nhi tử bảo bối từ trong tay lão công nhà mình.

Địa điểm: phòng bí mật của Hàn gia.

Thời gian: khi mặt trời vừa lên trên đỉnh.

Nhân vật: Tô Bích (thần thâu)

Phối hợp: A Hạnh (trợ thủ).

Lại nói tới việc chọn A Hạnh làm trợ thủ, đừng nghĩ rằng nàng chỉ là một nha đầu câm thì không thể làm được gì. Ngược lại, nàng làm được rất nhiều việc. Ví dụ như, lấy thân phận nương tử của Hàn Đạo (kẻ được giao nhiệm vụ canh giữ cửa, không cho Hàn Phong ra ngoài) lỏ đầu Hàn Đạo về nhà đóng cửa, bàn việc nhà. Còn việc nhà đó là việc gì thì xin mời đi hỏi bọn họ.

Ngoài ra, nhi tử của A Hạnh là Hàn Thái cũng là một trợ thủ đắc lực được A Hạnh phái đi theo bảo hộ Tô Bích. Dù sao, so với Tô Bích một người một ngựa, thêm vào một tiểu hài tử ba tuổi suốt ngày khóc nháo cũng có thể làm rối loạn quân tâm.

Vì vậy, sau khi Hàn Đạo bị A Hạnh lôi đầu về phòng, Tô Bích bế theo Hàn Thái (đang khóc loạn trời loạn đất) đi vào trong phòng bí mật của Hàn gia.

Chưa vào đến cửa, Tô Bích đã thấy Hàn Dục mặt mày nhăn nhó bước ra. Hắn đến bên nàng, nói: “Sao nàng lại tới đây?” Kỳ thực, phu nhân của hắn tới cũng không sao, nhưng lại vác theo cái cục nợ suốt ngày khóc nháo Hàn Thái khiến cho cái lỗ tai cực kỳ linh mẫn của hắn khó chịu không thôi. Tại sao cùng là hài tử mà bảo bối nhà hắn chẳng khóc bao giờ (à, trừ cái hồi còn bé tí tẹo teo) mà nhi tử nhà người ta lại khóc nhiều như vậy? Thật sự là ma khóc nè.

“Thiếp tới thăm nhi tử không được sao?” Tô Bích hắt hàm nói. Thuận tiện, nàng cũng thả Hàn Thái xuống đất, ra hiệu cho nó đi vào bên trong kiểm Hàn phong.

Vì vậy, mặc kệ hai người trưởng thành ở bên ngoài đấu võ mồm, Hàn Thái một đường loạn khóc đi vào bên trong phòng bí mật.

Hàn Phong đang luyện đánh tượng gỗ ở trong phòng thì nhìn thấy Hàn Thái khóc nháo đi vào. Sự thật chứng minh, nó với cha nó giống nhau, cực kỳ chán ghét tiếng khóc này.

Nó dừng lại không tiếp tục “giao chiến” với tượng gỗ nữa, mà quay sang nhìn Hàn Thái. Nó khẽ nhủ mày, nói: “Im miệng!”

Mà Hàn Thái, thực sự là có cốt cách của một ám vệ trung thành trong tương lai, nghe nó nói vậy thì lập tức ngừng khóc. Hàn Thái bước từng bước đến bên cạnh Hàn Phong, dùng tiếng nói bập bẹ để thương của hài tử nói với Hàn phong: “Phu nhân... ngoài cửa... thiếu gia... ra ngoài...”

Được rồi, câu nói có chút đứt đoạn cũng không rõ nghĩa, nhưng Hàn Phong tự cho là với bộ não thiên tài của nó có thể dễ dàng hiểu được. Nó liền gạt đầu, lôi kéo Hàn Thái bước ra khỏi phòng.

“Phong nhi còn phải học tập nhiều, không thể quá nuông chiều.” Đây là cha nó nói.

“Không được. Phong nhi là nhi tử duy nhất của chúng ta, không cưng chiều sao được? Nếu không, chàng để thiếp sinh thêm một hài tử nữa, để thiếp cưng chiều.” Đây là nương nó nói.

“Không được.” Sau khi Tô Bích sinh Hàn Phong, Hàn Dục đã thề sẽ không để nàng sinh nữa. Nỗi sợ khi đó, hắn không muốn phải đổi mặt.

“Sao lại không được, chàng vô lí.” Nương nó nói, sau đó, ôm mặt chạy đi. Trước khi đi còn nháy mắt với nó.

Sau đó, cha nó cũng vội vàng đuổi theo, hiển nhiên là không có tâm trạng để ý tới nó.

Hàn Phong lác đầu thờ dài. Bộ dạng của tiểu hài tử khiến động tác này của nó trở nên vô cùng đáng yêu. Sau đó, nó kéo theo Hàn Thái đi tìm Thức bá. Nó chỉ là không muốn luyện võ quá lâu chứ đâu phải không muốn luyện. Giờ nương kéo cha chạy đi mất rồi, nó đành phải tìm Thức bá luyện võ thôi.

Sau đó, Hàn Phong bỗng nhận thấy một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng. Mỗi lần nương nó “trộm” nó mang đi, nó liền không học được võ công chính tông của Hàn gia, chỉ có thể theo Thức bá luyện mấy loại võ công phổ thông. Như vậy, sau này, nó chẳng phải sẽ không có được chân truyền của Hàn gia sao? Nghiêm trọng, đây là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Do vậy, nó liền tố khổ với nương nó.

Nương nó sau khi nghe xong, không suy nghĩ liền nói: “Vấn đề đơn giản như vậy mà cũng phải lo lắng sao? Cứ giao hết cho nương.”

Lại sau đó, Hàn Phong nghe hạ nhân trong phủ bàn tán, phu nhân của họ mỗi đêm đều chơi trò chơi tình thú với trang chủ. Dù không hiểu trò chơi tình thú là cái gì nhưng nghe miêu tả của hạ nhân, nó liền biết được, mỗi đêm, cha cùng nương nó đều chơi trò mèo bắt chuột. Nương nó là chuột (đi trộm bí tịch), còn cha nó là mèo (rình bắt kẻ trộm bí tịch). Sau khi, mèo bắt được chuột sẽ làm gì? Không cần nói cũng biết, chính là vờn chán rồi ăn. Nó mặc dù lại không hiểu cha nó làm thế nào để “vờn chán rồi ăn” với nương nó, nhưng nó chắc chắn một điều, nương đang bị lợi dụng.

Vì suy nghĩ cho nương, nó lại tìm đến nương nói chuyện.

“Nương, không cần trộm nữa, hài nhi tới chỗ cha học là được rồi.”

Câu này vào tai vị thần châu nào đó chính là lời nói không coi trọng tài nghệ của nàng. Cái này thực sự là đả thương lòng tự trọng nha. Còn nhớ năm đó nàng tung hoành thiên hạ, cũng là một trong tứ đại thế lực không ai dám coi thường. Nay lại bị một tiểu hài tử khinh khi như vậy, thật mất mặt nha.

“Không được, nương nói được làm được.” Nàng chém đinh chặt sắt nói.

“Nhưng mà nương, đồ của cha cũng là đồ của ngài, ngài trộm làm gì nha?” Nó non nớt hỏi. Trong lòng lại nghĩ muốn hỏi: “Nương làm như vậy chẳng phải muốn thành thịt mỡ béo cho cha sao?”, nhưng lại không dám hỏi.

“Hài tử nguoi thì biết cái gì. Võ công Hàn gia không truyền cho người ngoài. Nương nguoi trộm được tức là đồ của nương nguoi. Mai này sẽ lấy ra cho hài tử nguoi cưới vợ, khi đó, chẳng phải đồ đó sẽ thuộc về người không thuộc Hàn gia sao?” Nàng nhìn hài tử nhà mình, trong mắt hàm chứa ý nghĩ “con thật ngốc”.

Hàn Phong lấy bàn tay nhỏ bé vỗ lên trán, ra chiều bất lực. Rất lâu sau đó, nó nghĩ: “Cho nương tử của hắn chẳng khác nào cho hắn, vậy bí tịch đó vẫn

là của Hàn gia đó thôi. Việc gì mà nương phải mất công như vậy. Chỉ lợi cho cha thôi.”

Nhưng dĩ nhiên, nó không nói ra. Bởi vì cha nó, sau lưng nương nó, lên đưa bí tịch cho nó tự rèn luyện. Lúc đưa, cha nó còn rất vui vẻ mà nói: “Đây là thưởng cho con.”

Nó ngẫm nghĩ mãi cũng không biết vì sao cha nó lại vui vẻ như vậy. Nhưng rất lâu sau, khi nó cũng có thể tử, nó chợt nhận ra, phần thưởng của cha nó như vậy thật sự quá keo kiệt. Cha nó cuối cùng vẫn chỉ là một kẻ lãnh huyết, vô tình, hơn nữa, còn là một kẻ đại keo kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Thấu Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.